

Moje Španělská Cesta

(Z Cádizu do Barcelony)

IV. díl putování, napříč španělským vnitrozemím od Atlantiku ke Středozevnímu moři.

cestovní deník

Miloslav Musil

Obsah

Na úvod	2
Den nultý, cestování a Cádiz (3.-4.5. 2024, pátek a sobota).....	4
Přes Jerez do El Cuervo de Sevilla (5.5. 2024, neděle).....	8
Podél kanálů Guadalquiviru a železnice, Utrera (6.5. 2024, pondělí).....	12
Do Sevilly (7.5. 2024, úterý)	15
Do Écije cesta dlouhá, žízeň velká (8.5. 2024, středa)	19
Další mezník – Córdoba (9.5. 2024, čtvrtek)	21
Ochutnávka Sierry Moreny, Villaharta (10.5. 2024, pátek)	25
Volnou krajinou do Alcaracejos (11.5. 2024, sobota)	27
Den plný překážek (12.5. 2024, neděle)	31
Vysvobození a Ciudad Real (13.5. 2024, pondělí).....	35
Kdo je můj bližní? Urda (14.5. 2024, úterý)	38
Větrné mlýny, Sonseca (15.5. 2024, středa)	42
Toledo (16.5. 2024, čtvrtek).....	45
Hodně zajíců, Aranjuez (17.5. 2024, pátek)	48
V nouzi poznáš přítele, Fuentiduena de Tajo (18.5. 2024, sobota)	50
Poblíž Rio Tajo a silný zážitek, Zorita de los Canes (19.5. 2024, neděle)	53
Usychání a stopování, Trillo (20.5. 2024, pondělí).....	56
Velký skok, Molina de Aragon (21.5. 2024, úterý).....	60
Autobusem do Zaragozy, El Burgo de Ebro (22.5. 2024, středa)	63
Čápi, auta a podivná krajina, Bujaraloz (23.5. 2024, čtvrtek)	66
Dál pustinou, Fraga (24.5. 2024, pátek).....	68
Ošklivost pokračuje, El Palau d'Anglesola (25.5. 2024, sobota)	70
Den slunce, Cervera (26.5. 2024, neděle).....	72
Polykání kilometrů, Igualada (27.5. 2024, pondělí)	75
Můžu tu být, Monestir de Montserrat (28.5. 2024, úterý).....	77
Na dosah u cíle, Hospitalet de Llobregat (29.5. 2024, středa).....	81
Barcelona! (30.5. 2024, čtvrtek)	85
Park Güell a znovu gotická čtvrť (31.5. 2024, pátek)	89
Den pro Sagradu Famílii (1.6. 2024, sobota).....	93
Naplnění a Návrat (2.6. 2024, neděle).....	96
Závěrem	99
Soupis cesty.....	100
Shrnutí - orientační statistika	101
Co na sobě a s sebou vleču (cca 9 kg bez vody):.....	101

Na úvod

Tak jsem svou Cestu, svoje putování do Santiaga de Compostela, došel až z Prahy. To bylo začátkem července roku 2022, ale už na podzim, kdy po puchýřích nezbyla už ani stopa, ozvalo se ve mně první nesmělé toužení.

Zatím bez jasných obrysů, ale srdce poutníka už si hledalo inspiraci. A ta přišla s knížkou Španělská cesta od Jaroslava Váchy. Už dříve jsem od něj přečetl knížku Cesty a poutníci a moc se mi líbila. I když nebyl „klasickým“ pěším poutníkem, spíš rozjímavým cestovatelem po vzoru Karla Čapka a stylem vyprávění blízkým Františku Nepilovi, vystihnul v ní krásně to podstatné, co na putování miluju. A jeho Španělská cesta byla podobně moudrá. Popisuje v ní svou, tehdy ještě za totality podniklou cestu vlakem napříč Španělskem z Barcelony přes Zaragozu, Madrid, Toledo, Cordobu, Sevillu a Cádiz a pak pokračující zpět do Barcelony podél pobřeží. Podnikl ji na vlastní pěst, bez cestovních kanceláří a v době, kdy i tohle bylo velké dobrodružství, včetně shánění víz a výjezdních doložek. Občas si posteskl na útržkovitost tohoto druhu putování, jak rád by zpomalil a vnímal nejen význačná místa, ale i kontext krajiny, do které jsou zasazena.

A bylo to tady. Texty jako: “Tady se nejvíc projevuje svázanost cestování vlakem ..., člověk je vezen, unášen, odtrháván, sotva k něčemu přilne pohledem a srdcem. Chtěl by vystoupit ..., jít po téhle stezce mezi roztroušenými balvany až za obzor. Poznat tenhle svět na vlastní kůži, chodit jím na vlastní pěst.”, nebo: „Jsou na světě města, k nimž by se měl poutník přibližovat se zvláštním duševním rozpoložením ..., místo toho tam vletíte jako utržená čamrda. .. Měl jsem raději zmeškat autobus a jít pěšky.“, mě dovedly k rozhodnutí. Půjdu tu jeho trasu jako opravdový poutník, sám a pěšky.

Po pohledu do mapy a prvních odhadech kilometrů jsem si vysnil putování napříč Španělskem od jihu na sever, od Atlantiku ke Středozemnímu moři, z Cádizu do Barcelony přes Jerez, Sevillu, Córdoba, Toledo, Zaragozu a Montserrat. Madrid a odbočku do Escorialu jsem z toho svého snu vynechal. I tak se odhad kilometrů přiblížil číslu 1600 a víc jak pět týdnů dovolené z práce nedostanu ani v nejkrásnějším snu.

Pak nastalo dlouhé období sbírání kuráže, detailnějšího studování map a střádání dovolené, takže jsem do toho praštil až na začátku roku 2024. Postupně jsem smířil s jejím údělem manželku, trochu opět snížil množství nadbytečného sádla na vlastním těle a zpracoval odhad itineráře cesty – jak by to asi mohlo vypadat den po dni. Vycházelo mi, že ani při velkých porcích denních kilometrů nevejdu do Barcelony do neděle ráno, kdy bych si moc přál zakončil pouť mší v bazilice Sagrada Familia. A nevejdu se ani do pěti týdnů dovolené. Budu muset alespoň o dva dny trasu ořezat.

Původně jsem chtěl vyrazit kvůli předpokládanému horku v Andalusii už v dubnu, někdy po Velikonocích, ale pak jsme si na duben naplánovali týden dovolené s cestovkou do Arménie a Gruzie. Ten zájezd sice zrušili, ale už bylo třeba udržet termín dovolené, a tak jsme místo toho odletěli do Egypta na poznávačku s plavbou po Nilu. S teplotami nad 40 stupňů to byla dobrá příprava na očekávané teploty na jihu Španělska.

Letenky přes Madrid do Jerezu jsem si koupil hned na pátek večer 3.5., vše pečlivě sbalil a zkontroloval podle seznamu a přidal i upečené zelnáky pro nouzové situace. Pečlivě jsem do batohu vecpal i na jednotlivé tyčky rozebrané trekové hole a snad se mi podaří propašovat i malý nožík. Je na něm vývrtka, ve Španělsku moc nepropazily šroubovací uzávěry na lahve od vína a bez vína neputuju.

Na první tři dny jsem si proti svému zvyku s předstihem přes booking rezervoval i ubytování (Cádiz, El Cuervo de Sevilla a Utrera). To už jsem měl jasno, že z Cádizu popojedu místním lokálním vlakem – lokálkou do El Puerto de Santa María a ušetřím si tak jeden den. Cádiz stojí na podkovovitém protáhlém výběžku a pěší cesta přes záliv do vzdušnou čarou jen asi pět kilometrů vzdáleného El Puerta by vedla kilometrů čtyřicet, a navíc téměř celá podél solných polí.

Beru s sebou i „korálky pro domorodce“ v podobě kartiček s Jezulátkem a modlitbou ve španělštině na zadní straně, které jsem nabral u Pražského Jezulátka v kostele. Do svého kredenciálu si vlepuju

stránky, aby se mi do něj vešla další razítka, a taky tuhle celkovou mapu cesty. No, že to vypadá dobře?
Až na to měřítko v levém dolním rohu.

Den nultý, cestování a Cádiz (3.-4.5. 2024, pátek a sobota)

Nenašel jsem lepší způsob, jak se za rozumné peníze dopravit do Cádizu, než odpolední let do Madridu s následným přespáním na letišti a ranním přeletem do Jerezu. Tam je hned u letiště vlakové nádraží a měl bych, pokud nebude mít let zpoždění, chytit lokálku, tedy příměstskou dopravu španělskou železnicí do Cádizu.

Z domova vycházím už v poledne a na pražské letiště přijíždím s velkou časovou rezervou. Nervozita prostě dělá své. Navíc mě z ní a z celkového napětí začíná pobolívat žlučník. Přes kontrolu prochází bez povšimnutí můj nožík a trekové hole, takže první úspěch. Letadlo je nacpané k prasknutí, hlásí, že se palubní zavazadla na palubu nevejdou a ať je pasažéři odevzdávají zřízencům, kteří je umístí do podpalubí. S batohem mě dovnitř pouští, ale i tak ho musím nacpat daleko od místa kde sedím a nakonec přesouvají i mě, aby rodina s dětmi mohla sedět pohromadě.

Madrid má velmi přehledné letiště, je to taková dlouhá nudle, takže své první kilometry nachodím po terminálu T4. Do letištního VIP salonku, kam mám díky své premium kartě přístup, můžu až ráno a otevírají ho v pět. Do té doby musím přespát, nebo spíš přečkat na letišti. Usazuju se v nákupní zóně poblíž mekáče, ale jídlo neriskuju. Ten žlučník mě vážně trochu bolí. Zato utratím svá první eura v lékárně a kupuju si na žlučník nějaké prášky proti křečím v trávicím traktu, které mi prodají po delší výměně informací pomocí google překladače. Bez znalosti španělštiny to bude fakt asi složité, když s angličtinou mají problém i tady.

Vybírám si lavici se třemi sedadly, která je sice nepohodlně kovová, ale mezi dvěma sedadly nemá opěrku, takže se na ní dá při určitém natočení těla a nohou i lehnout. Pochvaluju si, jaký jsem učinil objev, ale zakrátko se podobným způsobem zaplní i všechny lavice tohoto typu v okolí. Asi to k patentování nebude, spíš jsem jen objevil to, co je už dávno všemi běžně používáno. Že i tak byla noc dlouhá, nemusím zvlášť zdůrazňovat. Tvrdě usnout se na tvrdém prostě nedá. Navíc je tu docela zima.

Před pátou už netrpělivě podupávám před VIP salonkem, je nás tu už pěkná řádka a jedna paní netrpělivě úderem páté buší na dveře. Není jí to nic platné, otevřou stejně až za deset minut. Pak ale konečně usedám k snídani, i když se kvůli žlučníku krotím a nedávám si raději ani kafe. Ale i samotné posezení na měkkém křesle je příjemné, a tak trochu ještě pospávám.

Odlet v půl osmé není opožděný a před devátou přistáváme na malém letišti v Jerezu. Během letu pokukuju okénkem, touto krajinou budu brzy procházet. Hlavně rovina a samá pole, ale ani políčko řepky.

Nemusím čekat na zavazadlo, a tak s pohodlným předstihem přicházím k nádraží. Nevím si rady se španělským jízdenkovým automatem, ale nejsem tu sám a pomůžou mi spolucestující. Usazuju se na nástupišti a krátím si čas kompletací hůlek. Vše nastavím na správnou délku a když přijede vlak, seberu batoh a klobouk a hůlky nechávám na nástupišti. Že mi něco chybí si všimnu sice rychle, ale vlak už je i tak dávno v pohybu. Ještě že mám v Cádizu na mapě vyhledané velké obchodní centrum kvůli plynové kartuši, kterou jsem do letadla propašovat opravdu nemohl. Tak tam snad koupím i nové hůlky.

Z nádraží v Cádizu se musím k obchodnímu centru vracet notný kus zpět do moderní části města, ale díky mapě v mobilu ho nacházím bez problémů. Zato bloudím v obchodáku. Díky tomu ale narazím ve velkoprodejně potravin na sekci s průmyslovým zbožím a v ní na velmi levné hůlky. Poslední dvě, prodávají se po pěti eurech jednotlivě. Povzbuzen úspěchem se rozhlížím a ptám po plynové kartuši. Tu ale nemají a odkazují mě na druhé patro se sportovními potřebami. Tak jen dokupuju chorizo, sušenky, bagetu a víno. Ty správné suché sušenky mají v akci, ale jen ve velkém balení po čtyřech ruličkách, každá 250 gramů. Tak mám rázem v batohu i s tím vínem přelitým do plastové lahve o dvě kila víc. Ve druhém patře mě čeká zklamání, kartuše nevedou, zato mají příšerně drahé hůlky. Tak jsem rád, že jsem bloudil a už je mám. Paní u pokladny mi radí, že je v Cádizu Decathlon, přímo v centru historické části, na Květinovém náměstí. Nejsem si jistý, jestli jsem to dobře pochopil, na mapě ho nevidím, ale do centra jdu tak jako tak, mám tam ubytování rezervované v South Hostel Cádiz ve

čtyřlůžkovém smíšeném pokoji. Smíšené jsou všechny, kromě jednoho vyčleněného jen pro ženy. Extra pánské pokoje nikde nevedou.

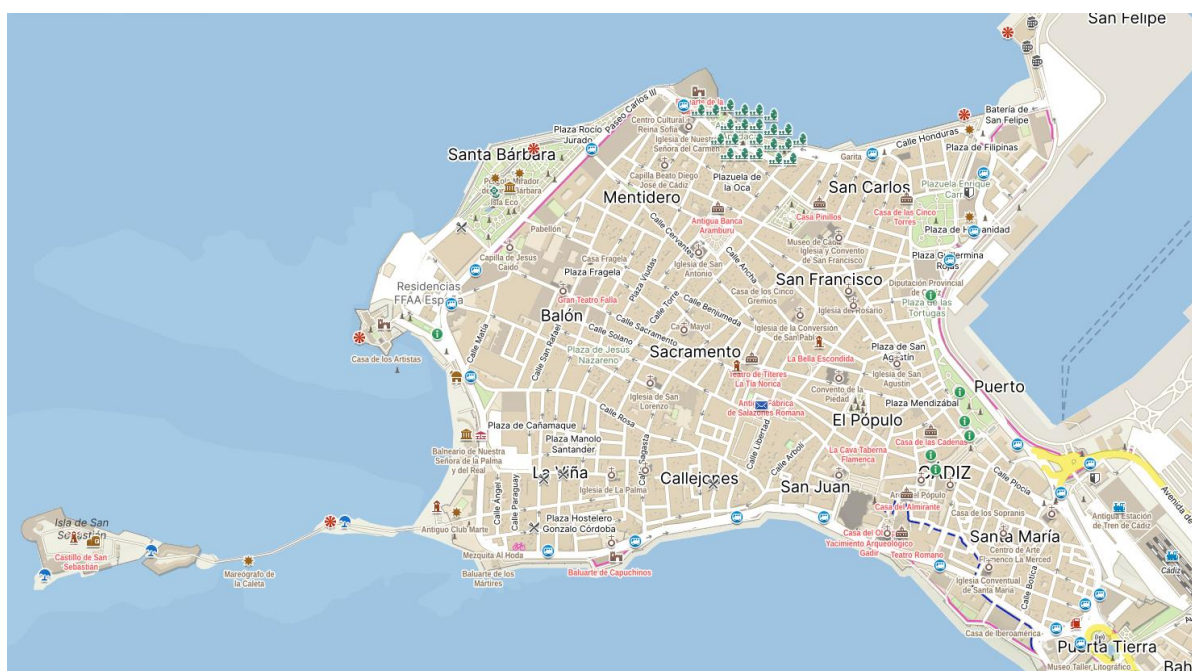
Jdu kus po nábřeží a kochám se mořem. Počasí je podle očekávání vyložené plážové, peče to fest. Kolem katedrály, která je zvenku hezká, ale dovnitř pouštějí jen turisty za peníze, a kolem zavřeného kostela sv. Jakuba, přicházím na Plaza de las Flores. Je opravdu plné květinových stánků a v průjezdu jednoho z domů se skrývá i vchod do Decathlonu. Kupuju kartuši, hůlky by měli samozřejmě také a levnější než v tom sportovním obchodě, ale i tak o dost dražší, než jsem je pořídil já. Tak mám aspoň finanční satisfakci za tu jinak zbytečnou cestu z města a zpět.

Hned vedle malého náměstí s květinovým trhem je mnohem větší náměstí s Mercado Central, městskou tržnicí. Je kolem poledne a tržnice žije. Stánky s Iberskou šunkou, ovocem, rybami a mořskými potvarami všeho druhu doplňují stánky s rychlým občerstvením z toho všeho a okolo posedávají místní u piva nebo vína.

Ubytování nacházím podle adresy prakticky hned za rohem. Ještě není čas pro check-in, ale nechávám si tam aspoň batoh, beru si plavky a hurá na pláž k oceánu. Na ten jsem se těšil a s koupáním počítal, takže plavky mám.

Dneska ještě dělám turistu. Pláž volím sice malou, ale tu nejhezčí. Je na úplně výspě do moře u staré pevnosti. Fotím racky, svoje nohy ve vlnách i pláž s pevností v pozadí a slečnou nahoře bez, ale tu fakt neúmyslně. Pak se jdu ještě projít zbylou částí starého města, které je snad vůbec nejstarším stále stojícím městem v Evropě. Mají tu hezký park a úpravné ulice se stromy téměř bez listů, zato s trsy modro-fialových květů. (Později nacházím název - Žakaranda mimózolistá). Jdu se podívat i na budovu oratoria sv. Filipa Neri, ale je zavřeno. Stejně jako tzv. stará katedrála a kostel sv. Jakuba, ke kterému se vracím ještě jednou při procházce městem. Je na něm cedule s vyznačením nultého kilometru cesty do Compostely po tzv. Via Augusta, po které půjdu až do Sevilly.

Vracím se na ubytovnu, mám postel na palandě nahoře a pokojík je malý, ale nikdo v něm zrovna není. I společné prostory a umývárna zejí zatím prázdností, a tak ze sebe smyju sůl z oceánu a v klidu všechno přeskupuji z balení do letadla pro putování vnitrozemím. Plavky budu, pokud vše dopadne dobře, potřebovat až na konci u Středozemního moře. Dělán si v klidu večeri z konzervy, kterou jsem si ještě přikoupil při toulání městem v Carrefouru, zapíjím ji pivem na ten svůj žlučník a jdu brzy spát. V pokoji se mezitím mihne jeden kluk a dvě holky, ale večer vypadnou do města a ani nevím, kdy se vrátí. Jen je žádám o shovívavost, že brzo ráno vstávám a budu šramotit. Musím chytit už první ranní vlak.

Kostel sv. Jakuba

Květinové náměstí

Racek chechtavý

a nohy, co ještě nic neušly

Přes Jerez do El Cuervo de Sevilla (5.5. 2024, neděle)

Potichu vstávám o půl šesté ráno a vynáším si všechny věci do společné haly u recepcce. Kromě chlapíka, co tam klímbá za stolem (mají non-stop recepci), je všude ticho a prázdnost. Snídám v pohodě sušenky s kafem i čajem a mažu si nohy. Ppo včerejší zkušenosti kontroluju dvakrát, jestli tu nic nenechávám a vydávám se setmělým a pustým Cádizem přímou cestou na nádraží. Když se nemotám uličkami starého města, tak je docela blízko. Vlak jede až po sedmé a tak mám čas zmatkovat s nákupem jízdenky. Mají už otevřené pokladny, ale paní mě od ní odkazuje pro příměstský spoj k automatu vně nádraží. A prý je to až ten druhý. Koukám nechápavě na podivnou bednu, která se té včerejší moc nepodobá, a vůbec nevím, co a jak zadat. Vracím se zahanbeně zpět, paní s úsměvem vychází a vede mě jako naprostého blba o kus dál až další sadě automatů. Ty první byly na jen pro předplatní jízdenky. Konečně třímám lístek a turniket mě s ním pouští na perón. Přijíždí vlak a vybírám si vagón, kam už alespoň někdo nastoupil, abych neměl pocit, že jsem ve špatném vlaku a že pojedeme do depa. Moc lidí tu v sedm ráno necestuje, to ti úplně první nespavci teprve vstávají.

Jedeme solí napuštěnou krajinou, vegetace téměř žádná a se svítáním tu bezútesnost doplňují válící se cáry mlhy. Z ní občas vystupuje stezka zpevněná dřevěnými kůly. Opravdu tady těch prvních čtyřicet kilometrů rád oželím.

Svoje pěší putování zahajují v El Puerto de Santa María před osmou ranní. Via Augusta je opravdu velmi málo využívaná trasa do Santiaga, ale i tak po chvíli vidím první značení, žlutou šipku a symbol mušle. Jen co se vymotám z ulic na předměstí, značky mě vedou přímo podél silnice první třídy, a tak prvních deset kilometrů do Jerezu de la Frontera procházím hustým automobilovým provozem. Pak ještě chvíli kličkuju ulicemi do centra ke katedrále. Je neděle a koukám, že je v ní od 11h mše. Tak zůstávám. Čtu si v dnešním textu: "Jako si Otec zamiloval mne, tak jsem si já zamiloval vás To jsem vám pověděl, aby moje radost byla ve vás a vaše radost aby byla plná ... to je mé přikázání, abyste se milovali navzájem, jako jsem já miloval vás." Vycházím ven s radostným srdcem milovaného, fotím skupinku slečen v andaluských krojích a nacházím i kostel sv. Jakuba, kde mi dávají razítko do kredenciálu. Je po poledni, a tak ve stínu u kašny s pítkem obědvám své první chorizo s bagetou, vodou a vínem, a co chvíli odbíhám k silnici fotit projíždějící kočáry. Všechny jedou jedním směrem a naštěstí stejným, kudy pak vede i moje cesta.

Po hlavní třídě se ke stále houstnoucí řadě kočárů přidávají i pěší caballeros a señoritas, vystupují z autobusů a rojí se z bočních ulic. S jednou skupinkou slečen se fotím. Evidentně je neobtěžují, jsou na svou vyšňořenost patřičně hrdé. Všechno to hemžení směřuje k Paseo de las Palmeras, velkému parku a vyzdobené ulici, plné stánků s občerstvením, pivem a mnoha různými prodejci místního slavného vína - cherry. U jednoho z nich prosím jen o vodu, ještě jsem skoro nic neušel a na cherry je brzo. Fotím nádheru andaluských koní a radost místních lidí ze slavnosti Koňského trhu, který v Jerezu probíhá o tomto víkendu každoročně. Rád bych tady pobyl déle, ale nejde to, musím pokračovat v cestě.

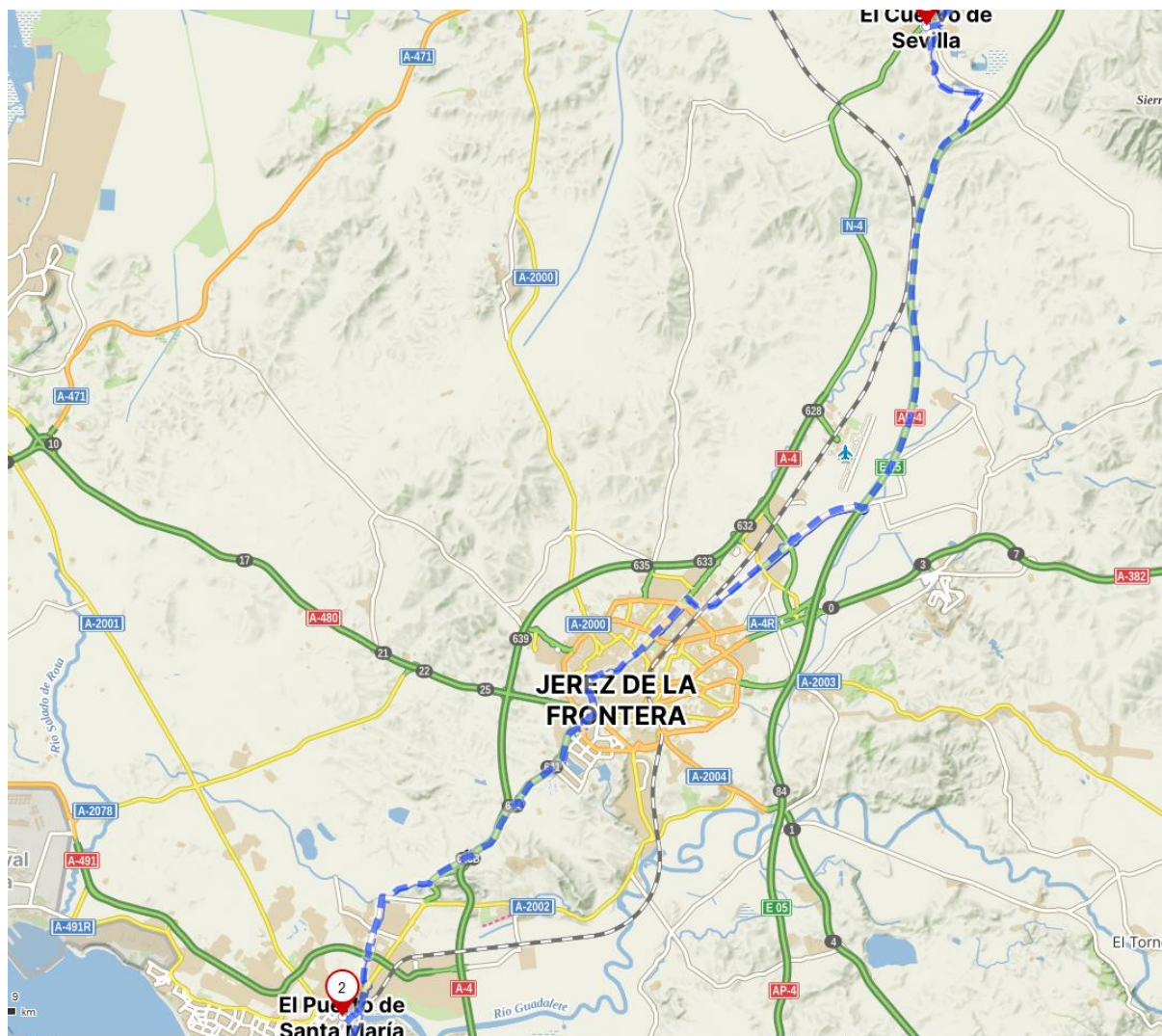
Cesta do El Cuervo de Sevilla je hrozná, dvacet kilometrů pořád po hlavní silnici a po totální placce. Uvěřit tady, že Země placatá není, dá fušku. Míjím z druhé strany letiště a vzpomínám na svoje hůlky, jestli tam na peróně stále leží, nebo si je už někdo odnesl. Je vedro, slunce pálí z jasné oblohy, žádný větřík a žádný stín. Vzduch se tetelí vedrem z rozpáleného asfaltu, občas se prodírám cestičkou, která vede podle silnice, ale je zarostlá pichlavými keři a bodláčím. Nikdo tudy evidentně nechodí, i když tu vede značená trasa. Spousta plechovek a všeho možného kolem silnice určitě není po poutnících. Nechápu, co tady ty lidi vede k tomu, aby vyhazovali svůj bordel z aut.

Dávám si u pumpy birel a na záchodě si leju vodu na hlavu, vleče se mi to. Konečně odbočuju z hlavní silnice, ale až na hustotu provozu se v posledních pěti kilometrech nic nemění, snad jen kromě zesíleného očekávání, kdy že už to skončí. Konečně přicházím k hospodě, kde mám rezervované a přes booking už dávno předem zaplacené ubytování. Nechápu, proč po mě paní v recepci chce znovu platit kartou. Nemluví anglicky ani slovo a je dost neústupná. Že se platí jen na místě a jen u ní a jestli jí nezaplatím, klíč mi nedá. Naštěstí jsem i já neústupnej, ukazuju jí v mobilu informaci o zaplacení, která

je v češtině, a trvám na tom, že peníze už museli dostat. Píšu jí na papírek i den platby. Pořád kroutí hlavou, ale přece jen někam volá a pak konečně že jo, škrtná ten požadavek na placení a vede mě mezi zaparkovanými auty k bočnímu vchodu do chodby v přízemí s pokojíky. Ten můj je mrňavý, s oknem na dvorek s nepořádkem, ale je v něm aspoň koupelna se sprchou. Internet na wifi síti skoro nejde, i tak při něm ale vyplňuju v mobilu registrační formulář ve španělštině pro zítřejší ubytování. Je už poslední, které mám rezervované a zaplacené předem. Doufám, že s ním nebudou taky problémy.

Všechny obchody jsou v neděli ve Španělsku zavřené, a tak jdu aspoň do hospody na pivo. Čepují ho do třetinek a stojí dvě eura. Večerím znovu bagetu s chorizem. Snažím se ho oloupat, sjíždí mi nůž a opravdu hodně se přitom říznu do břicha prstu. Takže první náplasti nebudou na puchýře.

Píšu si poznámky do deníku a až do deseti večer se dávám dohromady a do klidu.

S vyšňořenými seňoritami

Slavnost koňského trhu

Zdravím se s Jakubem

Jediný býk u cesty

Podél kanálů Guadalquiviru a železnice, Utrera (6.5. 2024, pondělí)

Vstávám v pět a odcházím ve čtvrt na sedm. Než se sbalím, umeju, nasnídám, a hlavně opečuju nohy a natru se krémem proti sluníčku, tak čas rychle utíká. Trvá mi to přes hodinu, i když si ani nemůžu uvařit kafe.

Vycházím ještě do tmy, mají tu stejný čas jako u nás a tak jsou ty dva tisíce kilometrů víc na západ znát. Rozednívá se až kolem sedmé a jde se mi dobře. Po dvou hodinách procházím Lebríjou a po další hodině kolem velkého umělého jezera napájeného jedním z kanálů od Guadalquiviru. Voda vypadá čistě a lákala by ke koupání, ale celé jezero je oplocené a nepřístupné. Pokračuju prašnou a kamenitou cestou podél kanálu uprostřed ničeho, všude kolem jen samá pole s už zlátnoucím nebo někde i sklizeným obilím, cesta je jednotvárná a chce se mi spát. Někde jsem četl, že to jde i za chůze, ale nerad bych se zavřenýma očima spadl do toho několik metrů širokého vybetonového koryta plného vody.

Konečně můstek a odbočka do polí, jasně vyznačená sloupkem se svatojakubskou mušlí. Vede do kopečka a na jeho vrcholu vidím Las Cabezas de San Juan, kde plánuju udělat polední zastávku. Jen cesta jde podivně šejdrem, spíš se od města vzdaluje. Koukám do map v mobilu a vidím v nich značenou cestu jinudy, vlastně pořád rovně podle toho kanálu. A já teď dělám veliký oblouk, a navíc budu muset jít zase kus po hlavní silnici. Podle mapy jdu blbě, ale přitom se držím skutečného značení. Asi se po té cestě podél kanálu z nějakých důvodů už dál nesmí a trasu proto nešikovně přeznačili. Spíš hodně debilně, takže do městečka přicházím skoro z opačné, a ještě k tomu průmyslové strany, kolem továrních hal a překladišť. Chodník pak docela prudce stoupá až ke kostelu, před kterým si konečně na lavici dávám se skoro hodinovým zpožděním oběd.

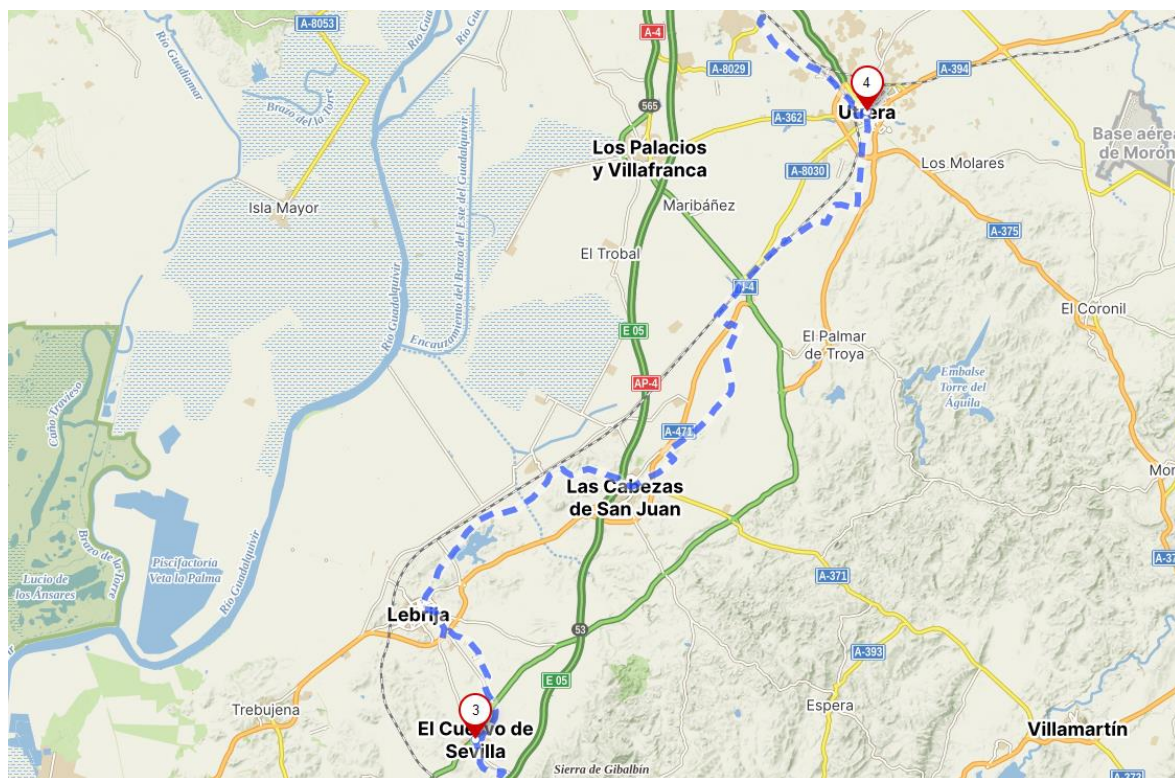
Mraky mizí a začíná zas vedro. Sestupuju dlouhou ulicí dál kolem kostelíka s čápy na střeše a jdu hlavně podle mapy a trochu po svém, abych získal zpět ztracený čas. Na značenou Via Augusta totiž i tak není spolehnutí, v jednom úseku končí a pokračuje až o několik kilometrů dál, bez nějakého propojení. Důkladně prohlížím vyznačené polní cesty a rozhoduju se pro silnici, ze které odbočím k trati a podél ní se po cestě pak dostanu k pokračování po Via Augusta. Cesta se po silnici podle očekávání vleče, a tak nedočkavě vyhlížím tu správnou odbočku do polí. Konečně jsem u ní, opravdu existuje a je to solidní široká prašná cesta. Na jejím konci u trati ale přicházím k zamčeným vysokým vratům, obehnaným ostnatým drátem.

Za vraty je trať a před ní, za plotem s ostnatým drátem, vidím cestu, co po ní potřebuju jít. Co teď? Vrátit se dobrý kilometr zpátky na silnici a řešit tam co dál se mi v tom vedru úplně nechce. Hledám možnost, kudy se na tu upravenou pěšinu kolem trati dostat. Vedle brány je svah hustě zarostlý dvoumetrovým bodláčím a tam ostnaté dráty končí. Pokud se tudy proderu, budu na cestě. Otázkou je, jak to bude dál a jestli a jak se z cesty zase dostanu zpět. Zkusím to! Posilněn stoupající hladinou adrenalinu se prodírám křovím a pokračuju svižně dál vedle vysokorychlostní železniční trati. Je stále chráněna vysokým plotem, až za ním je „moje“ cesta a z druhé strany naštěstí plot mizí. Je tam ale hluboký zarostlý příkop s vodou a za ním plantáže oliv. Přinejhorším se skrz něj zas nějak proderu, když to bude nutné.

K mému velkému překvapení cesta přesně podle mapy vede k průchodu pod tratí a bez dalších plotů ústí na silnici. Je to taková jednosměrná past, pokud by se po ní někdo vydal opačným směrem. Jdu zas už kolem vybetonovaného říčního kanálu a pak raději volím okresní silnici lehce zvlněnou krajinou až do Utrery. V ohradách kolem se pasou bílí andaluští koně a na polích pěstují kromě zlátnoucího obilí i brambory a slunečnice.

Je půl sedmé večer a podle mapy hledám penzion. Je až na vzdáleném konci města, ale zase hned vedle menší samošky. Kupuju si velké pivo, ubytování je tentokrát bez problémů a na chodbě mají i rychlovarnou konvici, takže ráno si udělám konečně kafe. Lehám si na chvilku na postel, mám toho dost. Připojuju se na wifi a hledám přes booking ubytování v Seville. Žádný hostel, kterých mám na seznamu několik, ale volný není. Nechápu, je všední den a jsou to všechno mezinárodní hostely s velkou kapacitou. Zkousím jim i volat, mluví sice anglicky, ale jen mi v tom jazyce potvrzují, že jsou

fully booked. Jediné, co mi booking nabízí kromě neskutečně drahých hotelů, je levné ubytování na předměstí Sevilly v ubytovně v pokoji pro 16 lidí. Na mapě vidím, že asi dva kilometry od ní je železniční zastávka příměstské trati, kterou se pohodlně dostanu až do centra. Něco jako z Uhřetěvesi na Hlavák, když použiju domácí příměr. Takže to беру.

Úhledný kostelík se zvony, křížem i čápem

Andaluský kůň

Utrera

Do Sevilly (7.5. 2024, úterý)

Ráno vstávám v pohodě a odcházím až před osmou. Dnešní etapa je krátká. Když započtu, že dojdu jen na předměstí, tak necelých třicet kilometrů. To je dobře, protože potřebuju čas. Chci se centrem Sevilly trochu projít a budu tam muset popojet vlakem. Jen to vypadá na pěkný pařák, je od rána jasno a v okolí Sevilly je prý vůbec nejteplejší oblast Španělska.

Cesta vede skoro celou dobu podél trati, ale dlouho se dá využít stín za hustými keři a kvetoucími kaktusy. Pak už i ty zmizí a jdu po polní cestě, kde jezdí i auta, co vždycky dost nepříjemně zvíří prach. V poledne si dělám přestávku v Dos Hermanas, překvapivě úhledném a úpravném městečku v kontrastu s předchozí cestou, kde bylo každou chvíli smetiště.

Podél trati a kousek opět podél jednoho z kanálů Guadalquiviru přicházím až k ubytování. Jmenuje se Casa Cortijo Olivar a je to opravdu bývalý statek, přebudovaný na svérázné ubytování. Nespím v pokoji, ale ve zděné stodole, ve které jsou rozmístěné velké dřevěné skříně a v každé z nich je jedna kovová patrová postel. Každý tam má lampičku a zásuvku a jsou tam po straně i zamykatelné plechové skříňky. Je to svérázné, ale funkční. V navazujícím objektu je recepce, toalety, sprchy, společenská místnost, kde se procházejí slepice a společná kuchyňka se základním vybavením a lednicí. Mají tu dokonce i wifi. Využívám toho a nervózně na bookingu vyhlížím zítřejší ubytování v Écijii a raději i v Córdobě. Écija je v pohodě, ale v Córdobě mám problém. Nakonec mi nezbyvá než si vzít na moje poměry dost drahý penzión v centru. Aspoň ale nějaká jistota, teď jen tam včas dojít.

Rychle se ve své kukani ve stodole zabydluju a vyrazím směr nádraží. Mám smůlu, na perón je přístup jen z druhé strany kolejí, musím kus dál přes most a mezitím mi jeden vlak ujíždí. Jezdí zhruba v půlhodinovém intervalu a ten další pro změnu vynechává. Něco hlásí čemu nerozumím, ale čekající cestující jsou v klidu, tak snad něco přijede.

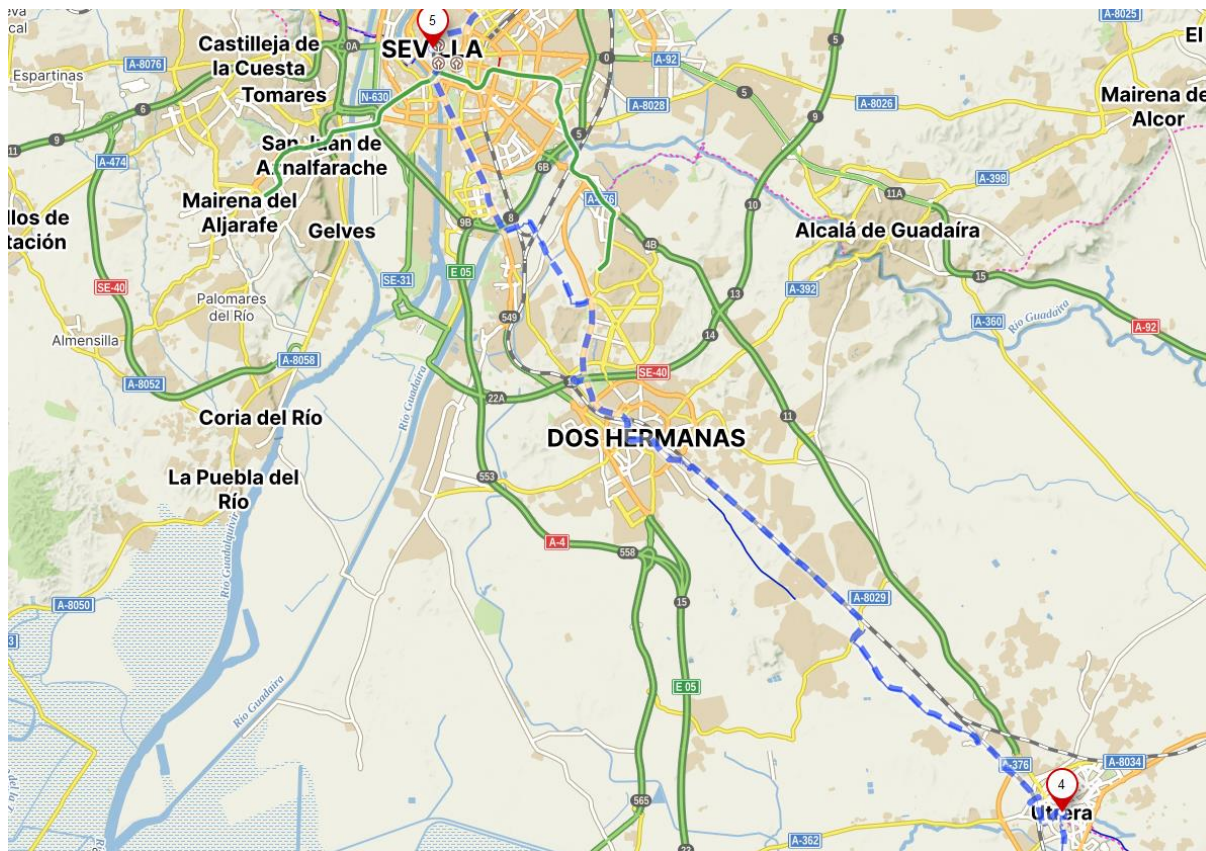
Konečně nastupuju do narvaného vlaku, ale jedu jen asi dvacet minut a vystupuju na San Bernardo, je to z něj do historického centra blíž než z hlavního nádraží, a taky mi odtud zítra ráno má jet autobus do Carmony. Hledám si nástupiště a jsem rád, že ho nemusím hledat až ve stresu před odjezdem. Je trochu bokem a dost mi trvá ho najít.

Pak už se rozpálenými ulicemi (je 42 stupňů ve stínu) vydávám vstříc krásám Sevilly. Už jsem tady před léty byl, chci se jen projít v zahradách u Alcázaru a obejít obrovskou katedrálu s věží Giralidou. Prý když katedrálu stavěli, chtěli pyšně vystavět kostel tak velký, aby si všichni kdo ho uvidí pomysleli, že se Sevillané úplně zbláznili. Jdu po třídě Carlose V. a zahybám do upraveného parku. Bohužel ho ale od těch nejhezčích zahrad Alcázaru dělí zeď a když ji obcházím, u hlavního vchodu je cedule, že už jsou všechny prohlídky na dnešek vyprodané. Ono je už také skoro pět a vchodem se trousí dovnitř poslední dnešní turisté. O kus dál je Alcázar zase vypouští ven. Nemám potřebu procházet budovami, ale do těch zahrad bych se podíval rád. Nakukuju přes východ dovnitř, když se vedle mě nějaká skupina dožaduje vstupu právě tudy. Něco s ostrahou španělsky řeší a ta je po chvíli pouští dovnitř. Tak jdu spolu s nimi.

I když se chci procházet jen zahradami, musím nejdřív v protisměru projít část paláce, a tak znovu obdivuju velká patia s vodními plochami, plná květin, lemovaná arkádami a zdobená arabeskami všeho druhu. Asi hodinu se pak pomalu procházím zahradami, je to s mou upocenou chůzí s hůlkami a batohem na zádech po nehezkých cestách kontrast a užívám si ho. Pak vycházím opět ven do turisty zaplněných uliček starého města a obcházím katedrálu. Protože mám ještě čas, vracím se kolem půlkruhovitého Španělského náměstí s vodními plochami, po kterých se jezdí na lodičkách a kolem kterých a velké fontány vozí turisty v kočárech.

Pak už spěchám zpátky na vlak a cestou ještě kupuju pivo na večer, protože v tom zapadákově kam se vracím není obchod a voda co tam teče prý není pitná. Všichni z ní ale vaří.

Večer si jdu si brzy lehnout, do Ecije je to zítra z Carmony šedesát kilometrů, a tak musím ráno jít už na první vlak a doufat, že tentokrát pojedě. Jen tak stihnu autobus před sedmou, abych před osmou mohl z Carmony vyrazit na cestu.

Typické, pichlavé

Ubytování zvenku

a zevnitř

Alcazar

Katedrála

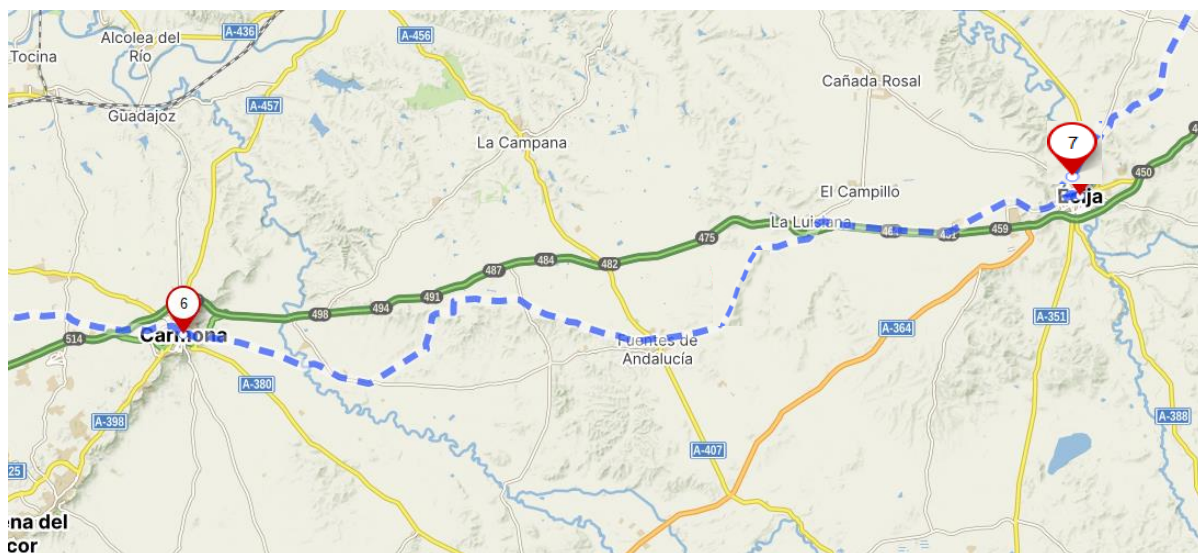
Do Écije cesta dlouhá, žízeň velká (8.5. 2024, středa)

Ráno se v půl páté potmě přesouvám do kuchyňky, tam vše balím a snídám. Vyrážím včas s čelovkou na vlak a on opravdu jede. V San Bernardo ještě na zastávce asi čtvrt hodinu čekám, autobus přijíždí a vše jde podle plánu. Postupně se rozednívá, je trochu zataženo a z okna autobusu pozoruju krásné červánky. Z Cremony sestupuju do nekonečna se táhnoucí roviny a jdu mezi poli. Cesta je občas zarostlá a je znát, že po ní jezdí jen traktory. Přes potok Rio Corbones ani nevede lávka, jen brod. Přicházím na asfaltku, je to okreska, nic po ní nejede a jde se mi dobře. Jen mraky už mizí a rychle a hodně se otepluje. Asi po šesti hodinách konečně přicházím do první vesnice.

Fuentes de Andalucía je docela hezké a upravené místo uprostřed ničeho. V krámku si kupuju vodu a na lavičce ve stínu u kašny krátce obědvám, protože pospíchám. Mám před sebou ještě půlku dnešní cesty. Po dalších dvou hodinách mezi poli se cesta přimyká k dálnici. Za další hodinu přicházím k benzince, kde jsem plánoval doplnit vodu, ale mají zavřeno. Zbýlý zhruba tříhodinový úsek v největším odpoledním vedru budu muset jít na sucho. Cesta se odklání od dálnice, ale žádný stín neposkytuje. Konečně vidím Éciju, pití se blíží. Hledám ubytování trochu mimo trasu. Hostal Santiago je součástí hospody a klíče mi místo v recepci dávají u přilehlé pumpy, ale jinak je všechno v pohodě. Otevřený Lidl vidím jen o kousek dál.

Ubytovávám se a jdu na nákup. Připadám si jako doma, když mají španělský týden. Kupuju víno i pivo a rybičky v tomatě pro chuť a změnu. Nic teplého si v hostelu neuvařím, tak aspoň něco. Už si ani neberu prášky na žlučník, přestal bolet. Trochu se mi začíná dělat puchýř ze strany na patě, od okraje vložky do bot. Preventivně to místo lepím kouskem tejpovací pásky, snad to bude dobré. Zato palec na levé ruce se moc nehojí, a hlavně se mi s ním špatně myje a zavazujou tkaničky.

Zítřka mě čeká další dlouhá etapa do Córdoby. Na tu se těším, jen podle bookingu má recepce v penziónu check-in jen do šesti večer. Má být zase vedro a budu si muset přišlápnout, abych to stihnul. Podle map ale už nepůjdu kolem dálnice jako dneska.

Fuentes de Andalucía

Další mezník – Córdoba (9.5. 2024, čtvrtek)

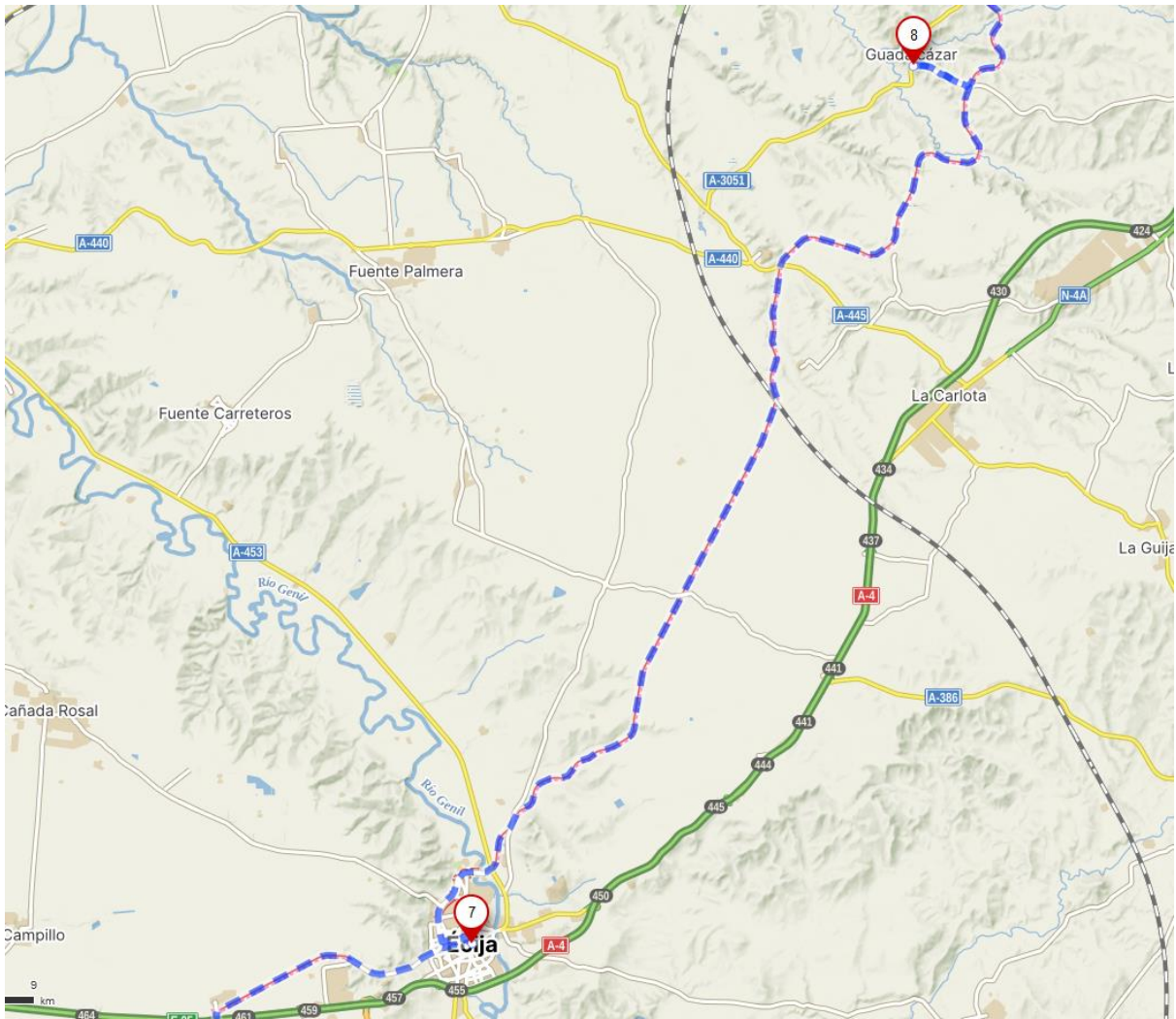
Vstávám v pět, ale proti včerejšku je i tohle posun. Znovu koukám na předpověď, má být opravdu vedro a na trase není celý den ani civilizace, ani voda. Tak mě napadá podívat se do rome2rio (vyhledávač dopravních spojení), jestli by se nenašla nějaká vhodná kombinace s autobusem. A jde to. Když dojdu 40 km do Guadalcazaru a budu tam do čtvrté odpoledne, což je reálné, měl by odtud jet autobus do Córdoba. A to bych se v pohodě stihnul do šesti ubytovat. Bude blbý, když tam ten autobus nepojede, vyhledávač nic nezaručuje, ale risknu to. Nechci se zrušit na doraz, jako včera. A snad pak budu mít ještě energii na procházku Córdoba.

Vycházím před půl sedmou ještě za tmy, je docela zima, ale už za hodinu po rozednění teplota rychle stoupá. Trochu se vlní i terén, ale nijak výrazně. Jdu po cyklostezce, na zdejší poměry docela udržované. Střídá se na ní asfalt, štěrk i písek. Kolem jsou znovu hlavně plantáže oliv, pole slunečnic a obilí. Podle plánu z cyklotrasy uhýbám po okresce na Guadalcazar a už před třetí se ptám v hospodě na zastávku autobusu. Není na ní vylepený jízdni řád, ptám se pána v domku naproti, ale není s ním domluva. Naštěstí jedna paní co jde kolem mluví anglicky a potvrzuje mi, že autobus jede. Jen že se musím posunout trochu mimo zastávku. Je to tam rozkopané a autobus staví asi o sto metrů dál. Postupně přicházejí další lidé, znovu i ta paní, a tak se s ní dávám do řeči. Pochází z Egypta, procestovala svět, má tady hospodu a dojíždí do Córdoba. Kupuje rovnou lístek i pro mě, jako pravidelný cestující má slevu a nechce si to nechat zaplatit.

Z autobusového nádraží v Córdoba je to ještě půlhodinka do centra. Penzión má skvělou polohu dvacet metrů bokem od pěší zóny a jen kousek od slavné mešito-katedrály. U vchodu mám problém, visí tam cedulka, že hosté mají kvůli ubytování volat na uvedené číslo, že recepce nefunguje. Nejsem naštěstí sám, stejný problém má i dvojice cyklistů, kteří dorazili ve stejný čas spolu se mnou. Volají a získávají kód od hlavních dveří, ale v krabici na recepci je několik klíčů a já nevím, který pokoj je pro mě. Volám tedy i já, paní nemluví ani slovo anglicky a zmatkuje. Plete si mě s těmi cyklisty, pak mi říká číslo pokoje, od kterého tam klíč není, až se nakonec přece jen nějak domluvíme. Ubytování za ty peníze není nic moc, koupelna je společná na chodbě a na pokoji je jen umyvadlo, ale to místo je skvělé.

Dávám si studenou sprchu a vyrážím do města. Míjím mešitu a přecházím přes most Puente Romano na druhý břeh Guadalquiviru, odkud je nejlepší pohled na historickou část města. Vracím se po něm zpět, obcházím mešitu a její nádvoří, které je volně přístupné. Kličkuju uličkami, okukuju suvenýry a stávám se tak na chvilku zase turistou. Na pěší zóně vidím malý Carrefour, kupuju pití a patatu. Z obchodu už chci jít ulicí zpět k penziónu, ale nejde to. Během té chvíle, co jsem nakupoval, se ucpala čekajícími lidmi a já už vidím a slyším proč. Ulicí prochází průvod pěších s prapory, píšťalami a bubny, doprovázený nebo spíš řízený jezdci na koních. Je to velkolepá podívaná a konečně vidím i něco ze španělské jezdecké školy, protože to, jak se jezdci na koních bravurně a v klidu pohybují po dláždění uprostřed přelévajícího se davu a přebíhajících dětí, je neuvěřitelné. To není kůň a jezdec, to je jedna bytost. Také bubny a píšťaly vytváří slavnostní a radostnou atmosféru, úplně jinou, než jak ji znám z dokumentů o nacistických průvodech. Tyhle bubny a píšťaly nezní ani trochu výhruzně, i když jinak si je to podobné. Jen netuším příčinu téhle parády, na oslavu konce války to nevypadá, i když kdo ví.

Vracím se do penziónu a dál vše probíhá jako každý den. Jen večer mi to nedá a jdu ještě jednou na chvilku ven, starým městem dál až ke kostelu sv. Jakuba. Ten je ale bohužel zavřený. Cestou zpět jsem přesto odměněn volně přístupným dvorem, který patří Asociaci přátel Córdobaských patii, jak i bez znalosti španělštiny chápu z cedule u vchodu. Je vidět, že jsou stále na svoje dvorky patřičně hrdí, patio je opečované, plné květin, prostě nádherné.

Ranni Ecija

Córdoba

Slavnostní průvod

Stinný dvorek

Tabulka na své dvorky hrdého sdružení

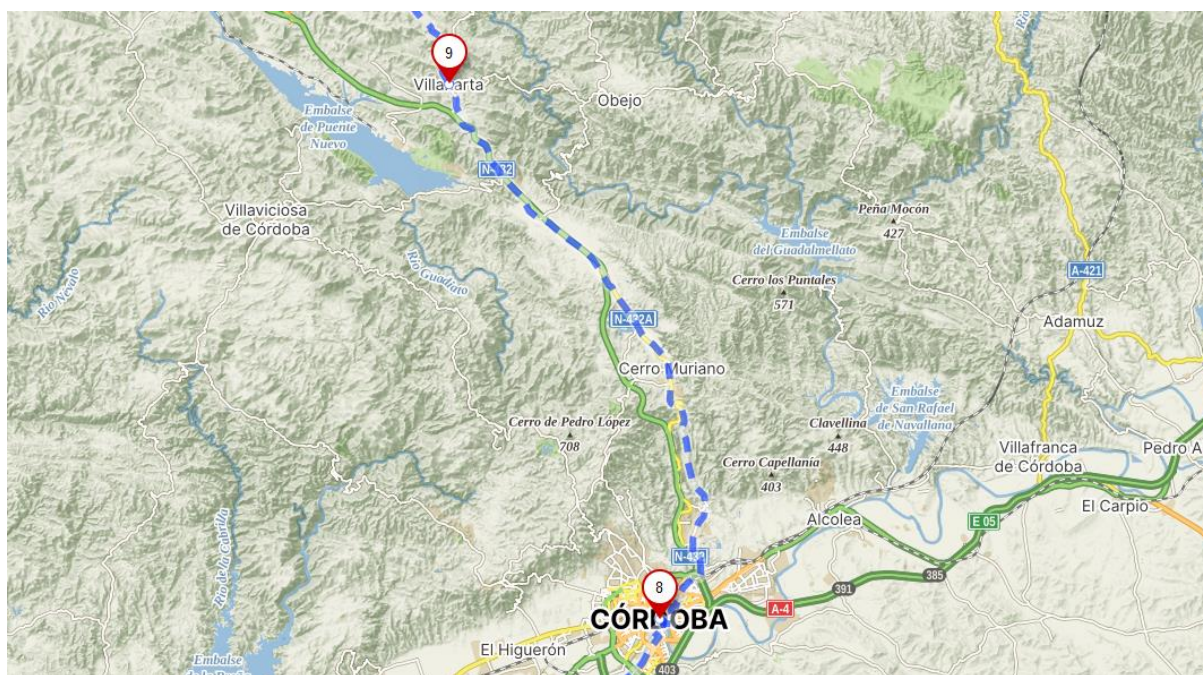
Ochutnávka Sierry Moreny, Villaharta (10.5. 2024, pátek)

Ráno vstávám v půl šesté, i když budík mám až na šestou. Než se vyhrabu, tak už je stejně skoro sedm a začíná svítat. Jdu téměř liduprázdnou Córdobou a za hodinu ji mám za zády. Krajina a terén se prudce mění. Kopce, balvany, kamení, keře a dokonce stromy. A také a hlavně dvouhodinové strmé stoupání do hor – přesněji do Sierry Moreny. Cestou se usazuju na kameny, připravuju si text ve španělštině pomocí překladače a volám na ubytování. Dnes by mělo být prvně v albergue pro poutníky (kdo četl mé předchozí deníky tak ví, že jim říkám herberk) a má se tam volat jen ve všední dny mezi osmou ranní a třetí odpoledne. Připomíná to úřední hodiny, takže ho asi obhospodařuje obecní úřad. Domluva se daří, paní mi diktuje číslo, na které mám zavolat, až dorazím. Překvapivě ho zvládá i anglicky.

Pak už jdu v podstatě zase po rovině kolem silnice, jen v o trochu větší nadmořské výšce. Po další hodině procházím vesnicí Cerro Muriano a doplňuju vodu, protože tady mám k tomu poslední příležitost. Dál až do Villaharty už žádná civilizace není. Cesta se sice vine pořád jen kolem silnice, ale přitom loukami po pěšinkách mezi macchiovými porosty s trnitými keři. Jen to slunce pálí jako ďas, a tak je to i přes zajímavější cestu opruz. Hlavně když chybí stín a voda není ani na polítky hlavy.

Do Villaharty je to od hlavní silnice několikakilometrové větší stoupání, konečně jsem na místě a telefonuju. Paní přichází asi za půl hodiny a trochu se hledáme, protože herberk je přestěhovaný na jinou adresu. Zato je velký a dobře zařízený, jen za deset euro, je v něm příjemný chládek a jsem v něm dnes sám. Užívám si komfortu vybavené kuchyně, jsou v ní i nějaké zbylé těstoviny, a tak si k nim dokupuju jen protlak. Na nákup si ale musím počkat až po šesté večer, dřív jediný malý krámk neotevřel. Peru a suším si věci na židlích, které jsem vystrčil před vchod na sluníčko. I po sedmé večer jsou za chvíli suché.

Rovněž si záda na polštářích na pohovce, chlápek mi po telefonu potvrzuje na zítřek ubytování v dalším herberku v Alcaracejos, koukám střídavě oknem na palmu venku a na western v televizi (i tu tady mají), prostě pohodička. Tím spíš, že i výhled na zítřejší etapu je příznivý, nemá ani 40 km.

Cesta do kopců

Pohled z okna herberku ve Villahartě

Volnou krajinou do Alcaracejos (11.5. 2024, sobota)

Vstávám už nějak automaticky zase o půl šesté a tentokrát se vybatolím už za hodinu. A to si dělám kafe i čaj a dojídám poslední balíček z té velké zásoby sušenek koupených ještě v Cádizu. Plním si vodu i doplňkový dvoulitrový vak, protože celá etapa bude zase bez civilizace a nechci už žíznit. Jsou to dvě kila navíc, ale aspoň si u etapy rozumné délky vyzkouším, jak moc se pronesou.

Cesta stoupá ještě chvíli po silnici, ale pak se odpojuje do volného terénu. Je to nahoru a dolů, ale nic strmého. Moc pěkná cesta, pokud by vydržela teplota.

Nevydržela. Ale jinak je to zatím nejhezčí úsek cesty. Kolem poledne přicházím k brodu přes Rio Cuzna, je před ním pěkný přístřešek, kde obědvám. Vždycky se snažím současně preventivně ošetřit nohy, takže pravidelně obědvám bos, nohy mám namazané krémem proti otěru a poblíž se suší zpcené ponožky. Jo a ten začínající puchýř na patě se zatím nezvětšuje. Brod je vychytaný, přes vodu se přechází suchou nohou po kamenných kvádrech, které jsou od sebe na délku kroku, takže voda může kolem volně protékat.

Druhá polovina cesty už je nudná, krajina se zarovná a slunce praží.

V Alcaracejos mě čeká překvapení. Herberk nacházím snadno, i když se krčí v řadě nízkých domečků, ale když se snažím dovolat, ozývá se mi místo toho chlápka ze včerejška nějaká paní a vůbec si nerozumíme. Vtom se otevírají dveře herberku, myslím si, že ta paní byla uvnitř, a tak s ulehčením končím hovor. Je to ale jinak. Otevřelo mi osazenstvo herberku. K mému překvapení je plný lidí, mluvících spolu francouzsky. Dva páry dorazili na kolech, zrovna popíjejí víno (jak jinak), vzájemně se představujeme a přijímají mě srdečně. Přitom ale řeší, co se mnou provedou. V herberku je pět postelí a všechny jsou obsazené. Pátý francouz, který k nim nepatří a je pěší jako já, mi nabízí tu svou, že se vyspí na kanapi, protože vstává hodně brzo a nechce ostatní budit. Bráním se a chvíli se lámanou angličtinou dohadujeme, ale argumentuje přesvědčivě. Chodí prý v tom vedru hlavně v noci, takže vstává už ve tři, a taky je o celé dva roky mladší než já. I přes jazykovou bariéru se spřátelíme, jde sice úplně jinudy, ale je to podobný cvok jako já.

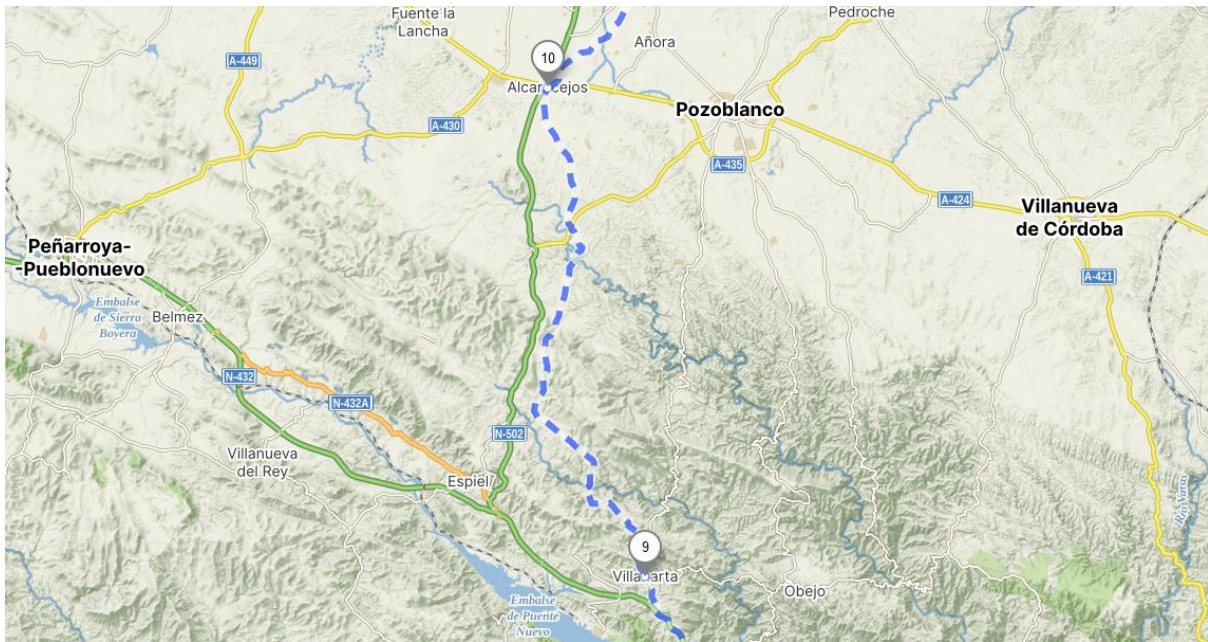
Je sice teprve sobota, ale už odpoledne a jediný místní obchůdek byl prý otevřený jen ráno. Jsem kromě zelňáků zrovna úplně bez zásob, v poledne jsem dojedl i bagetu a zbytek choriza. Prý ale ještě naproti kasárnám civilní strážě o kus dál po chodníku je kavárna s příznačným názvem El Control a tam prodávají i pár základních potravin. Jdu tam a je to tak, kupuju pivo a fazole s chorizem, obojí v plechovce.

Zpět si zacházím ke kostelu kvůli mši, protože zítra v neděli půjdu tutově největší pustinou celé své pouti. Na cedulce u něj čtu, že ano, že by měla být dnes v sedm večer. Tak prima, to se stíhám vrátit akorát po tom pivu a fazolích. Jde se mnou i jedna paní od těch francouzských cyklistů, u kostela je ale nezvykle pusto a stále zavřeno. Pak přichází nějaký děda, také se dívá a zjišťuje, co se děje. A že prý je dnes mše přesunutá až na devět večer. To mi tlumočí ta francouzka, která trochu španělsky rozumí. Ještě že tu je, já jsem z toho brebentění nepochopil vůbec nic.

V herberku se sháním po paní, co jsem s ní tak neúspěšně telefonoval, abych zaplatil za ubytování. Nechal jsem na stole pro všechny případy občanku, kredenciál a deset euro. Nepřišla. Zřejmě usoudila, že je plno a někdo jen otravoval. Taky dobře, hlavně že my poutníci jsme se domluvili a poskládali. Vracím se ke kostelu znovu před devátou a je to tu úplně jiné kafe. Všude kolem spousta svátečně oblečených lidí, občas vybuchují i petardy. Postupně chápu, že zítra tu bude velká slavnost s procesím z kostela, ale už beze mše. Proto je tahle večerní posunutá a úplně nejhlavnější. Je tu snad celá vesnice a vedle oltáře jsou připravena nosítka. Na nich trůní socha Ježíše, co má jednu ruku na srdci a druhou řídí pár volů. Ostatně i ostatní sochy v kostele jsou na můj vkus hodně bizarní a vlastně mi všechny připomínají načínčným oblečením Pražské jezulátko, ať už je to Ježíš, Marie nebo jiný svatý. Začíná se žehnáním monstrancí, pak se kněz jde znovu převléct. Levé přední řady zpívají a pravé jsou zřejmě vyhrazené místní honoraci. Jsou to vesměs týpkové, co se nahnou dovnitř na poslední chvíli, mají

celou dobu ruče v kapsách a netuší moc, která bije. Zato jdou veledůležitě všichni k přijímání. Napadá mě, že je znát, že tudy opravdu reformace neprošla.

Pak jdu spát.

Pěkná cesta

Šikovně vyřešený brod

Alcaracejos

No co, u nás oral Přemysl

Den plný překážek (12.5. 2024, neděle)

Ráno se budím v půl páté a opatrně lezu z vrzající palandy, abych obě spící dámy v pokoji nevbudil. Dívám se do obytné části a opravdu – kolega už tam není. Dělán si kafe a po všech obvyklých mazacích rituálech jsem za hodinu připravený k odchodu. Beru za kliku, ale je zamčeno! Kolega měl klíč, a tak podle pravidel zvenku zamknul a klíč vhodil do schránky. No ale já klíč nemám! A přece nemůžu ostatní budit v půl šesté! Na oknech přízemní budovy jsou všude mříže, ale naštěstí má i dvorek na sušení prádla s vrátky ven do volného prostoru zadních traktů domů. A vrátka nejsou zamčená, jen na petlici zastrčenou zevnitř. Takže s úlevou unikám.

Jdu znovu kolem kavárny El Control, mají už otevřeno. Kupuju bagetu, nějakou buchtu v obalu na zítřejší ráno a croissant, který sním hned. Pak s čelovkou vycházím do tmy. V Dos Torres už je ráno a v deset v El Guijo už hic. Dobírám tady vodu do plna, tedy celkem tři litry. S těmi musím vystačit až do zítřka minimálně dalších šedesát kilometrů, když si trochu zajdu přes Brazatortas. Jinak po cestě už nebude absolutně nic.

Pokračuju po okresní silnici asi dvě hodiny a pak přece jen přicházím na místo, kde si můžu alespoň sednout a odpočinout. Je tu velmi hezký kostelík, sice zamčený a bez pitné vody v okolí, ale je tu stín a lavička. Po stereotypní chůzi po okraji silnice je poutník vděčný i za tohle.

Po dalších třech podobně bezútešně strávených hodinách na silnici jsem konečně u jednoho z plánovaných mezníků dnešního putování. Není tu žádná civilizace, ale aspoň řeka Guadalmez a most přes ní. Nacházím cestičku a po troše prolézání houštím i místo u řeky, kde se dá vlézt do vody a není sem ze silnice vidět. Užel jsem zatím podle itineráře sedmatřicet kilometrů a při nejhorším bych tady mohl zůstat, přespat a zbylých čtyřicet do Brazatortas dojít se zbytkem vody zítra. Kvůli nedostatku pitné vody a předpokládanému vedru to není úplně ideální, tak rozhodnutí odkládám až po koupeli. Nahý se nořím do chladné vody, je to úžasně blažený pocit. Na břehu usychám a krčím se v troše stínu, co poskytuje mezi křovím jeden nevelký strom. A taky tu jsou komáři.

Po ochlazení ve vodě se cítím mnohem líp a to spolu s komáry rozhoduje. Udělám to opačně. Půjdu v klidu dál co to půjde, klidně až do setmění, to už nebude takové vedro. Pak si někde lehnu a až mi bude zima, vstanu a s čelovkou půjdu dál. Tak se dostanu do nejbližší civilizace co nejdřív, doplním vodu a třeba se pak i někde ve stínu dospím. Navíc se moje trasa z polních cest a okresek má napojit na mezinárodní dálkovou trasu GR162 Canada Real Segoviana. Ta bude jistě značená a třeba na ní budou někde i pítka a přístřešky.

Je už kolem čtvrté, když se vracím na rozpálenou silnici a jdu dál. Míjím ceduli, že už nejsem v Andalusii, ale v oblasti Kastilie - La Mancha. Jejím hlavním městem je Toledo a sahá pak až do půlky cesty k Zaragoze.

Konečně odbočka z rozpálené silnice na polní cestu. Přicházím po ní na pěknou louku se stromy a stínem. Nespěchám, tak si dělám znovu přestávku a čekám až poleví vedro, protože se začíná trochu zatahovat. Pak v pohodě pokračuju po pěkné cestě a podle mapy dál.

Cesta najednou končí u velké zamčené brány! Zmateně na mobilu kontroluju, jestli jsem opravdu přesně tam, kde si myslím, že jsem. GPS je nesmlouvavé. Stojím přesně na cestě, která za bránou podle mapy i podle skutečnosti pokračuje dál, jen na ni nesmím. Střídavě čtu velkou ceduli „Prohibido El Paso“ a koukám do mapy. Žádná jiná možnost, jak se dostat přes tuhle z roviny do kopců vystupující oblast nazývanou Sierra de Alcudia, prostě neexistuje.

Plot kolem je opravdu nepřekonatelný, ale brána z kovových prutů je přes svou velikost přelezitelná. Stoupá mi adrenalin, rozhlížím se kolem, jestli mě někdo nevidí a taky dopředu za plot, jestli se neblíží nějaký pes. Vypadá to dobře, tak lezu. Za bránou přidávám do kroku, abych byl co nejdřív z dohledu. Cesta je široká, jen se na ní válí velké množství kamenů odrolených z okolních skal, takže je neprůjezdná. Utěšuju se, že to je možná ten důvod, proč je cesta uzavřená, že je to kvůli autům a

nebezpečí pádu kamenů. Dávám si pozor, kdyby se někde něco utrhlo, ale terén nevypadá nebezpečně, je sucho, bezvětrí a klid.

Slyším dusot, kolem mě přebíhá stádečko laní. Takže obora? To by bylo dobré aspoň v tom, že by tu neměli pobíhat volně psi. Vidím tu i překrásného jelena. Jdu dál a po čase přicházím k dalšímu plotu a řetězu se stejným nápisem. Ten přelézám snadno, stejně mi nic jiného nezbyvá. Procházím skalnatým úbočím kopce a mám krásný výhled na zvlněnou krajinu kolem s olivovníky, nízkými trnitými stromy a aromatickými keři. Ostatně trnité je tu všechno, i tráva se mi zabodává do ponožek. Při jiné příležitosti bych se kochal a třeba i hledal, který keř to tak pěkně voní, ale teď mám myšlenku jen jednu. A to jak co nejrychleji překonat zakázané území a dostat se k v výchozímu bodu GR-162.

Občas se podél cesty přidá další plot z jedné i z druhé strany. Vypadá to, že celá oblast je přes svou neprostupnost a opuštěnost rozparcelovaná na soukromé pozemky. Na té části, kterou procházím, jsou občas ruiny bývalých statků a pak vpravo na stráni pode mnou i jedna luxusně vypadající hacienda. Majitelé tam ale naštěstí nejsou, protože jinak by je přítomní štěkající ovčáčtí psi na mě upozornili. Jo a jeden má k mému zděšení boudu na té straně plotu, co jdu já. A není k ní uvázaný. Naštěstí se omezí na štěkot a kousek mě z bezpečné vzdálenosti doprovází. Dobře to dopadlo, ale bylo mi přitom hned dvojí horko. Pak přicházím zase k řetězu s tabulkou z druhé strany. Fajn, první meta je za mnou. Po čase se situace opakuje i s tou bránou, kterou jsem přelézal na začátku. Sláva, přelézám ji a cítím se zase svobodný. Na oslavu vítězství si dávám svačinu, vodu i trochu vína. Cesta je písčitá a široká, evidentně se po ní jezdí. Tak snad už bude všechno dobré.

Není. Cesta končí u další brány a oplocení, za kterým stojí další hacienda. Plot se zdá končit kousek vlevo, není tam sice cesta, ale odpovídá to zhruba poloze cesty na mapě v mobilu. Přepínám v mapách na co největší detail a snažím se mezi keři, olivovníky a pichlavými travinami sledovat hypotetickou cestu podle GPS. Chvilí to jde, ale pak přicházím k plotu. Není tak vysoký, ale jasně rozděluje pozemky. Přelézám, co jiného mi zbývá. Pak ještě asi desetkrát. Některé se přelézají snadno, jiné hůř, některé mají ostnatý drát, jiné ne. Kličkuju a hledám co nejschůdnější průlezy. Blížím se k silnici, vzdušnou čarou je necelých dvě set metrů, ale po opravdu strmém svahu, zarostlém hustě trnitými keři a pokrytém balvany. Drápu se tudy dobrou půlhodinu, zkouším různé průlezy a zase se vracím, no hrůza.

Konečně jsem celý podrápaný na silnici. Sedím na svodidle a prudce oddechuju. Je to za mnou a zážitek jak známo musí být silný. Teď už jen kousek a budu u odbočky na tu značenou pěší dálkovou trasu. Opravdu tu je, upozorňuje na ni trochu omšelá dřevěná šipka a vedle je turistická cedule s informacemi o místní chráněné oblasti.

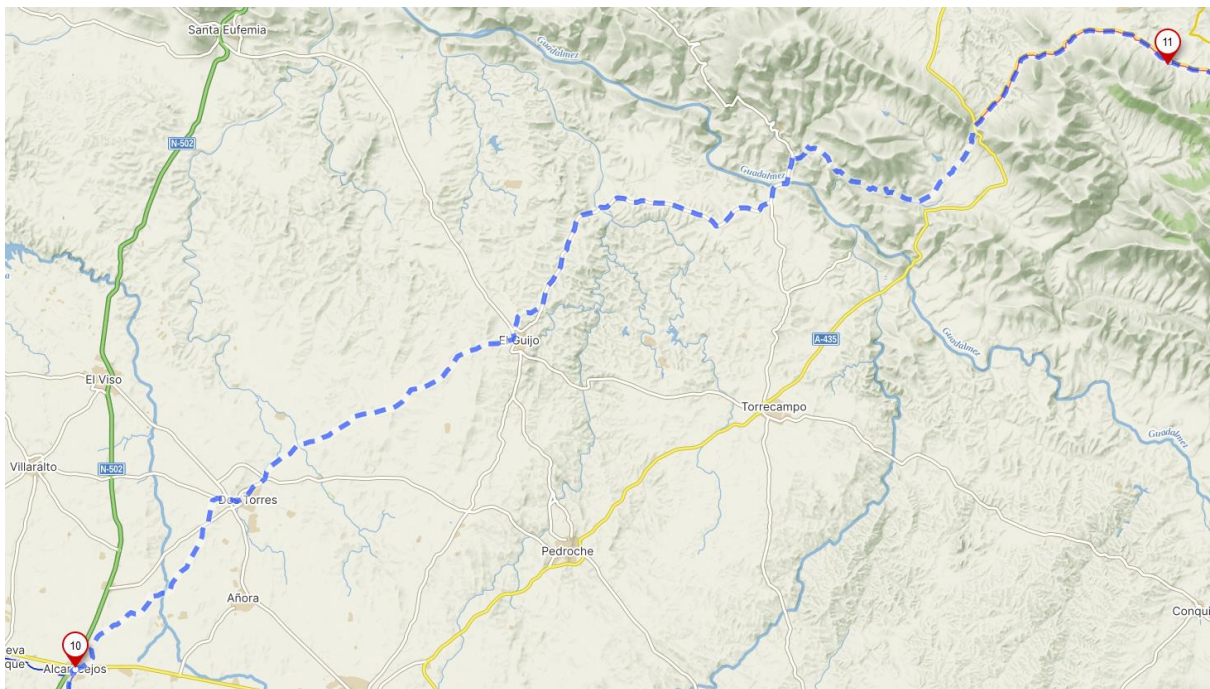
Pěšinka je úzká a po chvíli mizí úplně. Opět se dívám na navigaci, po chvíli se podle ní napojuju na polní cestu a nadávám, jak blbě to tu označili. Za chvíli se má trasa z polňačky odpojit, ale ať koukám jak koukám, žádná pěšinka tu není. Nevadí, podle mapy si zajdu jen několik set metrů, když půjdu po polňačce dál. Ale ne, zase brána a plot. Aha, to je určitě proto, že jsem se nedržel trasy. Zkušeně přelézám a jen je mi divné, že pak na druhé straně tam, kde bych se měl napojit zpět na GR, žádný plot není a pokračuje soukromý pozemek. Začíná mi to docházet, i když se zdráhám uvěřit. Oni si tu GR trasu prostě zprivatizovali. I když občas nacházím na stromech značky a sem tam je i omšelá dřevěná šipka, už dávno tu nikdo nechodí a ani nemůže.

Tak to jde dál. Snažím se co nejvíc držet existujících cest a zároveň trasy podle mapy. Kličkuju, přelézám ploty a brány s cedulemi Prohibido El Passo a varováním, že je pozemek střežen a hlídán policií. Je mi to jedno, mám hrozný vztek. Jen ať si přijdou, hajzlové, tudy vede mezinárodní pěší trasa. Víc mi vadí, že cesty v použitelném směru občas zmizí úplně a musím hledat, kudy obejít neproniknutelná pichlavá houští a dvoumetrové bodláčí. A taky se bojím, aby na mě někde nevyběhl pes, tomu je oficiální pěší trasa právem fuk.

Blíží se desátá večer a stmívá se. Zkouším pokračovat ještě chvíli s čelovkou, ale jak mi zmizí poslední použitelná pěšina, vím, že to nepůjde. Budu tady muset přespat a počkat až do svítání, bez pořádného světla neprojdou. Hledám, kde se uložím. Pod jednou olivou to vypadá na rovný terén, jdu tam a svítím

si čelovkou. Rovný je, ale přesně uprostřed je velký kravinec. Situace se ještě jednou opakuje, ale pak jedno dobré místo bez kravince nacházím.

Ani nestavím tarp, jen rozbaluju tyvek, karimatku a spacák, protože už mám vyzozorováno, že tady ráno není rosa. Opírám si hůlky a kloubouk o strom, oblečený lezu do spacáku a snažím se usnout. Nad hlavou mám krásnou hvězdnou oblohu.

Ermita de la Virgen de Las Cruces

Řeka Guadalmez

Mimo civilizaci

Vysvobození a Ciudad Real (13.5. 2024, pondělí)

V noci se probouzím chladem, je mi zima hlavně na kolena, on ten spacák je tenoučký, na spaní v herbercích, od 16 stupňů výš. Musím ale vydržet až do svítání, pokračovat se dá až za světla. Zima se podle očekávání rychle mění v pařák, jako vždycky. Prodírá se dál. Situace s haciendou a psy se opakuje, tentokrát jsou na mé straně plotu hned tři. Naštěstí neútočí a já rychle mizím. Dobře, že jsem se tu nepokoušel prodírat v noci.

Konečně to vypadá na poslední plot a bránu, cesta za ní pokračuje a u ní je jako výsměch veliký pobořený přístřešek se stoly a lavicemi a informační cedulí GR-162.

Jdu ještě dlouho cestou mezi poli a dochází mi voda. Po pravé straně vyhlížím železnici jako první vlašťovku civilizace. Je kolem desáté, koukám do map a je mi jasné, že dál trasou podle itineráře po GR-162 do Los Pozuelos de Calatrava nemůžu, protože neexistuje. Do navigace dávám správné centrum oblasti Ciudad Real, nastavuju hledání nejkratší pěší trasy po silnicích a vychází mi 65 km. Je tu signál, a tak tam hledám na bookingu ubytování. V Hostal Frasca mají pokoj a recepci otevřenou do 23h. To s odřenýma ušima bez přestávek může vyjít. Prostě musí. A třeba na silnicích někoho na kousek cesty stopnu. Rezervuju ubytování a v mezích možností ještě zrychluju.

I tak se do Brazatortas vleču ještě skoro dvě hodiny kolem trati a pak po silnici. Ve vesnici nakouknu do otevřeného kostela, modlí se v něm sestřičky, a tak nějak hezky na mě, na poutníka, kouknou. Aspoň něco. Pak zamířím rovnou k otevřené hospodě a doplňuju vodu. Na záchodě si vodu plním i do klobouku, abych si ji venku nalil na hlavu. Přitom z něj vylézá dobře dvacet škvorů, schovaných uvnitř pod obrubou. Nalezli tam z toho stromu, o který jsem ho v noci opřel, a celou dobu jsem je měl na hlavě. No to už je teď jedno. Zkousím si objednat ještě rychle pivo, nakonec dostávám jen draho dvoudecku v lahvi, točené nemají.

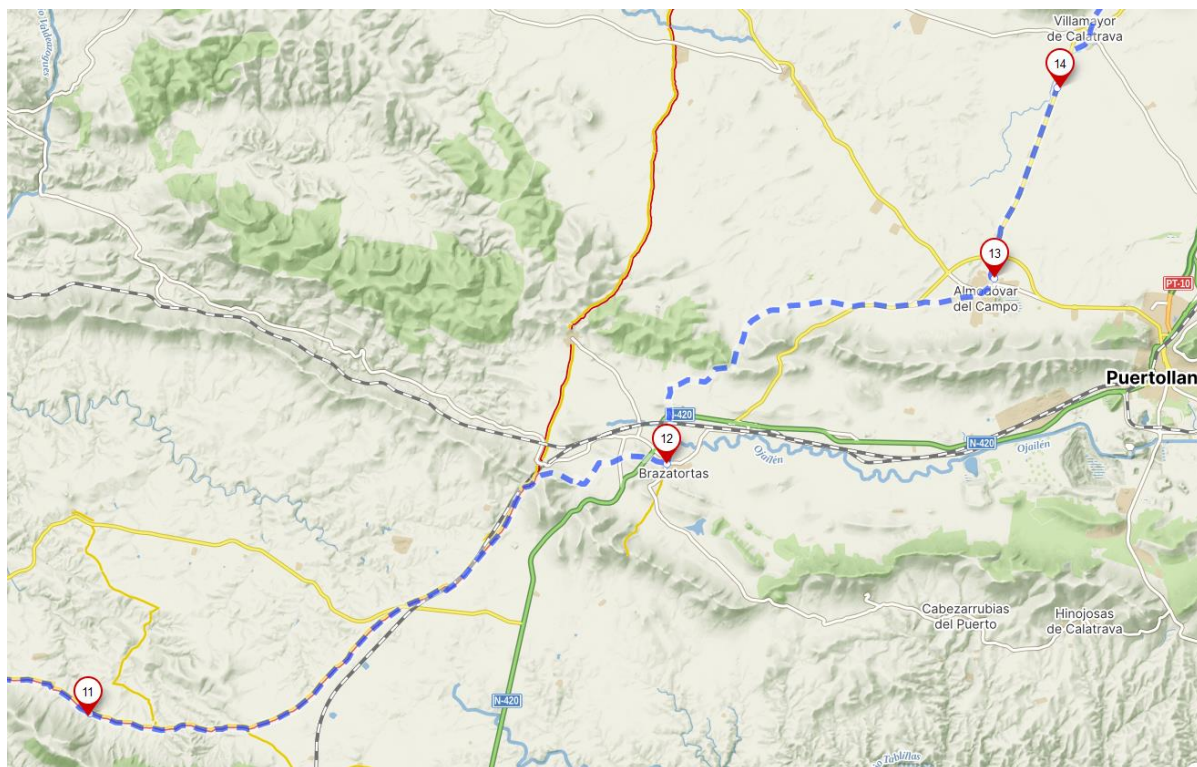
Přecházím postupně trať, pak hlavní silnici a pokračuju směrem na Almodóvar. Kousek před ním mě asi kilometr popovezu dělníci, co jedou na plantáže oliv. Pak se tam s nimi potkávám ještě jednou v krámě s průmyslovým zbožím, kde v ušetřeném čase hledám, jestli by se nedalo koupit něco k pití. Oni kupují nějaké nářadí, já vychlazenou plechovku Coly.

Pokračuju dál po silnici v sálavém vedru na Villamayor de Calatrava a Caracuel de Calatrava. Je to okreska, pak už to ale budou silnice 1. třídy a dálnice, na kterou nesmím. Uvidím. Zkousím stopovat, ale aut tu jezdí pramálo a nikdo mi nezastavuje. Sám se snažím stopováním nezdržovat, jdu jen po pravé straně vozovky a když za sebou slyším auto, už mám odhad, kdy se na pár vteřin otočit a zamávat. Kousek před Villamayor vidím, že se jedno auto, které mě před chvílí míjelo, objevuje v protisměru a kousek přede mnou znovu otáčí na rozšířený okraj silnice. Přidávám do kroku, nevím, proč se otáčí, ale třeba se do něj vnutím. Je to jinak, čeká se právě na mě! Jsou to dva mladí kluci, na první pohled nedůvěryhodní týpci, ale ve skutečnosti milí, mluví anglicky a já je prosím, že bych se rád popovezl aspoň do Villamayor nebo kamkoli dál směrem na Ciudad Real. A oni na to, že právě až do Ciudad Real jedou. A že mi rádi pomůžou. Záchrana, jsem vysvobozen od zběsilého pochodu a všechno se v dobré obrací.

Vystupuju na okraji města, ale k ubytování je to už jen dva kilometry. Ta pohoda! Cestou u Vietnamců kupuju lepidlo na lehce se rozpadající podrážku jinak skvělých bot, přece jen jim ty ostnaté dráty a kameny neudělaly dobře. V klidu se ubytovávám nad hospodou a na wifi ověřuju přes rome2rio možnost popovést se autobusem zítra ráno pětadvacet kilometrů do Fuente el Fresno. Vyhnul bych se tak další šedesátikilometrové cestě ničím podél železniční trati a po silnicích první třídy a zůstal by mi z ní jen poslední hezčí pětadvacetikilometrový úsek. A vychází to, v osm ráno jede do Fuente autobus. Bude mě pak čekat jen krátká etapa do Urdy a trochu si odpočinu. Nevím sice, kde složím hlavu tam, ale přinejhorším na mapě vidím trochu stranou od centra parčík s kašnou.

Hlavní strost mám vyřešenou, a tak teprve teď se jdu osprchovat a ošetřit nohy. Ve sprše to je slast a nohy zatím vydržely, jen ten puchýř na patě se trochu rozlézá. Propichuju ho, mažu Hemagelem a lepím kouskem elastické náplasti. Myslím ale, že to bude dobré.

Jdu si ven nakoupit, je už večer, tak mají všude otevřeno. Pořád si na ten obrácený režim nemůžu zvyknout. Cestou se stavím v otevřeném kostele sv. Jakuba, je hned za prvním rohem. Vypadá prázdný, tak si z vděčnosti za svou záchranu klekám teatrálně před oltářem na zem. Pak si všímám, že tu úplně sám nejsem, a tak stydlivě vyklízím pole. Ve velké samošce nakupuju zase zásoby a něco na večer. Nic si na pokoji neohřeju, ale i tak si dám do nosu. Kupuju velkou patatu, dvoje rybičky v tomatě, pivo, kromě dalšího vína s sebou i Sangrii a slané brambůrky a taky velký jogurt na snídani. Všechno to postupně stláskám a je mi fajn.

Náměstí v Ciudad Real

Jakub, co mi snad rozumí

Kdo je můj bližní? Urda (14.5. 2024, úterý)

Ráno podle plánu vstávám v šest, kafe si k jogurtu dělám z teplé vody z kohoutku a po sedmé odcházím v klidu na autobus. Kupuju si jízdenku v automatu a na nástupišti jsem nervózní, autobus přijíždí se zpožděním. Ve Fuente el Fresno jsme ale na čas, je příjemně polojasno a v městečku procházím farmářským trhem s ovocem, masem a sýry, všechno to voní a i když nic nekupuju, jde se mi kolem stánků příjemně. To dělají ti lidé a plody jejich práce, v kontrastu s pustinou, co jsem nechal za sebou.

Cesta vede podél silnice, ale je velmi dobrá a dokonce značená, vede tudy Camino Manchego de Santiago, tedy jedna z odnoží cest do Compostely, ale asi po ní dohromady nikdo nechodí. Občas se značky ztratí, a tak pro jistotu kouknu i do mapy. V dálce se už rýsují i kopce. Asi v polovině dnešní etapy odbočuju na okresku s minimálním provozem. Jde se dobře, ale chůze pět hodin v kuse po silnici pořád rovně mezi poli není tím, co bych už dával bez vnitřního nepokoje. Vidím i první větrný mlýn, a tak se bavím přemýšlením o tom, v čem se s Donem Quijotem de la Mancha shoduju a v čem se lišíme.

Na okraji Urdy se na rozcestí chvíli posadím a koukám do mapy, co dál. Půjdu do centra na náměstí a ke kostelu a zkusím se někoho poptat. Na kostelním náměstí (Plaza de la Iglesia – přece jen něčemu rozumím) je naproti zavřenému kostelu sv. Jana Křtitele otevřená lékárna a v ní mladá lékárnice. Mají těsně před zavřením, budou dvě a začne siesta. Jdu dovnitř a zkouším to s angličtinou. Kombinace lékárny a mladého člověka dává jistou naději. A vychází to. Slečna je navíc ochotná, ale o ničem neví, kouká do mobilu na booking, ale to já už udělal taky. Už balí že bude zavírat a odchází, ale přichází do toho ještě jeden sympatický chlapík a řeší, jestli by mě levně neubytovali v místní hospodě a že mě tam zaveze a zkusí to vyjednat. Přichází i jeho dcera a děda, kterému lékárna patří. Ten neumí anglicky, ale vnučka mu překládá. Dáváme se do řeči, říkám že jdu z Cádizu do Barcelony a že jsem z Prahy. Děda prý v Praze byl a moc se mu líbila. Napadá mě darovat mu tu kartičku s Jezulátkem a on současně také něco vytahuje z peněženky. Za okamžik oba držíme vedle sebe dvě identické kartičky. Prý mu ta jeho při autonehodě zachránila život, jak mi jeho vnučka trochu s úsměvem překládá. V téhle atmosféře jim nabízím možnost přespat u nás v Praze, kdyby někdy chtěli. A oni mi nabízejí, že ať přijdu znovu po páté odpoledne, až znovu otevřou, a že mi nechají přespat v patře nad lékárnou. Oni sem totiž jen dojíždějí.

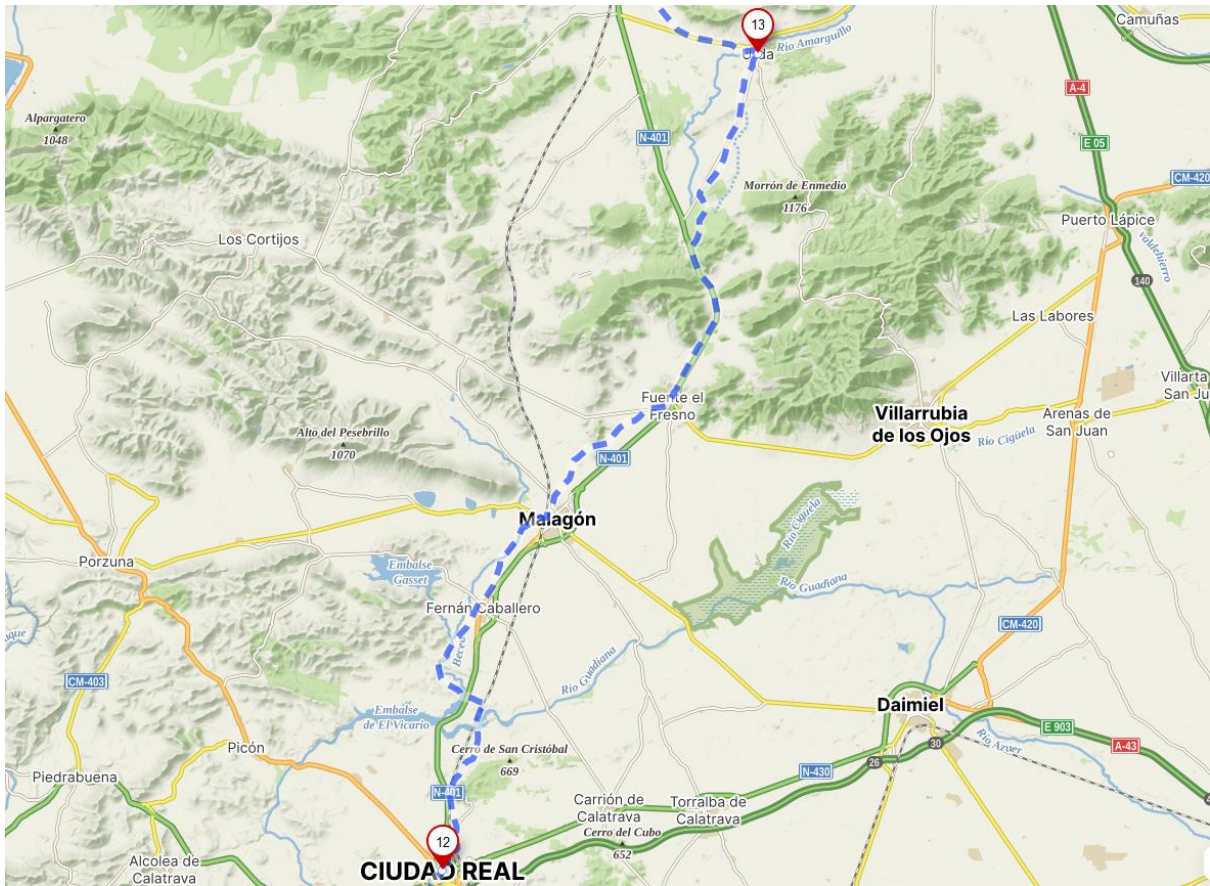
Jdu se zatím podívat do druhého a otevřeného kostela a jsem jím ohromen. Je to krásný kostel zasvěcený Kristu a pravému kříži, ale ne jmenovitě Ježíši (Ermita del Santísimo Cristo de la Vera Cruz), povýšený dokonce na baziliku. Na hlavním oltáři je Ježíš opět oblečený v jezulátkovém stylu, nesoucí kříž na všech koncích zdobený stříbrnými nástavci. Působí to bizarně, ale už jsem si zvykl a nemám problém se tu na hodinu posadit a příjemně spočinout tělem i myšlenkami. Čtu si dnešní liturgické čtení – že máme vlastně jen jedno „příkázání“, a to milovat. Zato až do krajnosti, jako On miluje nás.

Venku mezitím začal foukat chladný vítr a tak, když se přesunu na další hodinu do nedalekého parčíku, si neseďám na lavičku do stínu, ale na sluníčko. Myslím, že kdybych to ubytování býval nezískal, tady by přespat šlo. U baziliky je navíc i pitná voda.

Vracím se pomalu na pátou k lékárně, chvíli čekám a pak přijíždí auto s dědou a vnučkou. Ta odbíhá rychle dovnitř nachystat vše potřebné, děda odbaví prvního zákazníka a pak mě vede nahoru. Jsem ohromen. Velký byt je zařízený lehce exoticky africkými předměty, protože děda i vnučka pracují jako dobrovolníci pro nějakou nadaci, co pomáhá v Africe s vodou. Mám tu ložnici s velikánskou postelí, velký obývací pokoj, koupelnu i kuchyň.

Jdu nakoupit, dneska si uvařím nejen konzervu, ale i polévku z pytlíku. A znovu rybičky, nevím, co to do mě vjelo. Jdu se umýt do velikánské koupelny, ale neteče teplá voda. Jak tu nebydlí, tak si to neuvědomili. Ale je dost teplo a hřeje mě jejich laskavost. Jsou to moji bližní, pomohli mi.

Jdu spát, zítra vstávám brzo na dlouhou etapu do Sonsecy. Ubytování jsem si zarezervoval v hostelu. Byla to jediná možnost, sice dražší, ale aspoň se snídání.

V dálce i kopce

Konečně i větrný mlýn

Moji bližní

To celé patro je pro mě

i s koupelnou

Větrné mlýny, Sonseca (15.5. 2024, středa)

Ráno vstávám i bez budíku v pět a po snídani odcházím z příjemného prostředí až kolem půl sedmé. Podle instrukce mám jít bočním východem a jen zabouchnout. Na klice zevnitř tam pro mě visí pytlíček se vzkazem přejícím šťastnou cestu a řetízek s drobným růžencem. Fakt mě to dostalo. Slibuju si, že jestli dojdou do Barcelony, tak si ho na mši v Sagradě Famílii vezmu na krk.

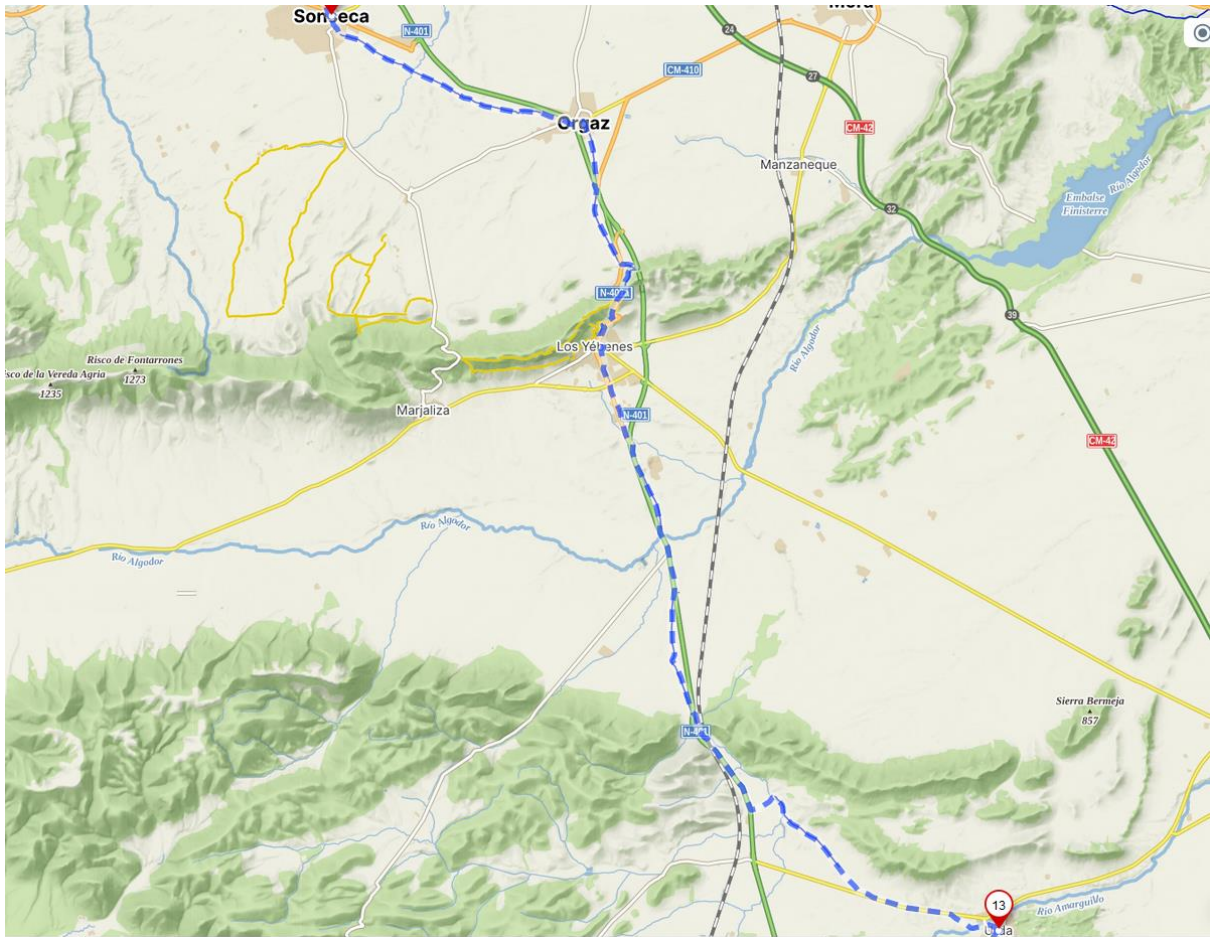
Po kontrole, že mám opravdu všechno, zaklapnu dveře a vycházím do téměř mrazivého rána. Po těch vedrech mám úplný teplotní šok, mrznou mi ruce a je mi chladno i ve větrovce. Chůze mě rychle zahřeje na provozní teplotu a i sluníčko se za chvíli pustí do souboje se studeným větrem, i když se postupně zatahuje do polojasna. Asi po hodině přicházím zase na hlavní silnici, po které překonávám průsmyk mezi kopci. Nejsou nijak velké, ale v ploché krajině i tak tvoří dominantu. Znovu následuje rovina a cesta po nebo těsně kolem hlavní silnice po polňačkách až do Los Yébenes. Městečko leží na úpatí dalšího malého pohoří Monetes de Toledo, přes které musím přejít do další nekonečné roviny. Na jeho hřebeni se trochu zdržím prohlídkou víceméně zchovalých zbytků větrných mlýnů a pak budu muset pokračovat zase po té prázdné a placaté krajině. Chápu, že to Donu Quijotovi muselo lézt na mozek. Kdyby měly mlýny ještě celé lopatky, tak bych si snad taky zabojoval. Ale tady už je dobojováno. Koukám do dálky, jestli neuvidím na obzoru Toledo, ale je to do něj ještě přes čtyřicet kilometrů a nejsem zas tak vysoko. Není pohoříčko jako pohoří.

Těším se na Orgaz s hradem, kde žil v 16. století jeden nepříliš významný hrabě, ale zato jeho pohřeb namaloval jeden z nejslavnějších španělských malířů Doménikos Theotokópoulos známý jako El Greco. Jeho Hlavu Krista ostatně nesou na kartičce tentokrát s sebou na pouť spolu s portrétem Filipa Neri, svého křesťanského patrona. V mých představách se hrad musí tyčit aspoň na nějaké skále, ale opak je pravdou. V placaté krajině leží další nezajímavé městečko s nezajímavou tvrzí.

Do Sonsecy přicházím před pátou a hostel s honosným názvem New York City nacházím na vzdálenější straně výpadovky z města. Před vchodem má zmenšenou sochu svobody, ale je celý oplocený a brána je zamčená na řetěz. Úplně se ve mně zatajil dech. Při rezervaci nechtěli žádnou platbu předem a pro zrušení objednávky nebyl žádný termín. Neznamená to třeba, že mají zavřeno? Obcházím plot z boku a nacházím menší branku. Volám přes ni, chvíli se nic neděje, ale pak přichází zpoza domu nějaká paní. A že je vše v pořádku, jen že jsem dnes úplně první a možná jediný host, a tak recepční zamkla a relaxovala pod pergolou na zahradě. Přes booking mám zbytečně draho dvoulůžkový pokoj, tak zkusím, jestli by nebyl nějaký levnější menší. A že prý ano, jen musím napřed tu svou rezervaci zrušit. Pak už je všechno v pohodě.

Snídani s ní domlouvám nelítostně už na sedmou ráno, takhle brzy asi chudák paní už dlouho nevstávala. Do Toleda je to už jen zhruba pětadvacet kilometrů, ale chci v něm být co nejdřív. Přes booking si tentokrát úspěšně rezervuju levné ubytování v centru v Oasis Backpackers' a pak si jdu nakoupit něco k večeři. Ve velkém supermarketu neodolám jednomu celému grilovanému kuřeti a spokojeně si ho nesu v plastové krabici s sebou přes půlku města zpět.

Všechno je v pohodě, i ten puchýř se umoudřil, a na zítřek a Toledo se fakt těším.

Ten už toho moc nenamele, ale je hezký

Tvrz v Orgazu

Ubytování v Sonsece

Toledo (16.5. 2024, čtvrtek)

Na snídani jdu přesně a paní už v jídelně je. Ptá se na kávu a na pultu je džus a různé zatavené croissanty a sušenky. Nic honosného, ale i tak se docela bezohledně nabaštím.

Ráno je zase chladné, ale ne tolik jako včera. Přes Ajofrín do Cobisy je to klasika. Mezi poli, prašnými a kamenitými cestami prakticky stále rovně. Značení je na to, že jdu stále po Camino Manchego de Santiago, docela mizerné. Jednou dokonce i na té pláni zahnu špatně, ale dá se to poměrně rychle na následující křižovatce polňaček napravit. Cest tu vede mezi poli křížem krážem poměrně dost, sice jsou občas označené jako soukromé, ale naštěstí nikde nejsou závory ani ploty.

Situace se v Cobise jako kouzelným proutkem mění. Přibývá další Camino de Santiago a také cesta Dona Quijota, všechny společně. A začíná poutnický luxus. Nejen lepší cesty, ale každou chvíli potkávám odpočívadla s lavičkami a pítka. Jen poutníci chybějí. Za chvíli vidím Toledo. Je to do něj ještě asi hodinu, cesta se klikatí z kopce a dlouho se obtáčí kolem Rio Tajo. K jednomu ze dvou mostů přicházím už po silnici s vyhlídkami, kavárničkami a zastávkami pro autobusy s turisty, kterých je všude plno. Za mostem cesta stoupá strmě za hradby kolem pevnosti Alcázar a já musím držet mobil s mapou stále v ruce, protože je to tu opravdu labyrint. Ubytování v Backpackers' vypadá dobře, je teprve lehce po jedné hodině odpolední a pokoje mají připravené až od půl třetí. Dávají mi ale už vstupní kartu a můžu si uložit batoh.

Jdu do města, nakupuji v krámku u vietnamců jídlo a chtěl bych i nějaké triko s dlouhým rukávem, kdyby bylo chladno. To sice nemají, ale mají za pár euro pyžamo, co u horního dílu dlouhý rukáv má. Když bude zima, můžu ho použít i na noc do spacáku, a u trika se to ve dne stejně až tak nepozná.

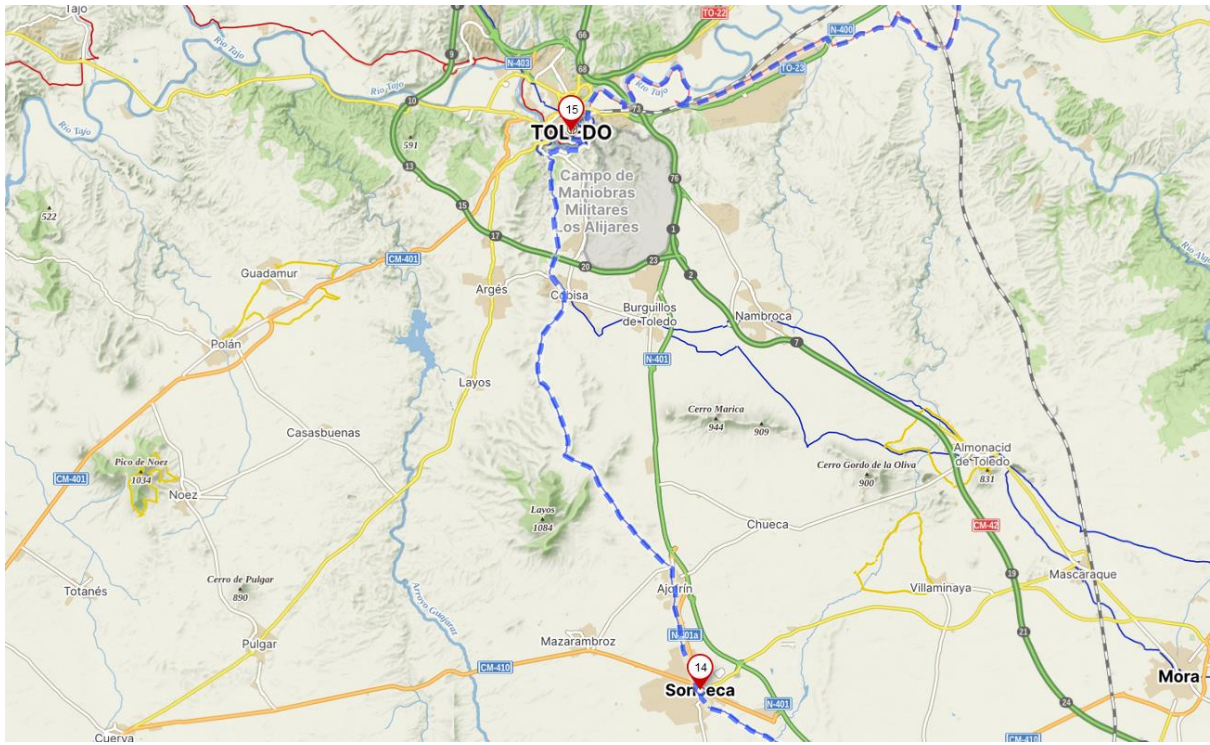
I s nákupem pak kličkuju dál ulicemi plnými turistů, kaváren, obchodů se suvenýry a toledskou ocelí. Ke katedrále přicházím náhodně ze strany, kde je vchod pro věřící. Ústí sice jen do malého vyhrazeného prostoru s kaplí pro modlitbu, ale i odtud se mohu po katedrále aspoň rozhlédnout. Před mnoha lety jsem tu byl a nechce se mi platit 20 euro za turistickou prohlídku. Kam ale chci určitě, je kostelík sv. Tomáše ještě o kus dál. Právě v něm je totiž v boční kapli umístěn ten slavný Pohřeb hraběte Orgaze od Greca. Kupuju si sem vstupenku a pak už tiše postávám před velkým plátnem a poslouchám výklad v angličtině pro nějakou skupinu turistů, co tam zrovna stojí. Procházím pak celým kostelem a ke svému překvapení v něm nalézám i oltář se sochou sv. Filipa Neri. Takže se mi tu „zhmotnily“ obě strany té mojí kartičky. Ani nevím, kde jinde a jestli vůbec má Filip Neri sochu.

Jdu klikatými uličkami bůhví kudy zpět, stejně bych původní cestu nenašel, ale mám navigaci v mapách.cz, tak nemám problém. Cestou se mi nějaký turista zoufale ptá, jak se vymotá k Alcázaru, že to jeho google maps v tom labyrintu nedávají.

Na to, že jde o turistické ubytování minimálně po čtyřech na pokojích s palandami, je to v Backpackers luxusní, čisté a perfektně organizované. Karta funguje na vstup do budovy a právě jen k mému pokoji, který má i svou koupelnu. Na střeše je terasa s výhledem na město, stolečky a přístavbou, ve které je kompletně vybavená kuchyňka. Po seznámení se s tím vším provádím svůj poutnický rituál – praní, mytí, jídlo a relax. Ale ještě předtím koukám na booking. To se mi už taky stalo rituálem. Zítra v Aranjuez by měl být hostel. K mému překvapení tam na bookingu není volného nic. Nechápu to, když v turisty přeplněném sousedním Toledu bylo ubytování volné bez problémů, ale utěšuju se tím, že to třeba dělají jako v Sonsece a na booking dávají jen něco. A při nejhorším je tam i kemp. Také jsem dočerpával v bookingu všechny kredity a z Benefit plus, kde mám od zaměstnavatele ještě čtyři tisíce, stále kvůli technickým potížím nejdou nahrát další.

Po večeři se jdu znovu projít městem, je překvapivě klidné. Vracím se zpět, ještě přikupuji patatu a ohřívám si ji jako druhou večeři, do tašky s cedulkou se jménem ukládám podle pokynů na vyhrazené místo v kuchyňce všechno svoje jídlo a jdu spát.

Ráno potřebuju vyrazit nejlíp ještě před svítáním, čeká mě dlouhá šedesátikilometrová etapa.

Ano, to je Toledo

Krámeč s Toledskou ocelí a Donem Quijotem

Střecha hostelu s kuchyňkou a výhledem na Alcázar

Hodně zajíců, Aranjuez (17.5. 2024, pátek)

Ráno se tiše umeju, vyklouznu z pokoje a vše dobalím na chodbě. Celý dům pochopitelně ještě spí. Jdu nahoru a chci přes terasu do kuchyňky. Malér! Dveře na terasu jsou zamčené. Snídani bych ještě oželel, ale v kuchyňce mám všechno svoje jídlo na několik dní. Dole na recepci budou až v devět, to pak odemknou i terasu, ale tak dlouho dnes čekat opravdu nemůžu. Scházím k opuštěné recepci a hledám, jestli někde nevisí klíče. Všechno je tu jinak na karty, tak by to mohly být ty správné. Nikde nic nevisí a důležité věci mají v trezoru, ale nakonec nějaký svazek klíčů objevím hozený v plastové krabičce spolu s různou veteší v přihrádce za pultíkem. Drže ho беру, jdu nahoru a jeden klíč pasuje! Jsem na terase a kuchyňka zamčená není. Беру svoje jídlo, vařím si kafe a znovu za sebou terasu zamykám. Na recepci vracím s úlevou klíče zpět do krabičky, kartu házím podle instrukcí do schránky na zdi a jen s mírným zpožděním o půl sedmé odcházím. Všichni v domě stále ještě spí.

Jdu už prvními paprsky osvětlenými ulicemi Toleda, mokré dláždění se leskne, asi v noci trochu sprchlo. Je relativně teplo, studená fronta zdá se definitivně přešla. Scházím k mostu a za ním pokračuju podél Rio Tajo po spolu s ním se klikatící krásně udržované cestě. Je široká, vysypaná pískem a působí dojmem lázeňské kolonády. Občas mě minou rekreační běžci, ale na turisty je ještě příliš brzy. Zato zajíců je tu spousta, vyhřívají se nebo přebíhají přes cestu a do křoví zalézají pravidelně až tak pět metrů přede mnou. Po chvíli se začnu bavit tím, že je počítám. Za necelou hodinu jich mám 57. Tak mě napadá, že to přísloví by fungovalo i opačně – hodně zajíců, myslivcova smrt.

Cesta se od Rio Tajo odklání na druhou stranu železniční trati a mění se úplně všechno. Skoro dvě hodiny procházím obrovskou průmyslovou zónou, místo vysypané cestičky rozbitý asfalt, místo stromů tovární haly a místo zajíců samá auta. Těch je nepočítaně. Ani se nechce věřit, že tudy opravdu vede značená trasa. Ale vlastně jo, vždyť je to zase „jen nějaká GR“, které jsou Španělům úplně ukradené.

Míjím poslední sklady a vracím se do polí. Bohužel krátce na to i na hlavní silnici a pak různě na divokou polními cestami s průchodností, řídicí se potřebami místních traktoristů. Musím být ve střehu a dát na instinkt, kterou z nich se vydat, protože jako vždy značená trasa neznačí vůbec nic.

Poslední dvě hodiny už jdu opět jen po okresní silnici podél trati stále rovně jako podle pravítka. Pochopitelně bez stromů a čehokoli, na co by se dalo podívat. Kdyby tu byli aspoň ti zajíci!

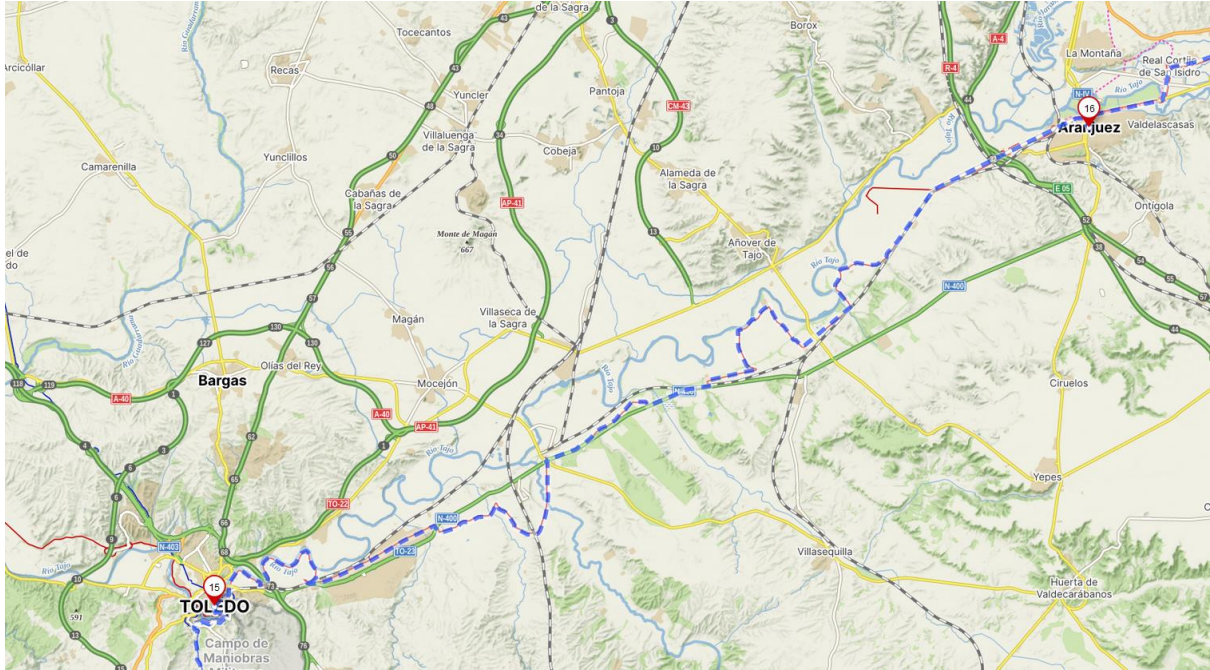
Vyhřátým podvečerem procházím dlouhým předměstím Aranjuezu, pak trochu odbočuju k renesančnímu královskému paláci, ale celé jedno křídlo má pod lešením. Jdu centrem a hledám íčko, třeba mi poradí v angličtině a pomůžou s ubytováním. Paní tam zrovna moc angličtinou nevládne a maximum, co z ní vymáčknu je, že volá do kempu a dává mi mapku. Nikdo to tam ale stejně nebere. Zkouším to ještě sám o kousek dál v hostelu, co by cenově připadal v úvahu, ale kde už na bookingu nic volného nemají. Vypadá pěkně, ale recepční mi vcelku dobrou angličtinou potvrdí, že jsou opravdu plně obsazení. Fully booked.

Mám toho už dneska dost, je večer a horko, ale nezbyvá mi, než se vydat přes most a podél řeky Tajo asi kilometr do kempu. Tam na recepci postupně dvakrát nevěřím svým uším. Poprvé, když mi slečna za přepážkou řekne, že mají plno. V kempu? Povídám, že jsem poutník, mám jen malý batoh a ani nemám pořádný stan, že mi stačí malý prostor na přespaní, ale to je jí prý jedno. Nakonec mi milostivě přiděluje poslední místečko, pokud tam nebudu chtít elektřinu. A znovu se ptá, dost mimo mísu, jestli nemám auto. Mám dojem, že pořád nějak nechce pochopit, že nepotřebuju prostor pro karavan. To se trochu vyjasní, když po mně chce za to místečko 22 euro. Je neoblomná, prostě místo je místo a že nemám čím ho zaplnit je můj problém. Na mapce mi ukazuje ten můj slot.

Místo je to hnusné, rozježděné, pokryté nějakými lepkavými bobulemi ze stromu, opravdu tak na zaparkování karavanu. Ze tří stran je ohrazené řídkým a nízkým plůtkem z keřů, za kterým jsou další příslušně vybavení táborníci. Snažím se nějak postavit svůj tarp, jen plachtu bez podlahy. Kolíky nejdou vůbec do ztvrdlé země zapichovat, ale nakonec přece jen vztyčím beztvarou boudu krčící se v růžku mě vymezeného území. Za 22 euro opravdu mazec. Aspoň tu mají krámk a slušné záchody i

sprchy. Navštívím postupně vše a provedu svůj každodenní rituál. Zítra mám před sebou podle plánu padesát kilometrů do Fuentiduena de Tajo a také tam už není k nalezení žádné ubytování. Padá na mě depka a jdu si trochu zlepšit náladu do restaurace, kterou se kemp také honosí. Dávám si předraženou pizzu, sedám si ke stolku blízko zásuvky a aspoň přitom nabíjím mobil.

Pak už se jen snažím usnout pod tarpem na karimatce a ve spacáku, oblečený do nového pyžama a s lahví piva u ruky. Za živým plůtkem metr od mé hlavy pořádají mejdan, ostatně proč ne. Mají partu, karavan, osvětlení a kempingové stolky. To jen já si připadám jako bezdomovec. Do deníčku si píšu: “Nějak to přečkám”.

Palác v Aranjezu

V nouzi poznáš přítele, Fuentiduena de Tajo (18.5. 2024, sobota)

Ještě za tmy s čelovkou vylézám z ulity spacáku a z tarpu a postupně všechno přenáším do sprch. Je tu velký prostor, světlo a nikdo nikde. Kdo by se také chodil sprchovat v pět ráno. Všechno pečlivě čistím a skládám zpět do batohu. Ještě jednou dobívám mobil, sedím v předsínce sprchy na sedátku a snídám sušenky. Před půl sedmou jsem na cestě.

Obcházím Aranjuez po druhé straně řeky, už se do města nevracím. Snažím se co nejvíc držet okresek a nedbat na značení. Tu volbu si potvrzuju, když ze silnice v místech, kde by se měla značená cesta připojit, vidím jen do bodláčí vrostlou směrovku. Někde si tím cestu prodloužím, někde zkrátím, ale meandry Rio Tajo, které vypadají na mapě tak pěkně, prakticky vůbec nevidím. Zato se po obou stranách cesty v dálce táhnou rozbrázděné kopce, mezi kterými řeka kdysi dávno vymlela tohle údolí. Jinak pořád jen zavlažovaná pole. Rád bych se také svlažil, ale na cestu postřikovače nedosáhnou. Už tu sklízí česnek, jednu hlavičku si z pole sbírám a ozvláštňuju si jedním stroužkem svou pravidelnou bagetu s chorizem.

Cesta se zase hrozně vleče, je vedro a chytá mě pravá noha, ten sval nebo snad šlacha nad nártem, tak jako při mé první pouti do Santiaga. Občas mě po prašné cestě předjede auto a pak chvíli čekám, než se dá jít dál. Blížím se k asi tři kilometry dlouhé cestě podél kamenolomů, už slyším drtiče a všechno je pokryté bílým prachem. No to bude fakt děsný. Blíží se auto a tak zkouším mávat. K mému překvapení zastavuje a přes ten úsek kolem kamenolomů mě převáží. Původně chtěl hned zabočit, ale zahne prý o kousek dál. Anglicky moc neumí, ale španělsky prý pořádně také ne. Je to Rumun a na rozloučenou mi dává z kufru na cestu i dvě rajčata a papriku.

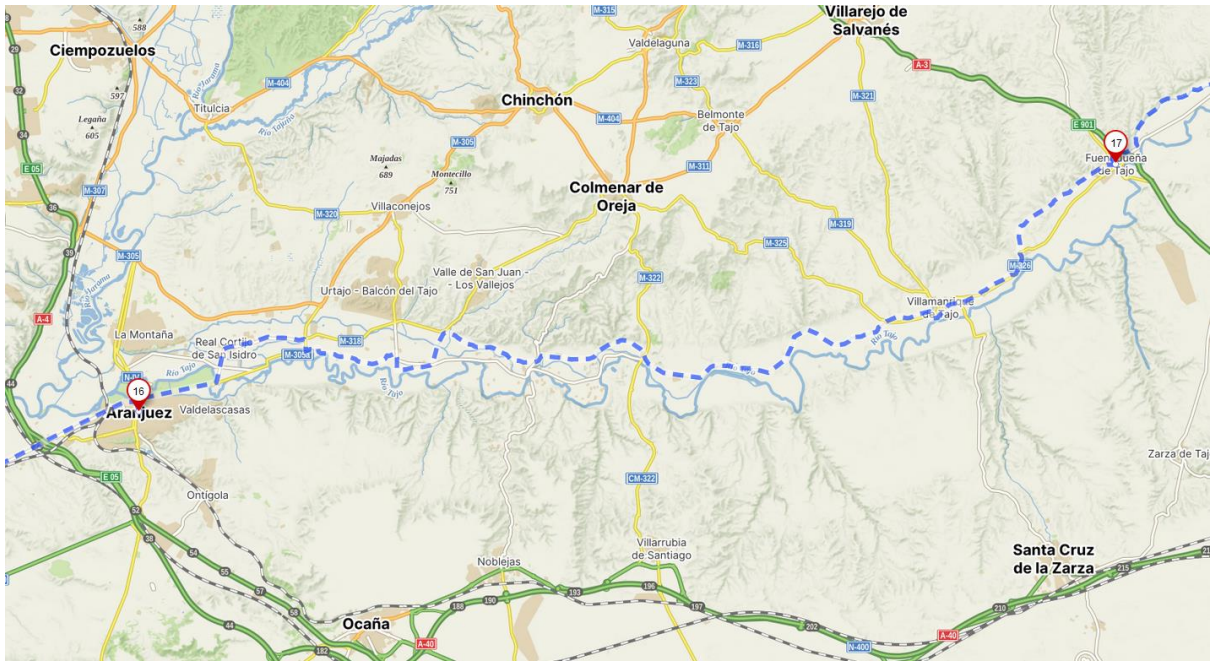
Noha bolí čím dál víc. Konečně dopajdávám do Villamanrique a pak po silnici až do Fuentidueny. Mám krizi, a tak by mi moc pomohlo, kdybych měl dnes střechu nad hlavou. Zastavuju u hospody a ptám se tam. Hospodský mi moc nerozumí, ale venku sedí u stolku nějaká mládež a iniciativně mi pomáhá. Hledají něco v mobilech, telefonují a pak mi jedna dvojice slušnou angličtinou dává tip na pension u hospody na kraji městečka, co ho mám i ve svém itineráři, ale podle booking má plno. S tím, že majitele znají, volali mu, a že pro mě ještě místo našel. A že mě tam i odvezou a dohlédnou, aby všechno určitě klaplo. Cestou mi stačí říct, že také už putovali. U ubytování čekají, až dostanu klíče, protože majitel opravdu nedá anglicky ani slovo. Na rozloučenou si pláceme.

Mám zase lepší náladu, myju se a pajdám do obchodu. Zajdu i k místnímu kostelu, zítřejší nedělní putování vede znovu prakticky neobydleným územím kolem Rio Tajo a pustinou centrální plošiny – tzv. Mesety, takže na bohoslužbu (On slouží nám) těžko narazím. Práh u dveří místního kostela sv. Ondřeje je zavátý suchým listím, tady to moc funkčně nevypadá.

Pokud dojdu zítra svých čtyřicet do Zorita de los Canes, mohla by tam být podle mapy nějaká chatka nebo přístřešek. Nevím, co si pod tím představit, ale vede tam kromě GR trasy i Camino de Santiago en Guadalajara, nevýznamná poutní trasa, ale přece jen nějaká, tak to třeba bude přístřešek pro poutníky. Uvidím.

Zatím se snažím dát si co nejvíc do pořádku nohu, mažu ji Voltarenem a ráno si ji zavážu pružným obinadlem. Mají tu wifi, a tak koukám do mobilu. Konečně zprovoznili převod kreditů z Benefit plus! Nahrávám komplikovaně voucher do bookingu, protože apka to neumí a musím se připojit přes webové rozhraní. Jen nechápu, proč ty kredity pak v appce nevidím. Konečně mi dochází, že jsem se na webu přihlásil omylem pod mailovým účtem googlu a nahrál si kredity do druhého bookingu, ne do toho používaného a propojeného s mým běžným mailovým účtem. Ani jsem nevěděl, že ten druhý booking mám zřízený. Udělal jsem si v tom pěknou bramboračku, teď musím apku přehlásit na google mail, abych si ty kredity pod druhou identitou mohl čerpat. Dost mi trvalo, než jsem na to přišel a vše nastavil. Nejen mnoho zajíců, ale i mnoho účtů může být poutníková zkáza.

Konečně po zásluze relaxuju v posteli.

Směrovka z křoví

Takhle se jde celý den

Jediný strom

Poblíž Rio Tajo a silný zážitek, Zorita de los Canes (19.5. 2024, neděle)

Nevím čím to je, ale i když na mě platí úsloví, že ať vstávám kdykoliv, probouzím se po deváté, tak tady se budím relativně čilý často i před budíkem. Dnes otevírám oči do tmy už v půl páté a po obvyklých přípravách scházím dolů do haly k recepci. Mají tam volně k dispozici mikrovlnku, a tak si udělám k sušenkám kafe. Rozsvěcím a vidím, že v hale je na stole prostřený jeden velký stůl k snídani. Jsou na něm hrníčky a ošatky s croissanty a různými sušenkami a taky náplně k vedle připravenému kávovaru. O snídani se ale včera nemluvilo. Ono se ale vůbec moc kromě předání klíčů nemluvilo. Na druhou stranu těch hrnečků a všeho tady není pro všechny dost. Není to tedy jen pro nějakou skupinu, co si to objednala navíc? Nakonec to řeším tak, že si od všeho vezmu jeden kousek, udělám si kafe a pak kávovar vyčistím. Pokud ta snídaně byla i pro mě, tak jsem se najedl. A pokud ne, tak nebude poznat, že něco ubylo.

Už před šestou odcházím s čelovkou do tmy a zimy. Je to tu jako na poušti, v noci mrazivo a ve dne hic. Za hodinu si svlékám horní díl pyžama a postupně jdu znovu jen v karátasech a tričku. Vyložené vedro dnes ale není, spíš polojasno. Za Estremerou volím trasu po silnici a kvůli svalu na noze se trochu loudám. Přecházím most přes Rio Tajo a za Algargou přicházím po silnici ke kapli, která vůbec není na mapě. A v okolí nejsou ani žádné domy. Je to jako fata morgana, protože je dnes neděle, slavnost Soslání Ducha svatého a mně se zjevuje kostel. Stojí u něj ale nějaký člověk, tahá za špagát a vyzvání. Tak to bude skutečné a vypadá to dokonce na svolávání ke mši. Opravdu mi to až neuvěřitelně vychází, za čtvrt hodiny se začíná, lidí uvnitř přibývá, ještě aranžují květiny a na poslední chvíli zametají podlahu.

Po mši si jdu do sakristie pro razítko do kredenciálu, nemají ho, a tak se mi do něj místní kněz aspoň podepisuje. Dávám mu obrázek Jezulátka a pak ho rozdávám i zájemcům před kostelem. Ztratil jsem sice hodinu času, ale noha si trochu odpočinula. Pokračuju dál, mám před sebou ještě spoustu kilometrů.

Jdu po okresce směrem na Almogueru a po poledni potkávám pravého baču s ovce. Žene je proti mně po silnici a je jich aspoň stovka. Pes mu je pomáhá udržovat dokonce i v pravé části vozovky, snaží se, ale nestíhá. Když projdou, zůstává po nich na silnici tolik bobků, že to vypadá, jako kdyby tudy projel zablácený traktor. Po čase zkusím zamávat na projíždějící auto a mám štěstí. Řidič jede do Almoguery, a tak mu na mapě v mobilu ukazuju, kde před ní chci vystoupit. Už mám silnice dost a mám v plánu pokračovat kolem menší přehradní nádrže kolem řeky až do cíle. Asi jsme si ale nerozuměli, protože mě doveze až na křižovatku silnic před Almoguerou. Není to odtud sice dál, ale budu muset zase šlapat po hlavní silnici. Nakonec možná dobře, protože ta původní cesta byla zase značená GR, a tak bůhví kam a jestli vůbec bych po ní došel.

Po hodině odbočuju na polní cestu mezi olivami. Vypadá schůdně a má mě dovést na okresku, která pak vede až do Zority de los Canes. Zvedá se vítr a znenadání začíná pršet. Pláštěnku tahám až ze dna batohu, protože tuhle novinku jsem opravdu nečekal. Pod olivami se nejde schovat, ale po chvíli jsem připraven dešti náležitě čelit. Jen co pláštěnku obleču, urovnám si ji přes batoh a vyrazím, můžu vše začít v opačném pořadí svlékat a balit. Vítr mrak rychle odfouknul, ale aspoň jsem se potrénoval.

Po silničce pokračuju obloukem kolem řeky a už vidím svůj dnešní cíl, městečko u řeky s dominantou zříceniny hradu. Hledám podle mapy marně "chatku" pro poutníky, nic takového tady není. Zato u řeky mají upravený parčík s travnatou plochou až k vodě a dřevěnými lavičkami, občas doplněnými o přístřešky. A u toho hospůdku. Ptám se tam pro jistotu ještě znovu na případné ubytování pro poutníky, ale opravdu tu nic není. Ale když prý ráno brzy odejdu a zalezu si až do vzdálenější části, nikdo mě z parčíku nevyhodí, I když ho oficiálně zavírají v osm večer. Za tu informaci si dávám aspoň pivo a hospodský mi soucitně přidává i všechna zbylá tapas, pět kousků vecky se španělskou šunkou.

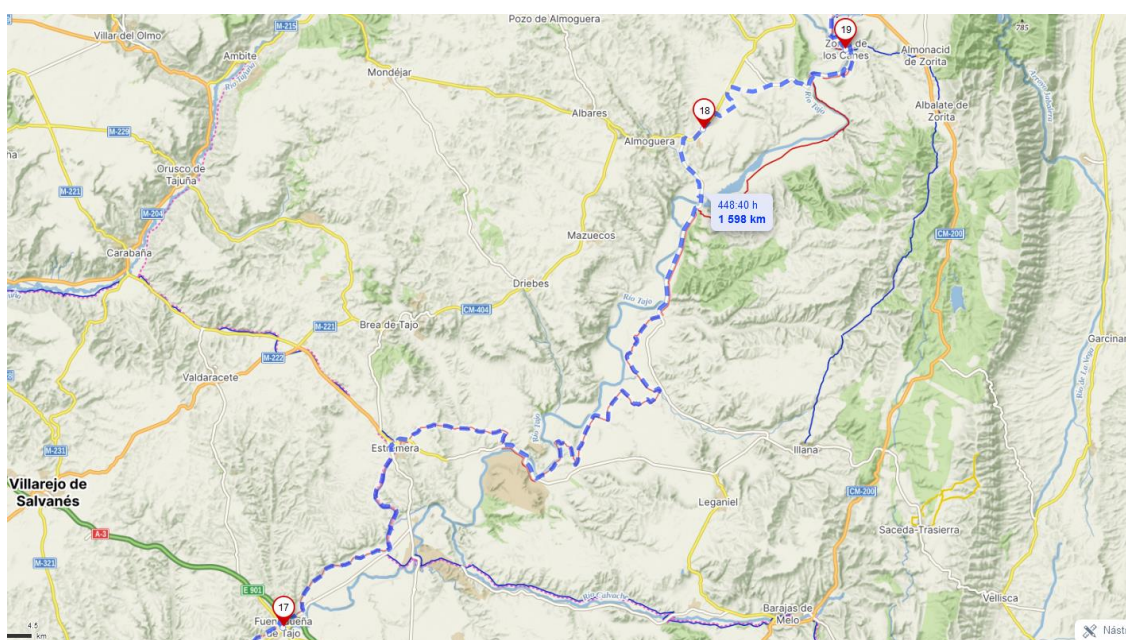
Jdu se vykoupat v řece a postupně se přesouvám až úplně nejdál od vchodu. Není sem vidět a navíc jsou tu pěkné dřevěné stříšky nad lavicemi. Když se tu natáhnu, nebude na mě pršet a nemusím ani rozkládat svůj tarp. Ostatně vítr zase sílí a žene sem tentokrát pořádné dešťové mraky. Pod stříškou poslouchám bubnování deště a libuju si, jak pěkně to nakonec dneska dopadlo.

Jsem v pohodě, umytý, najedený, píšu deník a nohu si mažu Voltarenem. Déšť ustává, nafukuju karimatku, lezu do spacáku a jdu v klidu spát.

Ve dvě hodiny v noci mě budí povědomé bubnování kapek, ale ten zvuk je trochu jiný a přichází v pravidelných intervalech. Vyrstukuju hlavu ze spacáku a dostávám šok. Kapky mi bubnují přímo na spacák. Kolem spustily postřikovače o kterých jsem nevěděl a skrápějí vydatně všechno bez ohledu na stříšku. Mám mokrý spacák, batoh i boty, snažím se zachránit co se dá utěkem přes sousední lavičky, ale jsou také mokré, stříká to tu úplně všude. Uklouznu a padám mezi lavičky, natluču si a ještě si namočím v mokré trávě zadek, poslední relativně suchou část těla. Pokorně se vracím pod proud vody, obouvám si mokré boty a s čelovkou a všemi věcmi v náručí odbelhávám do přední části parku, kde se aspoň nekropí.

Tam se pod jinou, menší stříškou, snažím zachránit co se dá. Ždímám věci a беру si aspoň do mokrého spacáku suché ponožky. Je přitom taková zima, že mi jde pára od pusy. Choulím se v mokrých věcech a v mokrém spacáku a přivolávám první náznak rána.

Zážitek musí být silný, ale netušil jsem, že mě potká ještě něco silnějšího než přelézání plotů.

Rio Tajo

Dobrý pastýř

Zorita de los Canes

Usychání a stopování, Trillo (20.5. 2024, pondělí)

V šest hodin vylézám ze spacáku, svítím si čelovkou a balím vše mokré. Pak rychlým krokem pro zahřátí vyrážím na cestu. Svižný krok není úplně v souladu s mou nohou, do které jsem se ještě navíc v noci praštil, ale představa, že se nějak výrazněji nastydu, mě nutí na bolest tolik nedbat. Teče mi z nosu a modlím se, aby dneska nebylo zima a svítilo sluníčko. Předpověď počasí tomu nahrává, a tak opravdu postupně rozmrzám. Držím se hlavní silnice. Podle mapy bych sice měl odbočit a jít po GR-113 kolem místní jaderné elektrárny, ale tuhle kratochvíli bych si asi odpustil i bez své předchozí zkušenosti.

U Sayatónu mi zastavuje terénní auto s jízdními koly na nosiči a se dvěma chlapíky, co jedou na začátek své cyklopouti do Santiaga. Odkud že pojedou jsem nějak nezachytil, ale hlavně že mě popovezou. Jedou přes Auñón, tam jsem měl podle plánu dneska skončit, ale bez možnosti ubytování. Ani obchod tam není, ostatně to platí i pro všechny vesnice ve vzdálenějším okolí. V tom blízkém není vůbec nic. Navíc je ještě ráno, a tak operativně měním plán. Nechávám se vysadit u okresky, co asi pět kilometrů před Auñónem zatáčí k velké přehradní nádrži na Rio Tajo. Nový plán je takový, že když kolem ní půjdu na Chillarón del Rey, napojím se pak na další okresku a z ní posledních pět kilometrů přes kopec dojdu až do Trilla. Celkem to bude pěšky kolem padesáti, po nočním zážitku a bolestivé noze záhul, ale měl by mě tam čekat herberk pro poutníky i obchod s potravinami, mám to napsané v itineráři na další den. Získám jeden den navíc a možnost dát se trochu dohromady a vyspat. Volám na číslo do herberku a pomocí několika slov ve španělštině z překladače si s chlapíkem na druhé straně potvrzuju, že alojamiento OK.

Teď mi jen zbývá tam dojít. Ocitám se v úplně jiné krajině než dosud. Všude kolem jsou zalesněné kopce a skály. Stromy a keře jsou sice nízké a s pichlavými listy, ale pořád je to spolu se skalami a vším tím tekoucí řekou pastva pro oči. Je až neuvěřitelné, kudy okreska vede. Je napůl zaříznutá pod obrovské skalní převisy, divím se, že vůbec smí být otevřená. Každou chvíli čekám, že se ty skály zbourtí. Přicházím k přehradě, vede přes ní hlavní silnice na obou stranách vystupující z tunelů. Přejdu po ní a na druhé straně se vyškrábu na další okresku. Je to hezká silnička, kroutící se po úbočích nad přehradní nádrží. Připadám si jako někde u Lipna, jen silnička nebere konce. Zkousím mávat na každé projíždějící auto, ale skoro nic tu nejezdí a v serpentínách nikdo nezastaví. Občas jsou podél silnice odpočívadla, kdyby se mi podařilo mávnout na někoho přímo u něj, tak bych měl snad větší šanci. Čekat a jen mávat ale nemůžu, to by byl moc velký hazard s časem. Asi tři kilometry před Alocénem se to podaří a řidič mě bere aspoň tam. Bohužel dál nejede, ale i tenhle získaný čas je fajn a využívám ho kousek dál k tomu, abych se najedl a rozbalil na sluníčko všechny mokré věci.

Pokračuju dál po stejné silničce až k mostu a pak jdu asi hodinu po hlavní silnici, než odbočím na tu správnou okresku pro dalších několik hodin cesty. Mělo by se dát přejít přes kopec a cestu po hlavní silnici si výrazně zkrátit, ale značená cesta opět neexistuje. A to tu vede tentokrát souběžně s GR113 i Camino de Santiago. Pobaveně a už poučeně ze silnice sleduju, jak se první desítky metrů pěšiny beznadějně ztrácejí v houští.

Okreska je fajn a nemůžu si stěžovat, že bych musel dávat moc pozor na auta. Za první hodinu mě v protisměru míjejí dvě a v mém směru žádné. Jen na případné stopování to není moc užitečný stupeň provozu. Jsem už smířený s tím, že budu šlapat až do pozdního večera a jen doufám, že poslední úsek mimo silnici bude průchodný. Na mapě je značený i jako cyklostezka pro horská kola, a na těch se tu přece jen jezdí, narozdíl od pěší turistiky.

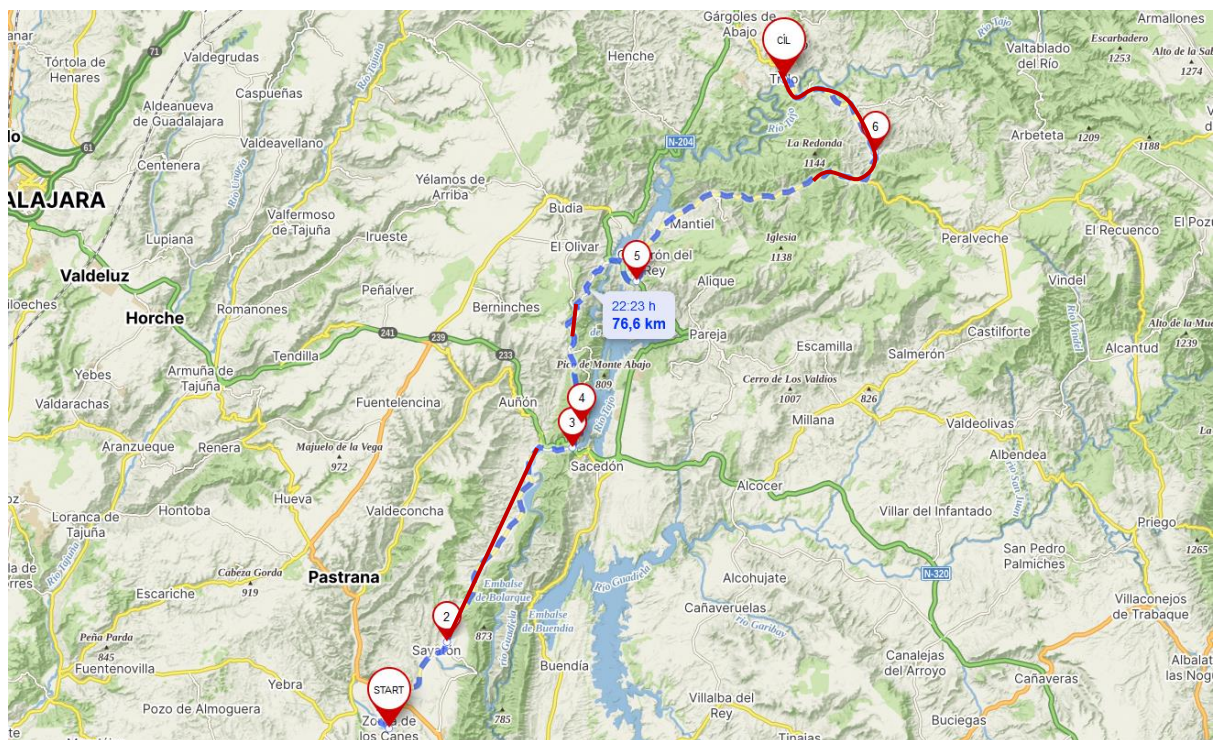
Konečně jede auto v mém směru. A sláva, zastavuje mi. Kdybych se svezl alespoň do nejbližší La Puerty, ušetřil bych skoro hodinu. Chlapík mluví dokonce dostatečně anglicky na to, že se můžeme domluvit. A jede prý až do Trilla, které přitom na téhle silnici neleží. Trochu si povídáme, jede tam na nějaké setkání křesťanského společenství a říká mi, že zásadně stopaře nebere, ale prý musel. Prý když mě míjel, tak vnímal tak silně "Zastav!", že uposlechl. A že je to pro něj nová zkušenost a že mě má zjevně Bůh opravdu rád. Říkám si pro sebe, že musel třeba proto, že jsem Musil, ale nahlas s ním souhlasím. A že to platí pro nás všechny. Jen poutník má někdy svá privilegia. A někdy taky ne.

V Trillu volám znovu na číslo pro ubytování, prý za půl hodiny, a tak zatím obhlížím terén. Herberk je v takové přerostlé kůlně na náradí a je přilepený těsně ke zrušené aréně pro býčí zápasy. Chlapík přichází, dává mi klíč a ukazuje herberk. Je to opravdu taky kůlna na náradí, ale jsou tu záchody, sprcha a velká místnost se čtyřmi postelemi. Jsem v ní sám. Ptám se, víceméně posunky, kolik se tu za nocleh platí. Stejným způsobem dostávám odpověď, že vůbec nic.

Jdu ještě nakoupit do místní večerky, kde skoro nic nemají. Ale i tak si odnáším chorizo, víno a malé zabalené bagetky na párky v rohlíku. Normální bagetu nemají. A taky plechovku piva. Zpátky jdu kolem místního kostela, je otevřený a mají v něm zajímavý malovaný oltář. Nad historií a kulturou už ale vítězí touha po odpočinku, a tak se vracím do herberku.

Myju se konečně v teplé vodě a ošetřuju pořádně nohy. Puchýř na patě se definitivně zahojil a sval si zase důkladně mažu. Snad to zabere. Není tu nic na vaření, a tak zkusím na chodbě svůj plynový vaříč a dělám si čínskou polévku. Venku je hic, ale tady uvnitř je dost zima. Mají tu ale elektrická kamínka, tak si je pouštím a dosouším na nich všechno co je ještě třeba.

Důkladně zvažuju další plán cesty. Původní trasa vede tři dny prakticky pořád mimo silnice po GR trasách, tak tudy to určitě nepůjde. Vidím variantu, kde je to celé po okreskách a po dvou pětáctyřicetikilometrových úsecích se to dá zvládnout za dva dny. Ušetřím tak další den a co je nejdůležitější, tyhle cesty existují. Jen budu muset přespát zase někde venku u silnice v Zaorejas nebo poblíž. Ale dává to smysl, vypadá to jako plán, a tak jdu spát.

Konečně hezká krajina

Trochu i divočina

Přehrada na Rio Tajo

Zrušená býčí aréna

Velký skok, Molina de Aragon (21.5. 2024, úterý)

Když mi včera ten chlapík předával klíče od herberku, vyzkoušel, jestli je zapnutý bojler a ohřátá voda. Byla a nejen to. Asi bojleru chybí tepelná pojistka, nebo co, ale voda je vařící tak, že když vytéká z kohoutku, skoro ještě bublá. Využívám toho a instantní kafe si zalévám, jako kdybych tu měl varnou konvici. Chroupám sušenky a znovu důkladně mažu tu svou šlachu či sval Voltarenem. Také mazání chodidel krémem proti puchýřům a obličej se spolu s vykukujícími částmi těla krémem proti sluníčku si bere svůj čas. Když se připočte hygiena, tak se po probuzení nikdy nevydám na cestu dřív než za hodinu, spíš o něco déle. Dnes odcházím až před sedmou a už je světlo.

Jdu vlastně zpět silnicí, po které jsem se včera vezl, až do místa, kde se napojuje na tu druhou, po které jsem předtím pochodoval. Jen po ní pokračuju dál na Peralveche a už ze zvyku zkouším stopovat. Stejně jako včera mě to moc neobtěžuje, protože aut tu jezdí pramálo. Počasí je vcelku příznivé, spíš zataženo, a chvilka i drobně prší. Pláštěnku mám v pohotovostní poloze zavěšenou v taštičce mimo batoh, a tak její oblékání a svlékání zvládám už rychle a prakticky za chůze. Jsem s celodenním maširováním po silnici smířený, vede navíc většinou místním zeleným porostem, kterému se zdráhám říkat les, ale oko přece jen má na čem spočinout. Před polednem vidím v protisměru u škarpy zaparkovaný teréňák telekomunikačního operátora Movistar. Asi za čtvrt hodiny se vrací v mém směru, mávám a zastavuje. Ukazuje mi, že chci kamkoliv rovně, nejbližší odbočka ze silnice je až za osm kilometrů. Anglicky neumí, ale iniciativně na mobilu otevírá překladač. Takže máme i tlumočníka. Říká, že jede až do Moliny de Aragon.

Jsem na rozpacích, je teprve poledne a přejet jen tak celou trasu na dva dny autem mi přijde moc. Domlouvám se s ním, že si řeknu, kde by se mi hodilo vystoupit, a jedeme. Myslím si na Zaorejas, kde jsem podle nového plánu chtěl přenocovat. Je to ale opravdu jen malá vesnička podle silnice a moc útulně nepůsobí. Jedeme dál a řidič mě upozorňuje na soutok Rio Tajo a Rio Gallo, kolem kterého projíždíme. Zastavuje na odpočívadle, abych si místo mohl vyfotit. Je tu opravdu hezky, touhle krajinou bych už rád došel do Moliny. Jenže když už jsem tak daleko, tak bych tam potřeboval dojít už dnes, to je mi jasné. Znovu nastupuju a jedeme dál. Asi po pěti kilometrech se blížíme k odbočce na polní cestu, vede prý moc pěknou krajinou podél Rio Gallo až do Moliny a jednou si ji projížděl na kole. Navrhuje, že mě tudy proveze autem. Je to odtud kratší než po silnici, asi pětadvacet kilometrů. Tak tady je to pravé místo k vystoupení! Děkuju za svezení, tenhle úsek přírodní rezervací Alto Tajo si nemůžu nechat ujít. A projet ho jen tak autem by bylo nejen nehodné poutníka, ale čiré barbarství. Podél cesty bublá říčka, kolem jsou konečně stromy, pod které si člověk může i stoupnout, u cesty normální tráva a mech, občas dokonce borovice. I počasí je ideální, neprší, slunce příjemně svítí a pofukuje větřík. Zažívám poutníkův ráj.

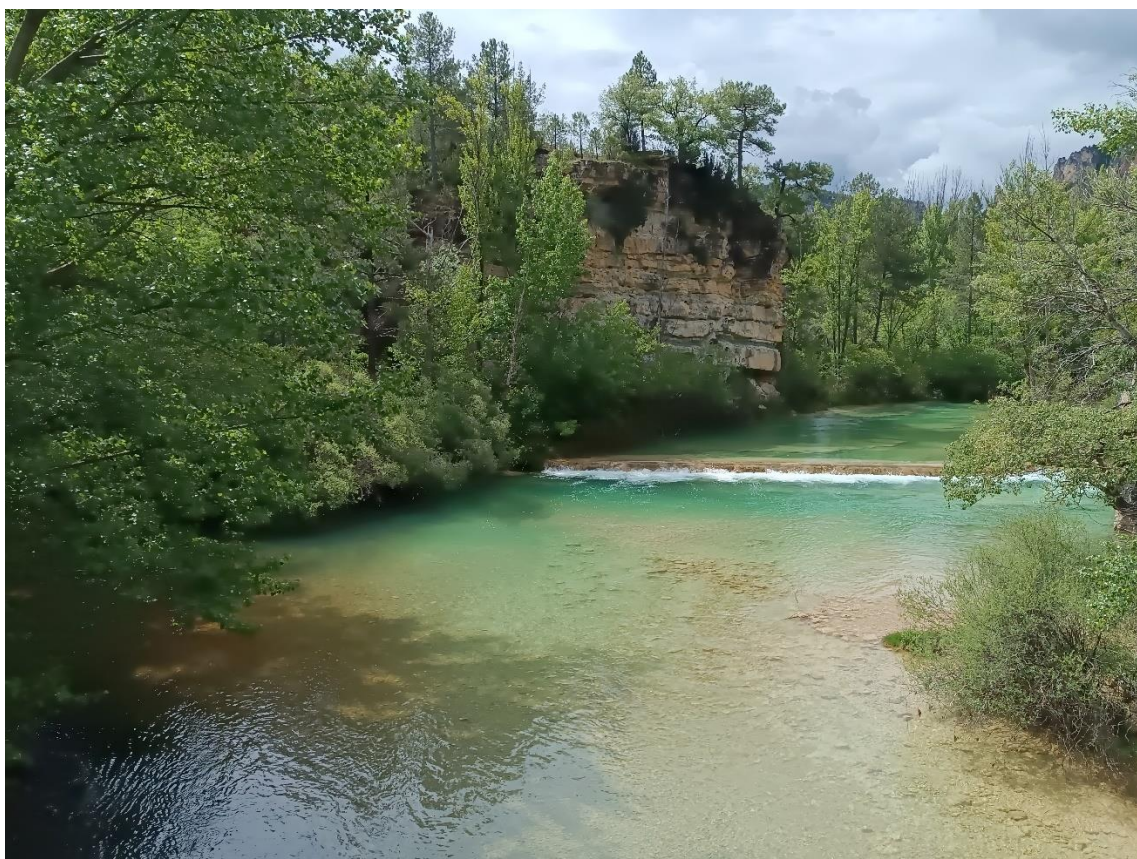
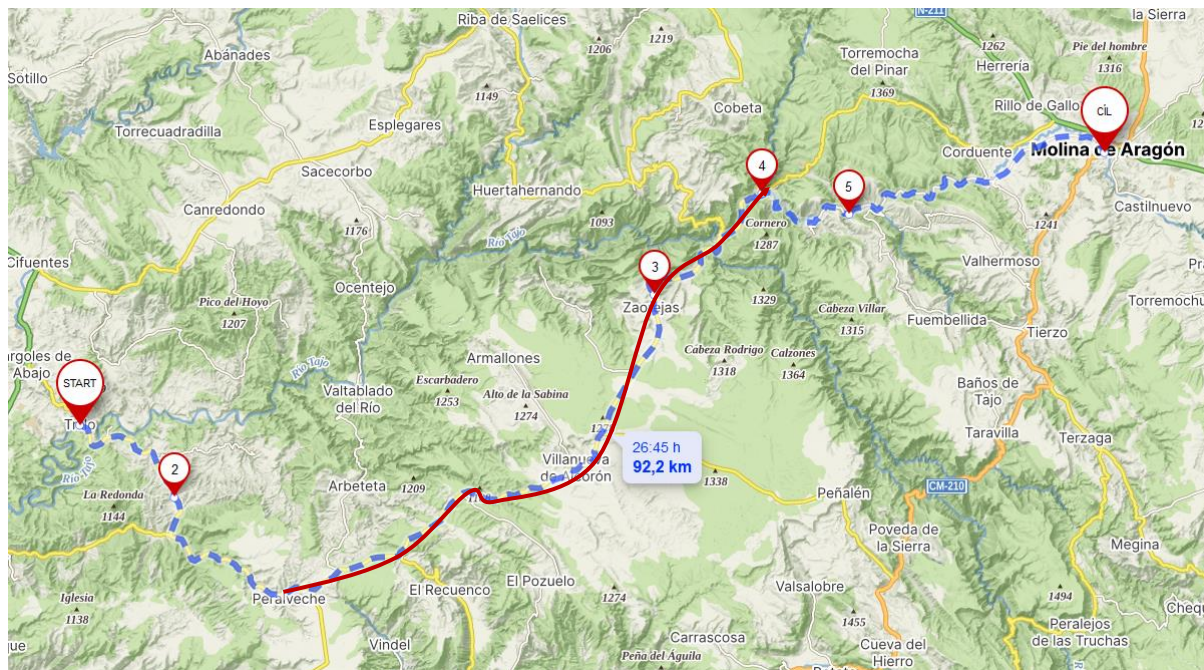
Pod příhodnou borovicí sedím na mechu a obědvám. Jak jen se všechno za 24 hodin změnilo. Připadá mi to, jako bych našel a obul si sedmimílové boty. Mám teď před sebou z vlastního rozhodnutí ještě tak pět až šest hodin cesty a budu tam, kde jsem podle úplně původního harmonogramu měl být až za týden. Podle něj bylo třeba ušetřit někde další dva dny, abych se do Barcelony dostal včas, tedy v sobotu. Něco mě napadá, ale rozmyslím to až v Molině de Aragón. Zkouším na mobilu najít ubytování, ale tady uprostřed přírodní rezervace není signál. Budu muset napřed dojít blíž k civilizaci.

Cesta je krásná, říčka mi připomíná Křemelnu nebo Vydru na Šumavě, a okolní červené skály Vinnetoua. Pak znovu sprchne, vycházím na volné prostranství a pomalu se prokousávám po cyklostezce k Molině. Znamená to mlýn, ale dominantou města je zřícenina obrovského hradu. Zkouším booking a nic se mi nenabízí. Dost se ochladilo a začíná znovu pršet. U kostela ale vidím velkou ceduli Hotel San Francisco, a ten mám i ve svém seznamu ubytovacích možností. Sláva, volné pokoje mají, a tak se tu ubytovávám. Je to i se snídaní od osmi, ale prý když přijdu dřív, tak také něco dostanu.

Připojuju se na wifi a domýšlím svůj nápad. Když by se mi podařilo ušetřit ještě ty dva dny, můžu si putování zkrátit o celý týden a z Barcelony domů odletět už v neděli 2. června. Molina de Aragon je město, železnice tudy sice nevede, ale nějaké autobusové spojení v mém směru by tu být mohlo.

Hledám na rome2rio a opravdu, už v sedm ráno odtud odjíždí autobus přímo do Zaragoza. Ušetřím tím minimálně 3 dny a přeskočím nevábnou část cesty vedoucí z větší části pruhem území mezi železnicí a dálnicí. A taky starosti s ubytováním uprostřed ničeho, jak je vidět z itineráře. Velkou změnu plánu završím koupí letenky z Barcelony na neděli 2.června večer a rezervací prohlídky baziliky Sagrada Familia na sobotu odpoledne. Je to 11 dní dopředu, ale přesto v rezervačním systému baziliky zbývají na sobotu poslední dvě místa!

Jdu si koupit své oblíbené rybičky, plechovku fazolí s chorizem, pivo a na oslavu i chipsy, víno ještě mám. A pak už si to všechno jen na pokoji užívám a relaxuju. Byl to moc vydařený den, tak snad i ráno všechno klapne.

Rio Gallo

Konečně krásná příroda

Molina de Aragon, pohled z okna na kostel sv. Františka

Autobusem do Zaragoza, El Burgo de Ebro (22.5. 2024, středa)

Mám nastaveného budíka, ale budím se opět těsně před tím, než v půl šesté zazvoní. V šest deset jdu dolů na snídani. Rozsvěcím a koukám, že nikde nic nachystaného není. Jdu se aspoň podívat do lednice, vytahuju jeden z připravených džbánů s džusem a v lednici je i krabice s másličky. Přemýšlím, kde by mohl být zbytek, ale přichází majitel. Že jsem mu lezl do lednice nijak zle nekomentuje a ptá se, jestli si dám kafe a toast s marmeládou. Samozřejmě přikyvuju. Když už chci v půl sedmé odejít, nabízí mi ještě dva toasty navíc. Tím se trochu zdržím a na pokoji ještě na wifi mastím rychle email kvůli dnešnímu ubytování. Chci dojít ze Zaragoza do jen asi sedmnáct kilometrů vzdálené vesnice El Burgo de Ebro, kde mají pro poutníky herberk, ale mají to nějaké složité, musím se tam registrovat přes speciálně k tomu určenou emailovou adresu.

Nervózně ve tři čtvrtě na sedm odcházím na autobus, stanice není úplně za rohem, tak abych ho stihl. Opravdu tam stojí! Kupuju si lístek za čtrnáct euro a usazuju se v téměř prázdném autobusu tak, abych dobře viděl na cestu. Krajina se znovu rychle placatí a jedeme až na drobná odbočení do zastávek opravdu prakticky rovně mezi dálnicí a železnicí, tak jak bych musel jít i já pěšky. Čím víc se blížíme k Zaragoza, tím víc se autobus zaplňuje. Konečně jsme po třech hodinách ve městě a poskakujeme od semaforu k semaforu. Na jedné zastávce většina lidí vystupuje a mně až na konečné dochází proč. Autobusové nádraží je až na (pro mě vzdálenějším) konci města.

Nevadí, mám spoustu času a aspoň se projdu přes parky podél řeky. Pak zahýbám po rušné hlavní třídě do nové části města a v Decathlonu kupuju druhou tubu mazání proti puchýřům. Osvědčilo se a už mi dochází. Pak se vracím historickou částí zpět k nábřeží. Zaragoza je hlavním městem Aragonie a je velká asi jako dvě Brna, takže se docela nachodím. Není ošklivá, ale ani nijak zvlášť hezká. S výjimkou obrovské baziliky, stojící zády k nábřeží poblíž katedrály. Basílica de Nuestra Señora del Pilar je krásná i zvláštní zároveň, zejména uvnitř. Narozdíl od katedrály se do ní neplatí vstupné a uvnitř je rozdělená na několik propojených, ale přitom opticky oddělených částí. V sakristii si nechávám dát razítko do kredenciálu, to bude moje jediné zastavení tady v Zaragoza. Pak kolem starého kamenného mostu pokračuju podle řeky.

Kolem poledne jsem stále ještě na nábřeží a v rámci polední přestávky řeším na lavičce znovu to svoje ubytování. Odpověděli mi na email a chtějí po mně ještě poslat fotku mého kredenciálu a dokladu totožnosti. Pak posoudí, jestli jsem oprávněn, a pokud ano, pošlou mi v dalším emailu číslo telefonu, kam mám volat, až přijdu k herberku. Kroutím hlavou nad tou byrokracií a rozdíly v přístupu. V Trillu mi chlapík dal jen klíč a nezajímal se vůbec o nic. Je ale pravda, že když jsem jim žádané poslal, email s kladným vyřízením a kontaktním telefonem přišel rychle. Jen nevím, proč by měl být každý poutník vybaven mobilním telefonem s datovým připojením a aplikací na práci s emaily.

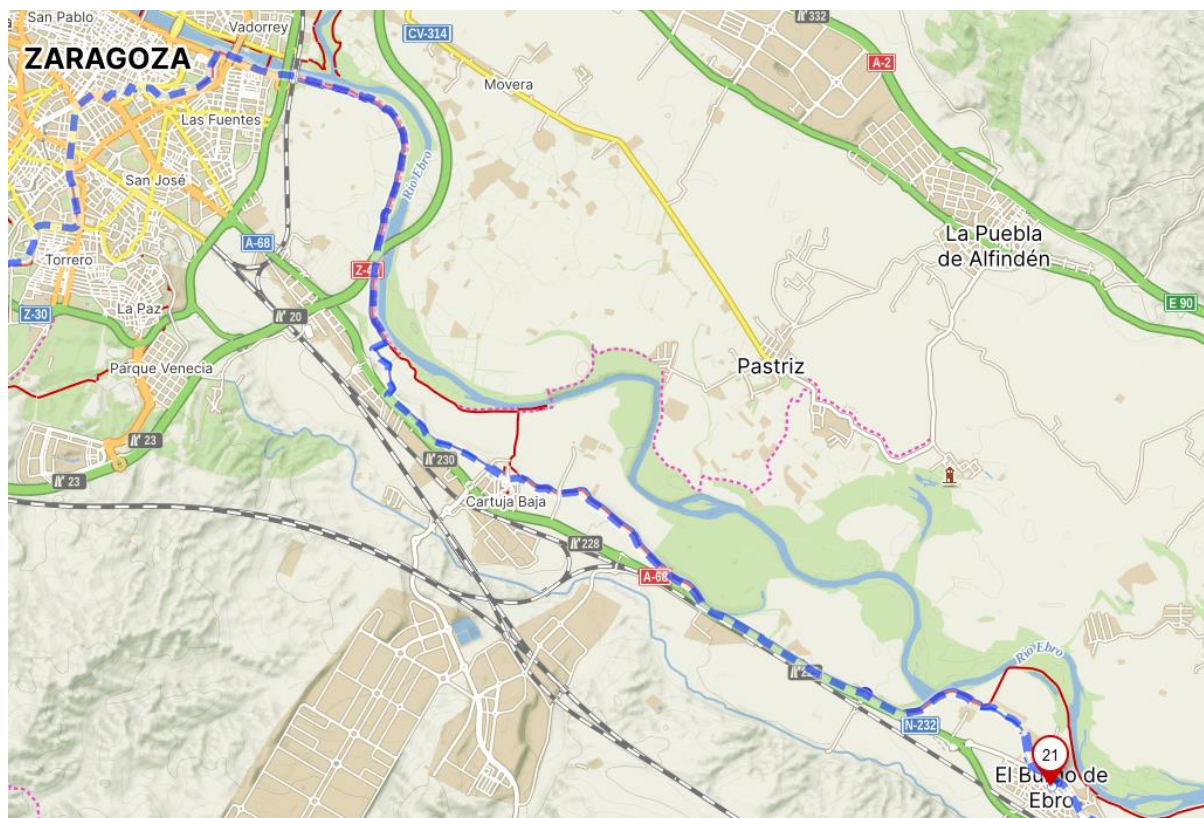
Vcelku je dnešek dost netypický. Nejdřív autobus, pak se dvě hodiny motám městem, následně řeším na lavičce ofocování kredenciálu a občanky a posílání emailů a teprve teď půjdu svých dnešních necelých 20 km do El Burgo de Ebro. Jsem zvědavý na kvalitu cest a značení, když teď už půjdu v opačném směru po sice méně významné, ale i na webu dobře popsané poutní trase do Santiaga.

Občas značku mušle a žlutou šipku vidím, ale o něco hustější jsou šipky oranžové, a to v mém směru. Vede tu totiž po skoro stejné trase i tzv. Via Ignaciana do Montserratu. Dokud se cesta drží řeky Ebro, je pěkná. Pak zahýbá k hlavní silnici s typickými předměstskými skladovými halami a kolem vesnice Cartuja Baja. Tam potkávám svoje první poutníky. Jsou to dva chlapi, nejdu z Monserratu, ale jinou trasou podél Rio Ebro. Já se od něj v Pina de Ebro odpojím, ale to až zítra.

Jdu dál po polních cestách a znovu přímo podél hlavní silnice až k El Burgo. Tam se na kruháči odpojuju a jdu hledat ubytování na adrese El Refugio 2. Ulička je tak malá, že na mapy.cz chybí, ale nějaká paní mi ji ochotně ukazuje a přeje mi „Buen Camino“. Je to od ní milé a snad je to i první předzvěst toho, že tady občas někdo pěšky projde a cesty budou použitelné.

Ve čtyři jsem na místě a telefonuju. Nejdřív mi to nikdo nezvedá, ale na druhý pokus ano. A prý že moment, že dorazí za dvacet minut. Chlápek přijíždí až po hodině a čtvrt, už jsem dost nervózní, ale dostávám klíče a základní instrukce. Ubytování je znovu bezplatné a jsem v něm sám. Opravdu naštěstí, protože je to takový domeček o rozměrech boudy pro maxipisa Fíka. Jsou v něm dvoje palandy a koupelna. Nevím, jak by se sem čtyři poutníci vměstnali, ale pro jednoho je to luxus.

Jdu si nakoupit a i ostatní probíhá jako vždycky. Praní, mytí, jídlo, údržba nohou a deníček. Mám před sebou zítra opravdu hodně dlouhou etapu, tak hlavně ta šlacha na noze aby mi vydržela. Se spaním nevím, hlavně se do Bujaralos musím dostat. Žádný herberk tam nemají, to vím jistě. Tak uvidím.

Rio Ebro

Herberk v El Burgo de Ebro

Čápi, auta a podivná krajina, Bujaraloz (23.5. 2024, čtvrtek)

Ráno vstávám v pět a odcházím ve čtvrt na sedm. Už svítá, sluníčko má budíček o něco dřív. Posouvám východním směrem a už bude konec května.

Na prvních třech hodinách do Fuentes de Ebro jsou nejzajímavější čápi. Je jich všude plno, sloupy elektrického vedení jsou všechny obsazené a z hnízd se každou chvílí ozývá klapání zobáků. Evidentně vyhlášená čapí lokalita, jen žabou bych tu být nechtěl.

Cesta se dál motá kolem železniční trati, jen tentokrát to je jen nějaká lokální dráha, protože jí chybí pro rychlodráhu nezbytné oplocení. Odbočuju směrem na Pina de Ebro a hledám nějaké místo, kde bych si udělal polední přestávku. Přicházím k hospodě se stolky venku na ulici a nikomu tu nepřekážím. Doplnuju si vodu na další cestu, protože teď půjde do tuhého. Za hodinu budu na silnici první třídy a po ní, v nejlepší případě podél ní, půjdu až do zblbnutí, resp. do Bujaraloz. A to bude tou úplně nejkratší cestou čistě po silnici přesně třicet kilometrů.

Jdu po hlavní silnici, kousek dál vede souběžně s ní i dálnice, ale i tak je tu hustý provoz. Utahuju si šňůrku od klobouku pod krk, aby mi ho projíždějící kamiony neodfoukly. Hned za dálnicí na druhé straně je podle mapy železniční trať, všechno to vede širokým údolím rovně a jinak tu není kromě řídkých pichlavých keříků vůbec nic. Jen v dálce po levé i pravé straně připomínají téměř holé kopce kulisy marťánské krajiny. Chybí tu úplně všechno včetně vody.

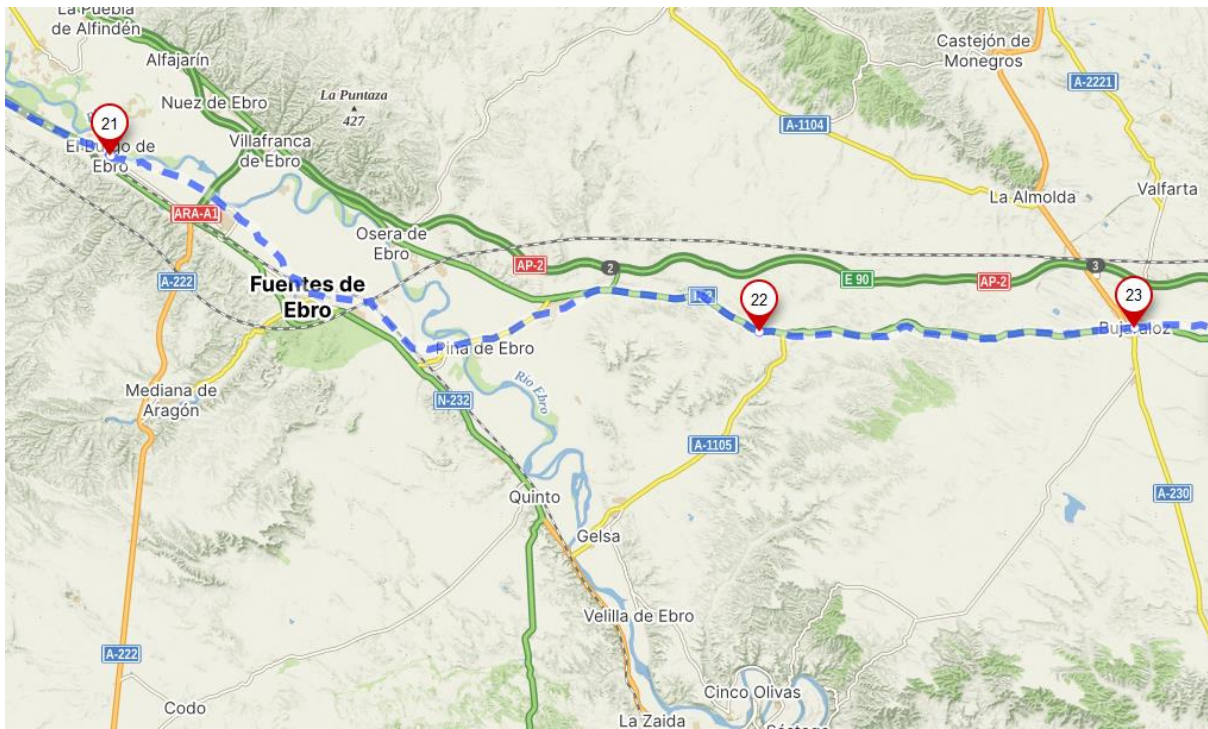
Tady ani stopovat nemůžu, jen jdu pořád dál spořádaně a obezřetně po levé straně vozovky za bílou krajnicí. Vzpomínám si na svoje první putování mezi Burgosem a Leonem, jak mi ta planina přišla nekonečná a bezútěšná. Tak tohle je obdobné, jen v hardcore provedení.

Po čtvrté odpoledne se po pravé straně objevil motorest, tady by mohla být pro mě jediná a poslední šance si někoho stopnout, posledních patnáct kilometrů dojet a utrpení si o tři hodiny zkrátit. Procházím parkoviště, kamionák mi ukazuje, že stopaře brát nesmí, někdo odmítá a někdo jede na opačnou stranu, prostě nic. Chvilí se ještě ve stínu opírám o zábradlí u vchodu do motorestu a sbírám duševní sílu jít dál. Vychází chlápek, zkouším to ještě jednou a nevypadá to beznadějně. Prý se ale musí zeptat parťáka. Ten za chvíli vychází také a smilovává se nade mnou. Mají za autem přívěs a na zadních sedadlech nějaké nářadí, ale vlezou se tam. Vysazují mě v Bujaraloz hned na kraji u motorestu.

Zahybám hned do městečka a obhlížím, kde by se dalo přespat. Obchody mají ještě siestu, tak jdu ke kostelu. Ten je zavřený, ale je u něj malý parčík. Kousek dál je veřejná knihovna a další parčík. Takhle si to asi sondují bezdomovci, podle toho odkud je asi nevyhodí, kde to bude nejpohodlnější a kde nezmoknou. Není to tak lehké rozhodování. Pak se ještě jdu přeptat do hotelu vedle kostela, jestli by pro poutníka přece jen něco nezbylo, jsou ale drazí a mají beztak plno. Recepční mi ale dává tip na ten motorest, co jsem u něj začal. Ani jsem nevěděl, že mají také ubytování, vypadalo to jako velká samoobslužná restaurace.

Vracím se tedy tam, odkud jsem svou obhlídku městečka začal. U výčepu se ptám hospodského, je to mladší chlap a mluví dobře anglicky. A že volné pokoje mají, zapisuje si občanku a dává mi klíče. Za 32 euro, to po tom všem není tak zlé. Jdu po železných schodech z restaurace do patra, odemykám a docela v dobrém zírám. Pěkný, čistý a velký pokoj, vše moderně a funkčně zařízené včetně usb u postele na nabíjení mobilu, perfektně fungující klimatizace na chlad i teplo a wifi jede taky jako z praku. Koukám v předstihu na rezervace ubytování v Barceloně a nevěřím svým očím. Všechno je příšerně drahé, i ubytování v pokojích třeba po 16 lidech. Nezbyvá mi, než se s tím smířit a rezervuju aspoň ubytování na pokoji pro šest a s dobrou polohou. Ostatně se tak i jmenuje, 360 Hostel Centro.

Zbytek večera je zas jako obvykle, ani jiný nemůže být. Praní, mytí, nákup, večeře, ošetřování, plánování a deníček. Zítra mě čeká delší etapa stejně blbou krajinou, jako byla ta dnešní. Přece jen snad ale bude zítřejších čtyřicet sedm kilometrů spíš k užití než původně vynuceně plánovaných dvaasedesát dnes. Nakonec jich ale bylo díky autostopu taky „jen“ sedmačtyřicet.

Tady by se Marťani cítili jako doma

Dál pustinou, Fraga (24.5. 2024, pátek)

V půl páté ráno se natahuju po mobilu na nočním stolku a padám s postelí. Ne z postele, ale padá se mnou na bok celá postel. Nějak se svezla matrace a posunulo těžiště, no prostě se válím po zemi. Jinak jde všechno jako každý den a po své hodině a čtvrt za tmy vycházím. Jdu městečkem, cesta zpočátku ujde, nevede tolik přímo po silnici a po dvou hodinách přicházím do další civilizace, vesnice Peñalba. Za další dvě hodiny bych měl být u vesnice Candanos a pak už se půjde jen pustinou pětadvacet kilometrů do Fragy.

Podle mapy si motivačně naplánuju polední přestávku a doplnění vody u pumpy na půl cestě mezi Candanos a Fragou. Cesta je úmorná jako vždycky, popisem vyschlého a prašného nic kolem hlavní silnice už nechci unavovat ani sám sebe. Občas mírná zatáčka, občas mírný kopeček. Tady se jim musely silnice stavět velmi dobře.

Konečně přicházím k pumpě, ale už z dálky vidím, že je bez aut. Stojí u ní jen jeden osobák a dva mladíci, co zoufale pobíhají kolem a telefonují. Dávám se s nimi do řeči. Dochází jim nafta a spoléhali na tuhle pumpu jako já. Já hlavně kvůli stínu a vodě. Trochu stínu u zavřené budovy nakonec nacházím a vodu mi kluci nabízejí z kanystru, co mají v autě. Mluví dobře anglicky, jeden z nich kouká na moje boty a že pro Altru pracuje. Boty mu chválím. Není to falešná reklama, fakt v nich nemám problém s puchýři.

Odpoledne se silnice začne zdvihát do kopců, ale pak zase prudce klesá. Prakticky jen přetla jeden úzký hřeben, vedoucí od severu k jihu. A za ním už bude Fraga. Ještě ji nevidím, ale u hlavní silnice už je ukazatel na odbočku. Procházím znovu dlouho kolem továrních hal, než dojdu opravdu na kraj města. Někde přede mnou ho protíná řeka Rio Cinca, ale já zatím vidím jen jeho novou část, zasazenou mezi dva rovnoběžné pásy kopců. Jeden jsem právě prošel a druhý vede za městem. Tvoří je ale něco, co z dálky vypadá jako vytěžené haldy nebo právě opuštěný obrovský hnědouhelový revír. Ten pohled ze mě úplně vysává život. Jak tady uprostřed toho můžou lidi žít? Dochází mi, že jsem dneska nic nevyfotil. Nebyla nálada a ani cokoli, na čem by měl objektiv mobilu spočinout.

Na hlavní třídě hledám ubytovnu pro poutníky, ale na té adrese je teď normální penzion. Naštěstí relativně levný a mají volno. Angličtina u starší paní co mě ubytovává ale nehrozí, dostávám jen klíč od mrňavého pokojíku s okénkem do světlíku. V pokoji je klimatizace, ale chybí k ní ovladač. Jdu se zeptat a je mi naznačeno, že nefunguje a že není potřeba. Naštvaně pak na pokoji rozebírám u klimatizace kryt a podaří se mi ji pustit ručně. Funguje! Nebudu muset větrat zatuchlým světlíkem.

Jdu nakoupit, tahle nová část Fragy na mě působí jako funkční velká (mají tu i městskou autobusovou linku) díra. Tak si zútlůnuju pobyt aspoň velkou lahví Sangrie. Přemýšlím o zítřku. Určitě projdu Lleidu, ale buď půjdu míň do Alcoletge, nebo hodně do El Palau d'Anglesola. Na obou místech má být herberk pro poutníky, jen El Palau je větší a má tam být i obchod. Vzhledem k tomu, že pak bude neděle a všude zavřeno, byla by to lepší volba. Uvidím podle situace a podle svojí nohy. Dneska to docela šlo, šlacha začala bolet až odpoledne.

Ještě ráno v Bujaraloz

Ošklivost pokračuje, El Palau d'Anglesola (25.5. 2024, sobota)

Vstávám i odcházím jako včera. Ještě za umělého osvětlení ostře stoupám po dláždění staré části města až ke hřbitovu, a pak už si to jako obvykle rázuju podél hlavní silnice. Značená cesta uhýbá doleva, ale raději zůstávám na silnici. Značení totiž vede několik kilometrů přímo kolem nějakých cementáren, z kopce na ně vidím a není to pěkný pohled. Půjdu kolem nich také, ale aspoň z druhé strany a oddělovat mě od nich bude dálnice. Vedle po staré silnici půjdu já. Na značenou trasu se vrátím až o notný kus dál.

Už jsem se napojil, ale i ta značená trasa teď vede podél dálnice. Neumím si představit, že by si někdo troufl takhle vyznačit turistické trasy u nás, ale ono jim tu opravdu nic jiného nezbyvá.

Konečně Alcarrás, jediný milník mezi Fragou a Lleidou, ale jinak žádná změna. Silnice, fabriky, haly, ošklivost všude kolem. Procházím kolem pumpy a zrovna od ní někdo odjíždí. Jak mě míjí, tak ho narychlo a jen tak ledabyle zkouším stopnout. K Lleidě je to ještě dobře hodina cesty, svezení by se mi hodilo. Rozhodlo by se tím ve prospěch delší varianty i moje dilema, kam dneska dojít. To auto fakt zastavuje! Dobíhám, sedí v něm nějaký mladší kluk a snadno se i bez angličtiny domlouváme, že prostě chci rovně. Nic jiného než Lleida před námi neleží. Cestou se mi snaží vysvětlit, že do Santiaga už také putoval, a něco mi slovy i posunky naznačuje, co nechápu. Pak mi to dochází. Snaží se dopátrat, jestli by mi nevadilo, kdyby mi ho vyhonil. A případně vykouřil. S díky a rezolutně odmítám, je mu to evidentně líto, ale nijak agresivní není. Už jsme u Lleidy, a tak s ulehčením vystupuju.

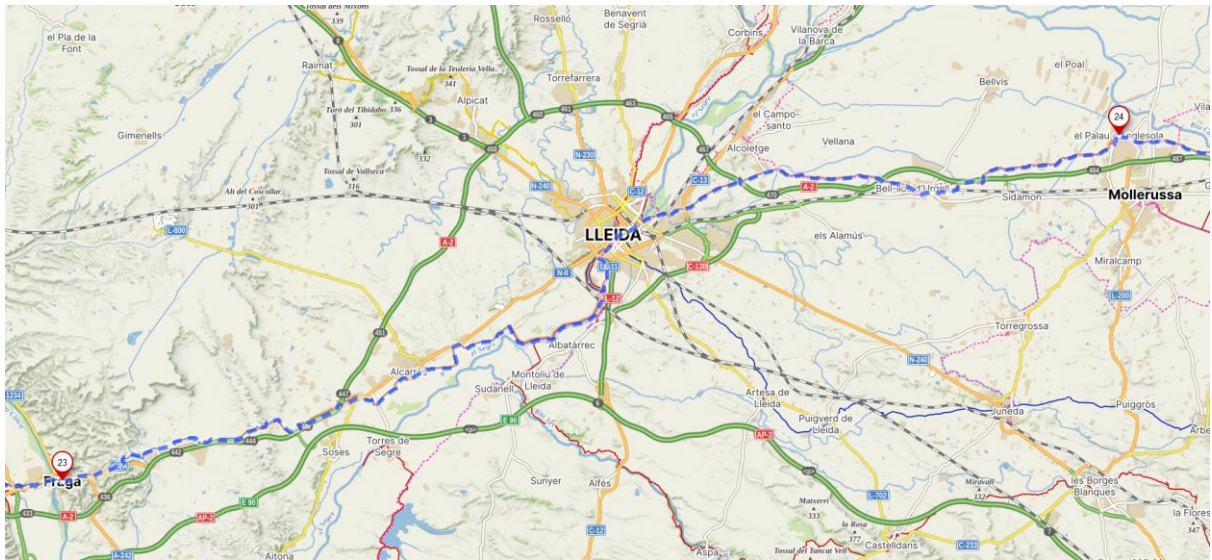
Procházím napříč Lleidou po dlouhém a pěkně upraveném nábřeží kolem řeky El Segre, pak přes trať a znovu ošklivým průmyslovým předměstím do polí. Míjím odbočku na Alcoletge s upoutávkou na herberk, dělám si v polích opožděnou polední přestávku a pokračuju na Bell-lloc d'Urgell. Pořád se mi vnucuje do toho názvu Urquel, a tak si tam u nádraží těsně před druhou hodinou, než zavřou na siestu, kupuju jedno pivo místní značky. Je už zase pěkné vedro a mám před sebou ještě nejmíň dvě hodiny cesty.

Značení je tu trojí, jak to Svatojakubské v opačném směru, tak i oranžové šipky Via Ignaciana. Doplnuje je cyklotrasa. Bez ohledu na značení je polní cesta sice dobře průchodná, ale nehezká jako tady všude. Dojem dokreslují i všude kolem poházené odpadky všeho druhu, opravdu to nechápu. Krajinu si vybrat nemohou, ale za tenhle bordel můžou.

Blížím se k cíli dnešní etapy, už ho vidím a moje nervozita stoupá. Dovolám se a bude tu opravdu fungovat ten herberk? Měl by být někde ve sportovním centru. Přicházím ke sportovní hale s občerstvením a nějakými lidmi sedícími u stolků venku. Ptám se a jedna paní mi ochotně pomáhá. Prý to tu je kousek za rohem na školním dvoře, ale musí se sehnat ta paní, co má ubytování poutníků na starost. Vytáčím číslo, co mám poznačené, a po zkušenostech s domluvou jí předávám telefon. Podle neverbální komunikace to vypadá dobře. A opravdu, prý tady mám počkat a paní si mě vyzvedne. Přichází a k mému překvapení mluví plynně anglicky. Aby ne, když tady na škole angličtinu učí. Hned se snažím i já o správnou gramatiku!

Dostávám klíče a paní mě vede za ploty do školního dvora s hřišti a dokonce i s velkým plaveckým bazénem. U něj jsou šatny a vedle přístřeší (mají tam napsáno refugi) pro poutníky. Je v něm všechno potřebné včetně varné konvice, mikrovlnky a lednice, a na šest postelí jsem tu zase sám. Tady mají poplatek, ale opravdu jen symbolických 5 euro. A můžu prý použít i ten bazén, když budu chtít. Školní dvůr je prý normálně plný dětí, ale dnes je sobota, a tak budu mít úplný klid a soukromí.

Jdu si nakoupit a pak i zaplavat, ohřeju si patatu a vychladím Sangrii. Aragon je za mnou a přivítalo mě Katalánsko. Zítra to mám do Cervery jen šestatřicet kilometrů.

Tohle je dnes jedině hezké

Den slunce, Cervera (26.5. 2024, neděle)

I dnes se budím a vstávám už v půl páté. Není to nutné kvůli délce etapy, ale má být slunečný a horký den. Cesta vede mezi poli, jak jinak, ale takhle po ránu se po ní jde dobře. Procházím přes Castellnou de Seana a po dalších dvou hodinách jsem v Anglesole. Jdu se podívat ke kostelu, jestli v něm náhodou nebude mše. Je teprve po deváté a na zašle vypadající nástěnce čtu, že něco možná bude ve tři čtvrtě na jedenáct. A kostel vypadá zašpérovane. Jdu tedy dál, jen si na náměstí z pítka doplňuju vodu do lahve a z kašny ji nabírám do klobouku.

Před jedenáctou přicházím do Tàrregy, je to úpravné městečko s velkým kostelem na náměstí. Ten je otevřený a na nástěnce čtu, že mše bude v pravé poledne. Ještě si to ověřuju u nějaké paní, co tam vyměňuje květiny, píšeme si čas pro jistotu prstem na zeď. Je to ještě hodina, ale počkám. Do Cervery to pak bude už jen třináct kilometrů a na náměstí před kostelem si zatím na lavičce sním svůj oběd. Klasiku doplňuju jedním stroužkem česneku, co ho s sebou nosím od minulé soboty. Postupně ubývá a vyjde mi tak akorát.

Do kostela se vracím ochladit už po půl dvanácté, sedám si do lavice někde uprostřed a říkám si, že to bude tak akorát dost vzadu. Postupně ale přichází další a další lidi a ten veliký kostel je nakonec úplně celý narvaný. Mají tu zrovna první sv. přijímání devíti dětí, ale i kdyby každé mělo tak velké příbuzenstvo, jako Hujer, tak by to kostel takhle zaplnit nemohlo. Sice nerozumím španělsky, ale vnímám atmosféru, a ta je super. Kněz je mladý a usměvavý, lidi uvolnění. Aleluja zpívají podle písně L. Cohena a při kázání se promítají ilustrační obrázky na velké plátno stranou vedle oltáře.

Vycházím až ve čtvrt na dvě a hned si „užívám“ vedra a slunce. Prostě Sunday. Moc mi těch posledních třináct kilometrů neubývá, ale krajina se konečně vlní. Jdu údolím podél skal vlevo a s říčkou vpravo a v dálce vidím město na kopci. Ano, město na kopci nejde skrýt. Jen je k němu ještě kus cesty a jak ho pořád vidím, tak jsem netrpělivý.

Konečně jsem pod ním a dost nevěřícně se škrábu kozí stezkou do prudkého kopce k hradbám. Tudy se jde do města? Ale pěšina opravdu ústí u hradebního průchodu a pak už pokračuju po dláždění, ale pořád do kopce do centra uličkami jako v Toledu. Hledám podle mapy ubytování v Residencia Sagrada Familia. Nevím, co to má být, ale mám ho ve svém itineráři, tak snad nebude tak drahé. Ke svému překvapení na adrese nacházím herberk. Všechno souhlasí, jen místo Residencia je Albergue. Paní v recepci mě ubytovává za 10 euro, herberk je velký, mají tu wifi, vybavenou kuchyňku a taky terasu na sušení prádla i s erárními kolyčky. Prostě tu vědí, co poutník potřebuje.

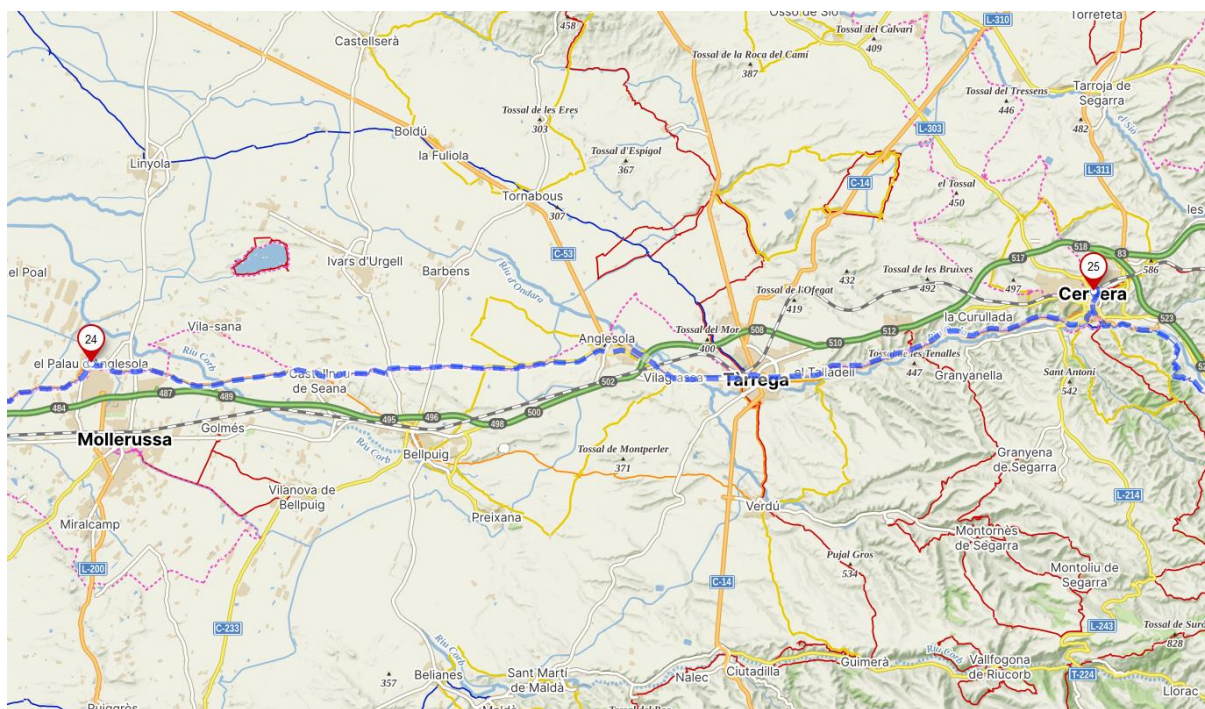
Na pokoji pro šest jsem sám, ale než se umeju, tak přichází druhý poutník. Prý z opačné strany, tedy po Svatojakubské trase.

Údajně je tu jeden obchod s potravinami otevřený i v neděli, tak zjišťuju kde a jdu ho najít. Kupuju si na večer patatu, čínskou polévku a plechovku nealkoholického piva. Alkoholického tu nevedou nic, krámk vede muslim. To je taky zřejmý důvod, proč má v neděli otevřeno.

Při zpáteční cestě jdu kolem velikánské a poměrně zchátralé budovy bývalé Katalánské univerzity. Opravuje se, ale je do ní volný přístup. Procházím nádvořími kolem sítěmi obalených barokních kašen a podloubími, kde si děti udělali branky na fotbal, a k tomu v hlavní budově slyším hudbu. Po širokém schodišti do patra přicházím k velkému sálu, kde zrovna zkouší orchestr Barcelonské univerzity. Tedy vlastně té Katalánské, co se odsud v devatenáctém století do Barcelony přesunula. Asi čtvrt hodiny poslouchám dramatickou hudbu od nějakého romantického autora, ostatně k neděli se kulturní zážitek hodí.

Vracím se zpět, večeřím teplé jídlo, odpočívám a v rámci plánování rezervuju po telefonu zítřejší ubytování v herberku v Igualadě. A taky píšu email do pastoračního centra na Monserratu s prosbou o rezervaci poutnického ubytování s předstihem na pozítří. Nevím, co bych bez něj nahoře na hoře dělal.

Dneska to byla po všech stránkách slunečná neděle.

Kostel v Tàrreze

Bývalá univerzita v Cerveře

Nedělní chvílka hudby

Polykání kilometrů, Igualada (27.5. 2024, pondělí)

Tenhle herberk přes noc zamykají, a tak jsem domluvený s paní na recepci, že mi v šest ráno otevře. Po páté se plížím se všemi věcmi z pokoje, abych nebudil druhého poutníka, a po cestě do kuchyňky potkávám tu paní, chudák už přišla a odemkla. A že si půjde zase lehnout. Dělam si kafe i čaj a baštím svoje sušenky, mažu a vážu si nohu a vůbec všechno jako vždycky. S jednou výjimkou. Vyhráli jsme MS v hokeji, a tak se na mobilu chvíli kochám oslavnými zprávami. I tak vycházím za hodinu a čtvrt prázdnými ulicemi do právě se probouzejícího rána. Volím jinou cestu z města než včera do něj, ale stejně musím prudce klesat. Procházím dlouhým průjezdem, počmáraným hesly o samostatném Katalánsku. Také z oken domů tu visí katalánské vlajky.

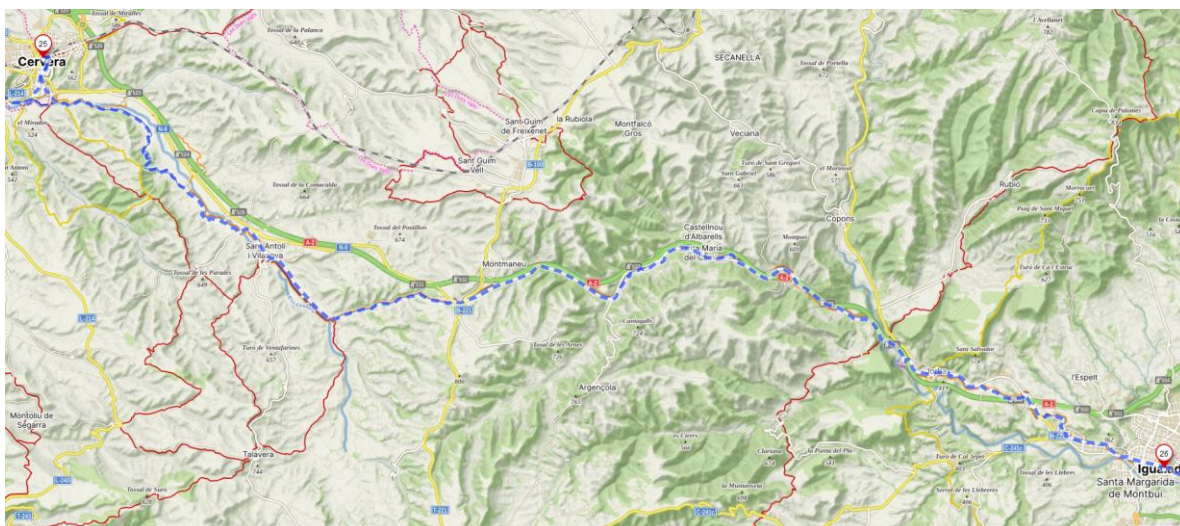
Jsem zpátky u řeky a občas se ještě ohlédnou na město za sebou. Cesta je pěkná a nějakou dobu stoupám i na protější kopec lesnatým (v místním podání ovšem) úsekem. Procházím postupně malými vesničkami, které přerušují jednotvárnost cesty. Až do la Panadelly jdu mimo silnice, ale pak se kolem jedenácté napojuju na cyklostezku vinoucí se kolem dálnice. Pro kola je ideální, pěkný asfalt, ale pro pěšího poutníka zas pěkná otrava. Už mě ty auta lezou na nervy. Polykám kilometry, dneska je spíš zataženo, takže to nakonec není tak zlé. Problém je jako skoro vždycky v hlavě.

Procházím dlouhým předměstím Igualady a těším se na ubytování. Je v nóbl budově informačního centra, ale musím si hodinu počkat. Měli otevřeno do dvou a teď mají do čtyř siestu. Sedím na lavičce na náměstíčku a klimbám. Žádná jiná činnost mě nenapadá. Nechce se mi teď s batohem courat po okolí a hledat otevřený obchod s potravinami. Standardně mají odpoledne zavřeno, kromě řetězců jako třeba Lidl.

Konečně otvírají a v infocentru dostávám klíč. Říkám chlubitě, že to zítra na Monserrat má být méně než třicet kilometrů a že to pro mě bude krátká etapa, ale varují mě, že bude náročná. Připojuju se na wifi a v emailech mám odpověď z Monserratu, že rezervace nedělají a že až dorazím, tak se musím registrovat v pastoračním centru. A že mají otevřeno do půl druhé a a pak až od čtyř. Tak raději vyrazím zase brzy ráno, abych nemusel čekat a měl i větší šanci na ubytování, pokud by o něj bylo hodně zájemců. Na to, že skoro žádné poutníky nepotkávám, se raději spoléhat nebudu, už nechci žádná nepříjemná překvapení.

Velký herberk v Igualadě je moderně a funkčně zařízený a pro poutníky tu mají spoustu pokojů. V tom svém jsem sám a na celém patře ani v umývárně nikoho nevidím ani neslyším. Večer se v kuchyňce potkávám jen s jedním člověkem, a to je ještě nějaký učitel, co tu během týdne přespává, žádný poutník.

Těším se na Monserrat, to bude už taková malá ochutnávka cíle. Šlacha na noze se nijak nezhoršuje a bolest se začíná pravidelně ozývat až odpoledne. Puchýře už také žádné nemám a ani žádné jiné zdravotní obtíže. Při tom, co mám za sebou, je to vlastně úžasné. Snad už mi to vydrží.

Ještě Cervera, město na kopci.

Kostelík v Santa Maria del Camí

Můžu tu být, Monestir de Montserrat (28.5. 2024, úterý)

Takže dnes vstávám masochisticky už zas v půl páté jen kvůli tomu, abych byl do půl druhé v cíli. Nejhorší na tom je, že už mi to noční vstávání vůbec nepřijde divné. Jen ty nekonečné cesty po silnicích mi nepřestávají vadit.

Dnes se ale těším na změnu. Po dvou hodinách za Castellolí konečně přichází obrat. Odbočuju na značenou trasu, jak bych si je představoval. Chvíli les, chvíli louka, chvíli obydlená oblast, a všechno se to střídá v rozumném rytmu spolu s terénem, po kterém jdu. Dokonce procházím kolem stromu se zralými třešněmi, a tak si jich pár trhám. Chutnají skvěle a cítím se tu jako doma. Ano, stoupám do kopců, funím a na pohyblivých kamenech mi to podkluzuje, ale přitom mi to vůbec nepřipadá namáhavé. Znovu si potvrzuju, jak je to všechno v hlavě. Tentokrát s kladným znaménkem. Mám radost z přírody a z námahy, která dává smysl, jakmile se otočím zpět a podívám se na pode mnou ležící krajinu.

Už od rána občas zahlédnu rozeklané montserratské skály a když z pěšin vyjdu znovu na silnici, tyčí se už přímo přede mnou. Po silnici dojdu zhruba za dvě hodiny až do kláštera na Montserratu, tady už nic náročného přijít ani nemůže a čas mám skvělý. Vzpomínám na včerejší varování, asi mám už jiná měřítka.

Silnice se klikatí velkými oblouky kolem skal a protivně jsou jen ty autobusy s turisty, co pořád kolem mě jezdí sem a tam. První parkoviště začínají už dva kilometry před klášterem a postupně se směrem nahoru zaplňují. Houstne i průvod lidí, co vystoupili a nezbyvá jim než zbytek cesty dojít pěšky. Je všední den krátce po poledni, tak jak to tady asi musí vypadat o víkendech! Je to ironie, klášter vybudovali na nepřístupném místě, aby měli klid.

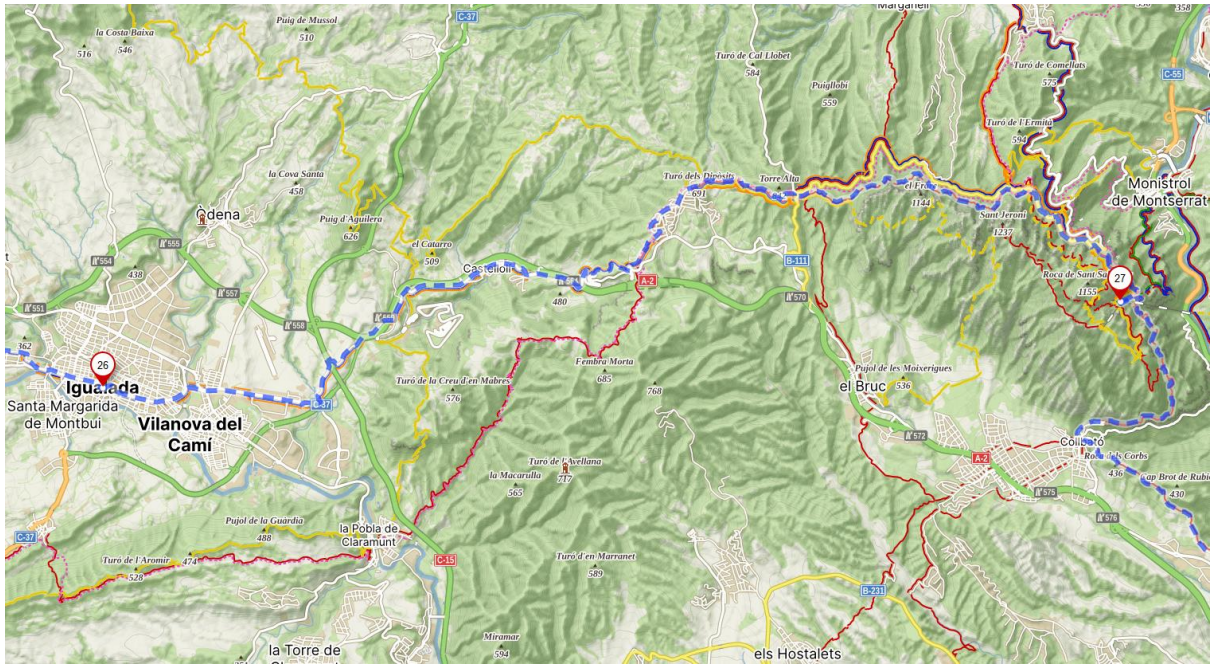
Přicházím s davem, odlišují mě jen batoh a klapající hůlky. U horního stanoviště lanovky a u stanice zubačky proud lidí ještě zesiluje. Vzpomínám na poznámku v knížce z roku 1985, která za moje putování vlastně může. Píše se v ní: „S růstem množství návštěvníků úměrně klesá počet pěších poutníků. Už dnes je jich zanedbatelně málo, roku 2000 se bude o několika ojedinělých případech psát v novinách a roku 2017 toho chudáka zavřou do blázince.“ Koukám na informační tabule a hledám si hlavně to koordinační a pastorační centrum. Je hned vlevo na náměstí před velkými budovami kláštera a kostela a vše tu jde jako na drátkách. Do blázince mě nezavřeli, i když bych si to za svou pouť asi zasloužil. Mluví se mnou anglicky a ověřují si podle kredenciálu, že jsem opravdu poutník. Za deset euro dostávám kartičku ke dveřím do pokoje v hotelu Abat Oliba, kde mají pro takové případy vyhrazené celé patro, a také nabídku na večeři v sousední nóbl restauraci za speciální poutnickou cenu. Už před pár dny jsem se vyděsil, když jsem uviděl v zrcadle, jak mi lezou žebra, a od té doby se snažím nácpat v rámci možností, jak to jen jde. Takže tuhle nabídku rád přijímám.

Ubytování je perfektní, na pokoji pro osm jsem zatím sám a z okna se dívám přímo na lidské hemžení před klášterem. Připojuju se na wifi a hledám poslední ubytování před Barcelonou. Podle očekávání nikde nic není, až na jejím předměstí v Hospitalet de Llobregat. Zítra mě tedy čeká prudký sestup do údolí a pak poslední dlouhá, asi padesátakilometrová etapa podél řeky.

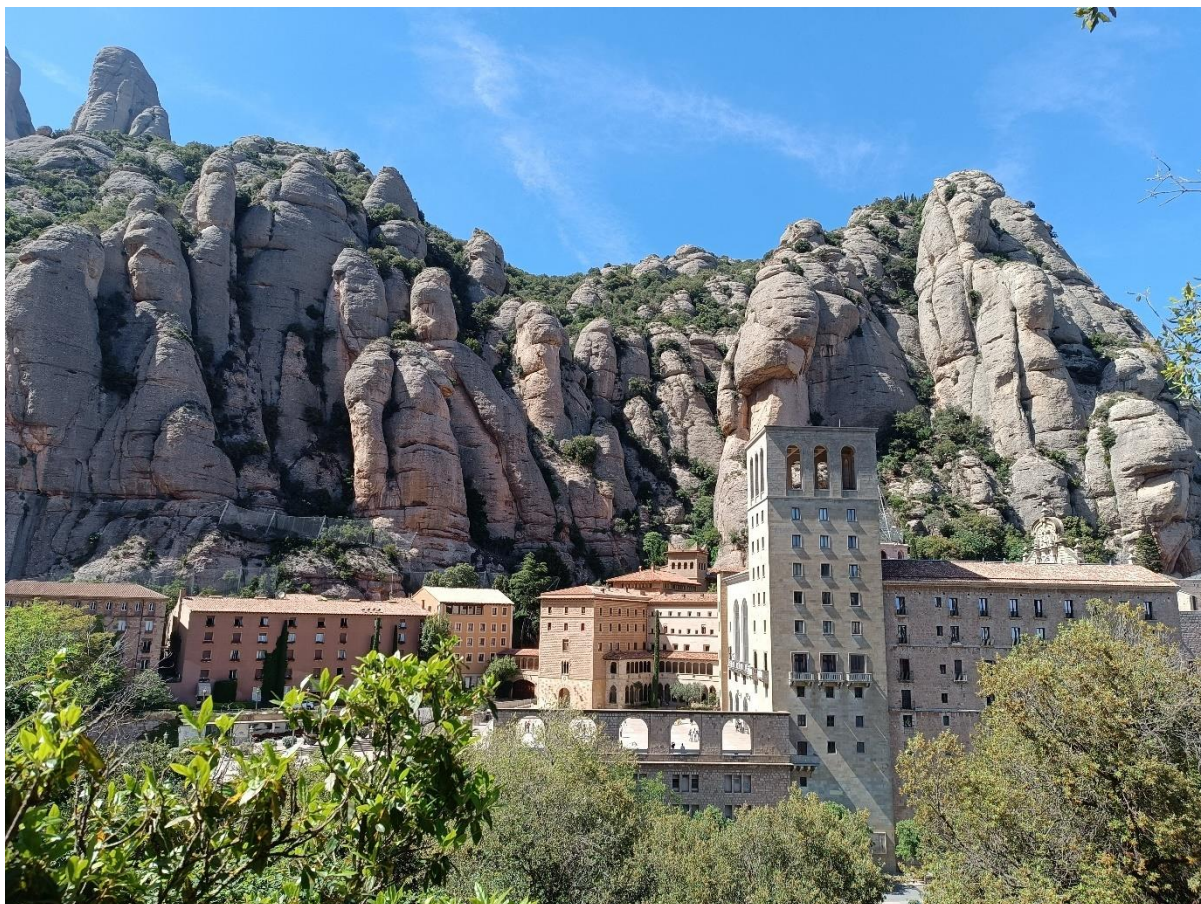
O dvě patra níž je společná jídelna a kuchyňka. Nakupuju v místním krámku předraženou patatu, Sangrii, víno a taky rajský protlak, s pomocí kterého si v kuchyňce vyrábím vydatný pozdní oběd ze zbytků těstovin zanechaných tady k volnému použití. Jdu se pak ještě projít po okolí a snažím se vyhýbat davům. Jde to prakticky jen v jednom směru, do prudkého kopce k poustevnám, odkud je výhled na klášterní budovy a nejbližší okolí. Vracím se a ještě obcházím centrum po křížové cestě s vyhlídkou směrem dolů do údolí, odkud vede lanovka a kam budu muset sestoupit zítra ráno. Koukám se střídavě do mapy a na ty strmé skály a nechce se mi ani věřit, že se to dá vůbec sejít. Chvilku i zvažuju, že sračky použiju lanovku, ale první jízda dolů je až v půl desáté. Vyrazit na dlouhou etapu takhle pozdě ale opravdu nemůžu.

Vracím se na ubytování, do pokoje mi přibyl ještě jeden poutník cyklista, ale i tak máme pro sebe spoustu místa. Polední mši jsem nestihnul, ale každý večer tu mají mniši pobožnost otevřenou i pro lidi zvenku. Sedí před námi v chórových lavicích, napočítám jich třiadvacet. Na závěr přichází i velký chlapecký sbor a společně zpívají. Pak jdu na večeri jako pán, kolem mě samí vyšňoření a navonění hoteloví hosté, já v tričku a kraťasech. Menu je včetně sklenky vína a karafy s vodou, číšník se ptá, jaký si dám zákusek. Jsem už sice cestou otrlý drzoun, ale je to nezvyk.

Ještě chvíli bloumám po hlavních prostranstvích kolem kláštera, jsou už téměř liduprázdné. Autobusy i auta odjely, lanovka stojí a ubytovaní hoteloví hosté se baví někde uvnitř. Užívám si s vděčností privilegium, že tu můžu být.

Klášter na Montserratu od poustevn

Klášter na Montserratu od křížové cesty

Pohled do údolí

Dost nóbl kostel

A dost nóbl večere

Na dosah u cíle, Hospitalet de Llobregat (29.5. 2024, středa)

Když ve čtvrt na sedm vracím klíče v recepci protějšího hotelu (ta vlastní není v provozu), už se rozednilo. Zahajuju sestup po široké cestě s kamennými stupni a zábradlím. V mé úrovni je jasno, ale pode mnou se válí mlha, ze které vystupují jen špičky vzdálenějších kopců. Do údolí není vidět vůbec. Cesta je stále strmější a postupně zmizí jak zábradlí, tak dláždění. Na první větší křižovatce cest se pletu a jdu opačným směrem, došel bych tudy pozvolnější a delší cestou až do Monistrolu a pak se už údolím po silnici vrátil. Chvilku to zvažuju, ale pak se vracím a jdu riskantnější, ale kratší cestou. Riskuju hlavně tím, že ve skutečnosti odbočka, kterou mám na mapě, nemusí být průchodná. Když k ní přijdu, je tam ale šipka a na kameni dokonce značka. Tak snad se tudy nějak proderu. Mlha se pode mnou už také ztrácí.

Pěšina je opravdu vyznačená a pořád je jasné, kudy vede. Jen nechápu, kam se stočí za nejbližší skálou, protože všude jsou jen kolmé stěny. Nevěřil bych, že se tudy dá sejít. Žádná zábradlí, občas metrové kamenné stupy a úzké chodníčky nad propastí. Ještě že je sucho, u nás by na takovou pěšinu nikoho nepustili. Ta ale neomylně pokračuje. Na jednom místě dokonce potkávám chlapa se psem. Jde proti mně tím šíleným krpálem jak nic. Všechno je relativní, to já jsem teď proti němu žabař a vykulenec.

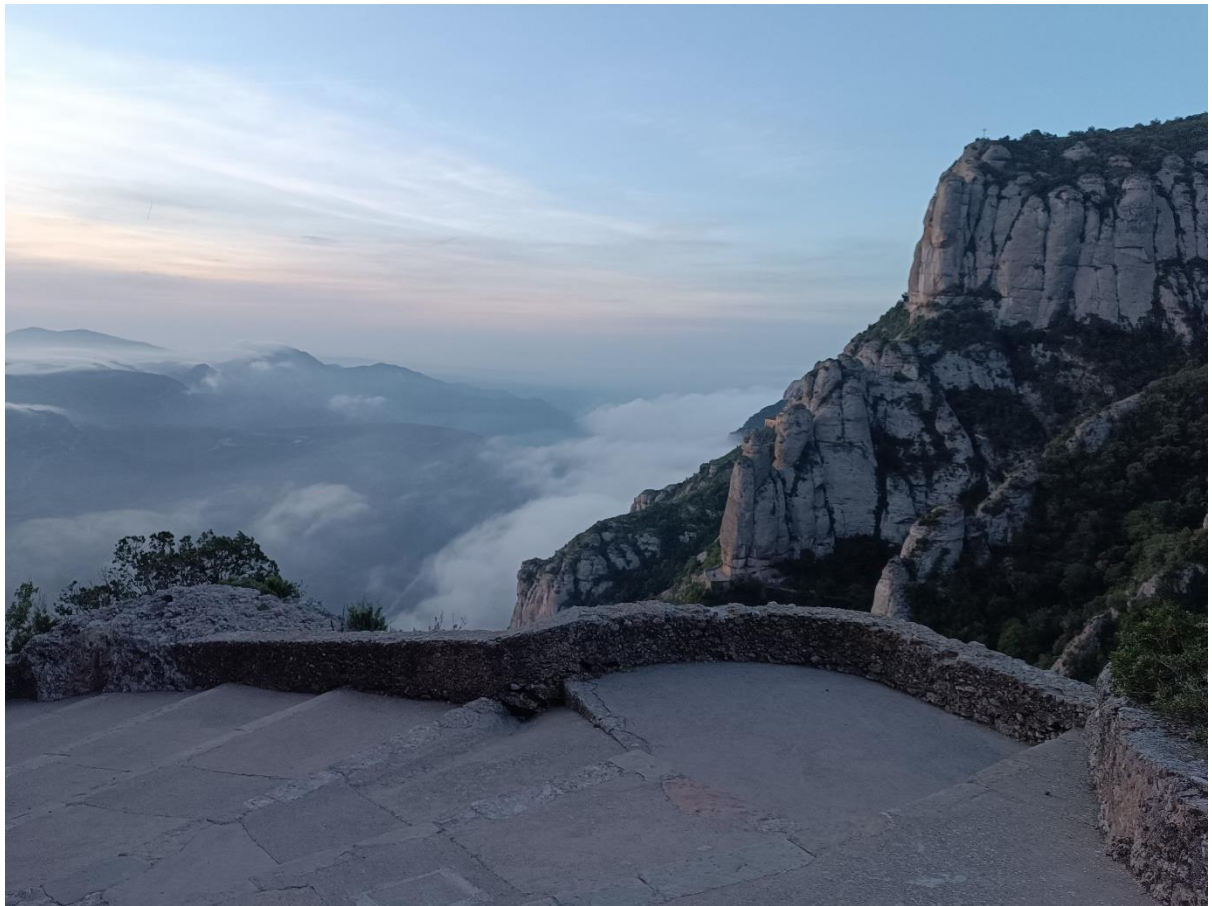
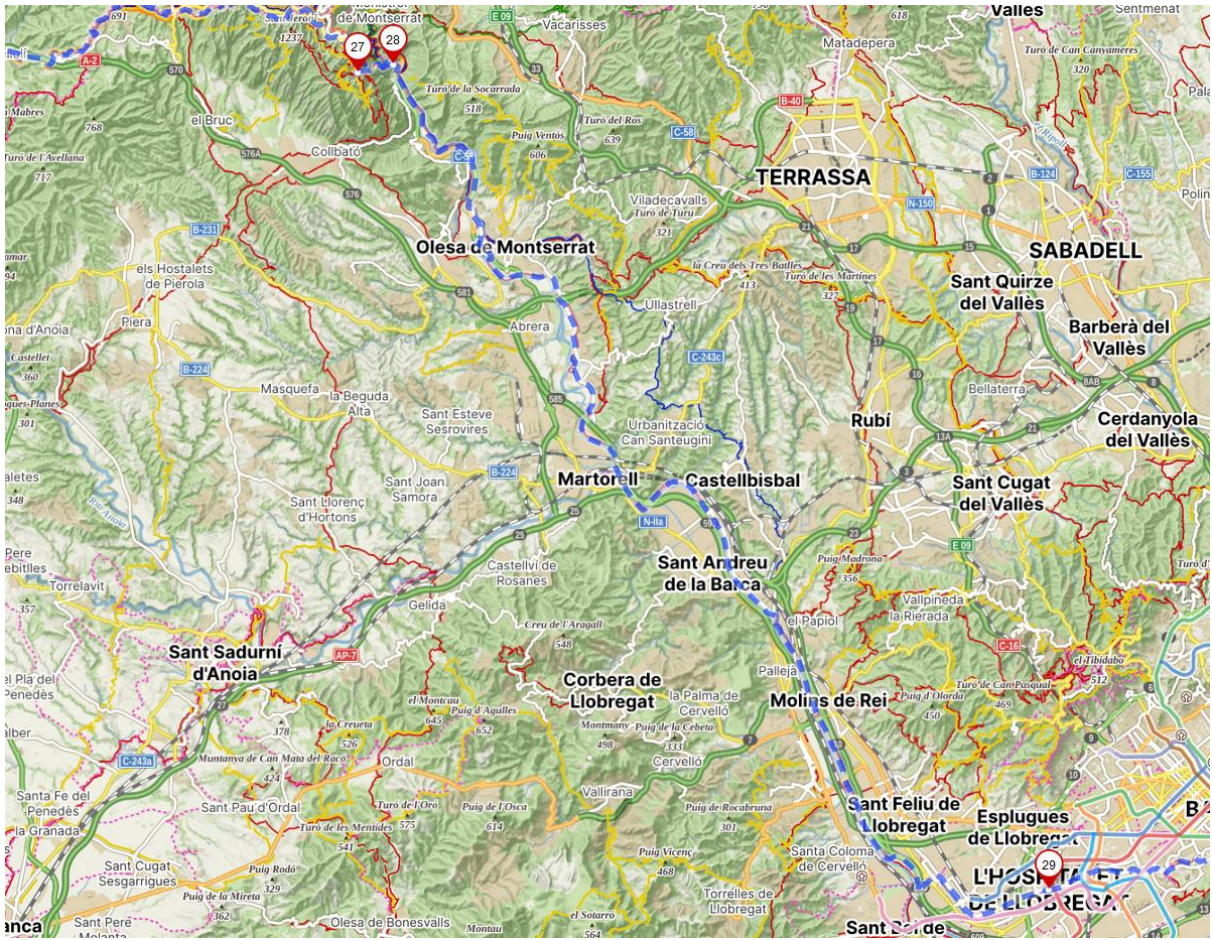
Dole vycházím prakticky u stanice lanovky, svítí sluníčko a chystá se horký den. Nedá se nic dělat, čeká mě z větší části už zase klasická pakárna po silnicích. Kolem desáté hodiny procházím Olesou de Montserrat, teď to bude pořád dál údolím podle řeky. Většinou se jde po silnicích a občas cesta zabočí na souběžnou pěšinu. V jedné části silnici úplně zavřeli kvůli spadlé skále, stojí tam policajti a odklánějí dopravu, ale mě pouštějí. Ztráty pěšáků se tady zřejmě opravdu neřeší a nepočítají. Vypadá to tak i podle toho, že občas vede oficiální značená cesta na pravé straně podél svodidel hlavní frekventované silnice. S auty za zády tohle fakt neriskuju.

Za Martorellem obědvám venku u mekáče svoje zbytky choriza a poslední stroužek česneku, zapíjím to vínem a doplňuju vodu. Všude v hospodách mají u výčepu takovou zahnutou trubičku a z ní mi vodu na požádání zdarma načepují. Je vždycky pěkně studená a je to lepší než si ji nabírat někde na záchodě. V mekáči ale takový výčep nemají, brigádnice se ptá šéfky, a pak mi zdarma čepuje sodovku.

Cesta k Molins de Rei se konečně odpoutává od silnic a vede pěšinou přímo podle řeky. Je dost zarostlá, ale i tak na ní proti sobě občas potkám cyklisty. Za Molins podcházím dálnici a od té chvíle už jdu souvislou městskou zástavbou a pořád rovně. Jen se to tu postupně jmenuje Sant Feliu, Esplugues a L'Hospitalet, vše doplněno o de Llobregat. Už tu jezdí i tramvaje. U světél na jedné z křižovatek mě oslovuje nějaká paní, že je také poutnice a že se na podzim zase chystá vyrazit. Jdeme kus cesty společně, tak mi to při klábosení o putování líp utíká.

Konečně přicházím k herberku. Je velký, s řadou pokojů, ale i tak už mají plno. Ještě že mám rezervaci. Můj pokoj je vlastně jen dlouhá chodba s patrovými postelemi po obou stranách, je nás tu šestnáct. Na tak velký počet lidí je v ubytovně málo záchodů a sprch a pro všechna pohlaví společně. Kuchyňky jsou zato dvě a dost dobře vybavené. Jdu si koupit polévku z pytlíku, patatu, chorizo, bagetu, pivo a Sangrii. Ta mi zachutnala, obzvlášť když je dobře vychlazená. Doplnuju si tím cukr a je to lepší než pít Colu. V kuchyňce pak trávím nad jídlem vlastně celý večer, beru si sem zápisník a v mobilu studuju, kudy budu zítra procházet Barcelonou. Přímo cestou k ubytování by to bylo odsud jen deset kilometrů a do hostelu můžu až od dvou odpoledne. Koukám tedy na umístění Gaudiho domů s tím, že si část Barcelony projdu předtím rovnou i s batohem na zádech.

Nemusím ráno vstávat, v pohodě se vyspím, vždyť mě čeká jen snídaně a delší procházka.

Ranní sestup z Montserratu

O chvíli později

A konečně dole

Most v Molins de Rei

V ubytovně myslí na všechny

Barcelona! (30.5. 2024, čtvrtek)

Sice až po sedmé, ale stejně tu vstávám první. Ještě vleže a v klidu provádím většinu obvazovacích a mazacích činností, sbalím se a jdu dolů na snídani. Dávám si na čas a v klidu nad káfičkem ještě jednou procházím na mapě umístění Gaudího domů. Nejlepší bude sejít přes Placa d'Espanya po hlavní paralelní třídě (tak se i jmenuje) až k přístavu, pokračovat nahoru po jejich Václaváku, třídě la Rambla a postupně odbočovat ke Gaudímu.

Před desátou vycházím do ulic. Je sice opět horký den, ale užívám si pohodu a stín domů, nakukuju do tržnice a do krámků prodavačů suvenýrů. Ty postupně houstnou a v jednom mě sympatickém si nakonec kupuju tričko s Gaudího motivy.

První na řadě je hned u la Rambla palác Güell, který pro svého přítele a mecenáše Gaudí navrhl ještě ve svém ranném období. Zahybám do uliček gotické čtvrti přes placu Reial s Gaudího lampami pouličního osvětlení ke kostelu sv. Jakuba. Patrona poutníků v závěru cesty rozhodně vynechat nechci, i když tím bodem omega tady bude Svatá rodina.

Kolem katedrály se obloukem vracím zpět na la Rambla a přes Placa Catalunya pokračuju dál hlavní nákupní třídou, takovou jejich Pařížskou, až k dalšímu Gaudího domu, Casa Batló. A když už jsem tady, jdu dál a dál a pořád rovně, až ke Casa Vicens. To už jsem dost nejen mimo historické centrum, ale i stranou od té pravouhlé sítě ulic moderní Barcelóny devatenáctého a dvacátého století. I tady je ale řada velmi hezkých domů, často v podobném stylu, jako měl Gaudí. Přece jen jsou ale jejich průčelí a balkóny a zdobené mříže méně rozevláté. Gaudí byl prostě architekt extremista, trochu blázen.

Vracím se zpět dolů po nákupní třídě Passeig de Gràcia a pak už podle mapy hledám svoje ubytování. Je opravdu na centrálním místě, kousek od Vítězného oblouku a velkého centrálního parku se zoologickou zahradou, a zároveň v dochozí vzdálenosti od katedrály na jedné straně a baziliky Sagrada Familia na druhé.

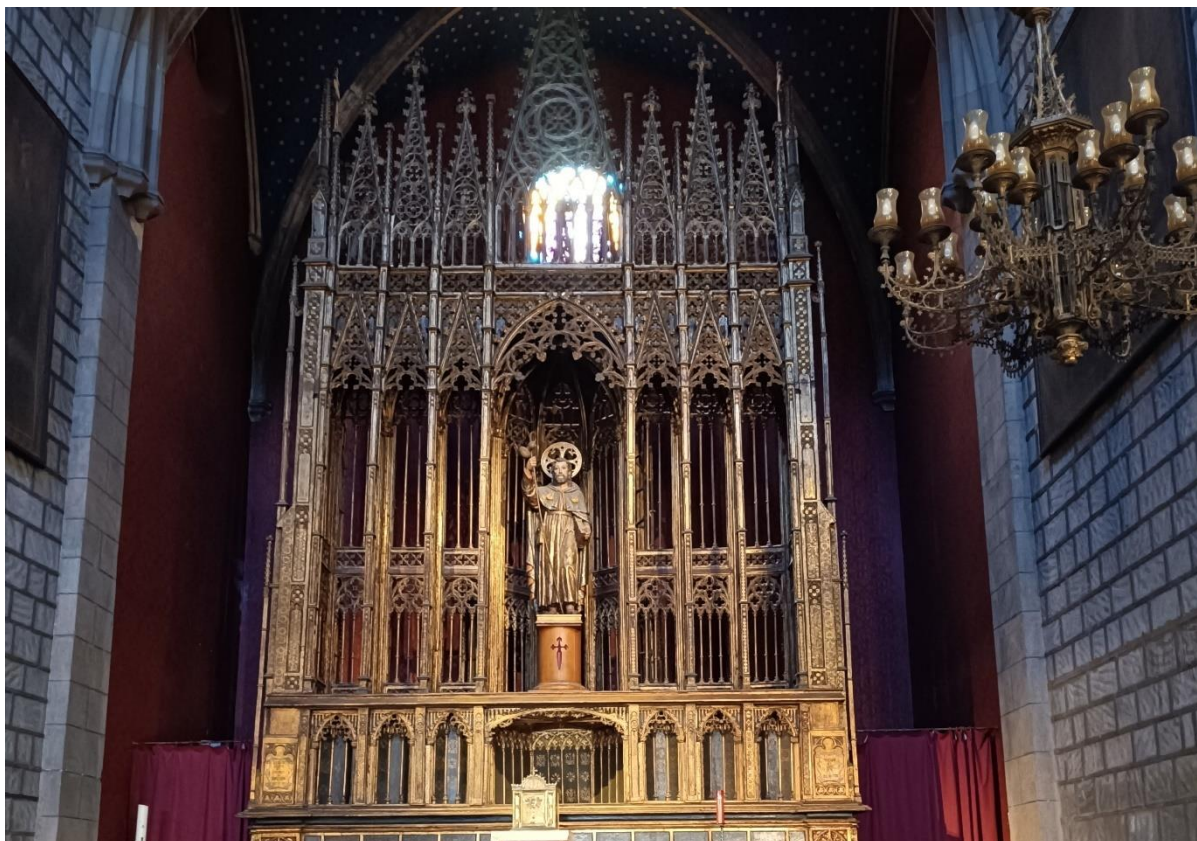
Obešel jsem s batohem na zádech prakticky celou vnitřní Barcelonu, už mi ani nepřijde, že ho tahám. Do druhé odpoledne pořád čtvrtodínka zbývá, ale v recepci mě už ubytují. Je tu draho, ale musím uznat, že jsou nejlepší. Pokoj je pro šest, mám postel dole a u francouzského okna na balkón. Ulice pod ním je pěkná a docela tichá, ale nejlepší je tu vybavená kuchyňka. Je v ní úplně všechno včetně stále připravené kávy a spousty koření k volnému použití. A každý večer nabízejí účastnit se přípravy společné večeře, kdy všechny potřebné suroviny k ní jsou v režii hostelu. Dnes se bude dělat paela na tři způsoby. A pak se ještě může jít za výhodnou cenu společně pařit, dneska je podle plánu karaoke a techno bar, to určitě nejdu.

Celou dobu jsem měl problém domluvit se anglicky. Tady se naopak španělsky nemluví vůbec. Kromě recepční je tu naprosto světové zastoupení. Postupně se seznamuju s hosty nejen z Evropy, ale je tu zastoupena i Jižní Korea, Nový Zéland, Austrálie, Taiwan, Vietnam, Brazílie, Chile a Nigérie, abych jmenoval ty vzdálenější.

Dlouho se ve svém novém útočišti nezdržuju, je krásné počasí na koupání a večer se to má zkazit. Beru plavky a ručník a jdu na pláž. I ta je odsud vzdálená jen něco přes půl hodiny chůze. Máchám si konečně nohy i ve Středozevní moři, mají to za odměnu, když mě sem od Atlantiku donesly. Brouzdám se pískem, nořím se do vln, užívám si doslovně rekreaci.

Vracím se zpět, ale nevydržím to a pokračuju dál až k Sagradě Familii. Obejdu ji tak nějak rituálně kolem dokola a cestou zpět si ještě nakupuju. Večer jdu ještě znovu gotickou čtvrtí do katedrály na mši, je svátek Těla a Krve Páně, ale odehrává se jen v boční kapli a moc slavnostní to není. Turistické prohlídky za peníze prostě dominují všemu, ostatně my to máme v katedrále sv. Víta podobné.

Před devátou scházím do kuchyňky, už mám hlad a těším se na pořádné jídlo. Děláme paelu s chorizem a kuřecím masem, vegetariánskou a s mořskými plody. Dobré jsou všechny a je k nim i trochu vína. Pak jdou skoro všichni pařit, na pokoji zůstávám sám, a tak to zůstává ještě i ve tři hodiny ráno.

Sv. Jakub

Davy před Casa Batlló

Casa Vicens

Vítězný oblouk

Nohy, co už to ušly.

A ochutnávka Sagrady Familie

Park Güell a znovu gotická čtvrť (31.5. 2024, pátek)

Před osmou si jdu dolů udělat snídani, všichni spí a všude je mrtvo. Odcházím ve čtvrt na deset, všichni pořád ještě spí a všude je dál mrtvo. Na pokoji je těžkým závěsem dokonce zatemněno. Odcházím nezvykle bez batohu a bez hůlek.

K parku Güell jdu dobrou hodinu, cestou procházím skrz pěknou městskou tržnici a znovu nejdív obdivuju jako pravý suchozemec různé druhy ryb, krevet, krabů a vůbec mořských potvor. Stoupám ulicemi stále víc do kopce a přicházím k bočnímu velkému vchodu od parkoviště autobusů. Hrnu se ke kasám, ale je u nich cedule, že mají na dnešek už vyprodáno. Nějak nechápu, vždyť je půl jedenácté dopoledne a je to park. Nevěřicně se znovu ptám u pokladny, ale prý mají limit čtrnáct tisíc lidí denně a ten už byl naplněn. Paní je nesmlouvavá.

Co teď? Chvilku přemýšlím o možnosti, že zkusím park obcházet a hledat, kde nechal tesař díru. Ostatně už mám s přelézáním plotů jisté zkušenosti. Pak si ale všímám, že se u vchodu s ostrahou zakecala nějaká skupinka a suše procházím dovnitř. Čekám, kdy mě někdo zastaví, ale neděje se nic. Asi jsem se dokázal udělat neviditelným, беру to jako jednorázový dar poutníkovi a jdu si užít park. Mám spoustu času.

V jednom zákoutí s lavičkami hraje pouliční, nebo spíš popěšinový muzikant. Působí sympaticky a hraje skvěle. Usazuju se u něj, poslouchám a svačím své zelnáky poslední záchrany, které jsem uchoval až do teď. Zapíjím je vínem a je mi čím dál víc blaženě. Když zahraje a zazpívá Don't Think Twice, It's All Right od Boba Dylana, jdu k němu a prosím, jestli by neuměl i Tears in Heaven od Claptona. Uměl. A krásně. Celý naměkko mu sypu všechny svoje drobné do futrálu a nořím se do proudu turistů. Ostatně dnes už jím jsem.

Pomalou procházím křížem krážem celý park a všude vlezu, kromě Gaudiho domu, který je v rekonstrukci. Ten Güellův jsem prošel, ale upřímně, bydlet se v tom skoro nedalo. Uvnitř jsou všude samé krouceniny a schody. Samozřejmě že si fotím všechno, co si fotí každý turista, tu slavnou ještěrku mám i na zakoupeném tričku. Fakt to musel být blázen, ale bez jeho fantazie a kreativity by Barcelona nebyla ani z poloviny tak zajímavá.

Vracím se do hostelu, vařím si těstoviny a válím se na posteli. To je po měsíci putování taky dost fantastický zážitek, ale dlouho to nevydržím. Na recepci viselo oznámení, že je možné jít na společnou prohlídku gotické čtvrti, tak se připojuju. Je nás šest, ale z té upovídáné slečny, co nás vede, se vyklube profesionální průvodkyně za peníze, tak to nechci. Omlouvám se za nedorozumění a jdu dál sám. S pomocí mapy v mobilu se dobře orientuju, vždyť jsem tudy procházel už dvakrát.

Udržují tu tradici květinových výzdob, které se na svátek Božího těla, tedy oficiálně Těla a Krve Páně, doplňují na vršku vajíčkem. Úplně správně má tancovat na vodě z fontánky, a že to jde vidím na vlastní oči v jednom pro tento účel zpřístupněném ambitu u katedrály. A chovají tu na vnitřním dvorku i husy.

Nacházím další zajímavá místa, obchůdky a centrální tržnici, kde to opravdu žije. Dávám si za tři eura v kelímku gazpacho, studenou rajčatovou polévku, s dvěma velkými krevetami napíchnutými na špejli. Pomalu se vracím uličkami zpět, protivně jsou jen semaforey na každém rohu v té novější části, kterou vystavěli v pravouhlých blocích. Pořád se čeká.

Dnes má být společná tvorba a konzumace tapas&pinchos, no prostě chlebíčků a jednohubek. Účastním se aktivně obojího a pak se opakuje situace ze včerejška. Mládež odchází pařit a starci, tedy vlastně jen já, do postele.

Muzikant, co mě dojal.

Park Güell a v dálce Barcelona

Park Güell u Gran Placa

Tančící vejce

Mořské přišery

Večerní tapas

Den pro Sagradu Famílii (1.6. 2024, sobota)

Ráno je vše při starém, tedy včerejším. Všichni chrápou, snídám v opuštěné kuchyňce a odcházím se projít k bazilice. Prohlídku mám až v půl páté odpoledne, ale nemám nic lepšího na práci, než tu okounět a nasávat atmosféru. V informacích si potvrzuju, že abych se dostal zítra ráno na mši, budu muset vystát aspoň tříhodinovou frontu, protože to je zároveň jediná možnost, jak se dostat dovnitř pro ty, co si s velkým předstihem nezajistili vstupenku na prohlídku.

K Sagradě Famílii přicházím těsně po deváté ze strany průčelí Umučení a vidím, že ochranka trochu z boku pouští nějaké lidi. Čtu na ceduli, že tady je vchod do krypty a že tam teď začala mše ve španělštině. Ještě mě pouštějí dovnitř, a tak si mám příležitost neplánovaně prohlédnout i místo, kde je Gaudí pohřbený. Chtěl jsem sem jít na bohoslužbu dnes večer, po prohlídce, ale musel bych čekat až do osmi večer. Žádné davy turistů se sem nehrnou, není to pro ně atraktivní a krypta je proto opravdu vhodná k tichému spočinutí.

Po bohoslužbě odcházím spolu s ostatními ven a ochranka vchod uzavírá. Obcházím znovu chrám ke Gaudího průčelí Narození a hledám, kde bych si mohl nechat dát poslední razítko do kredenciálu. Z této strany je sice několik vchodů na prohlídku, ale protože nákup vstupenek probíhá výhradně elektronicky přes mobilní aplikaci, nejsou tady pokladny a ochranka jen hlídá a kontroluje návštěvníky čtečkami. Mají to dotažené, v prostoru před vstupem jsou tabule s QR kódy a s informací o wifi, které tu je volně přístupné, aby si každý mohl aplikaci na místě stáhnout a vstupenky případně rezervovat. Problém je jen v tom, že si tu pak na nejbližší prohlídku bude muset počkat nejméně týden, spíš dva.

Nakonec se na razítko ptám ochranky, anglicky rozumí a posílá mě zpátky před vchod do krypty. Že snad tam. Vypadá to beznadějně, znovu jen ti zřízenci, ale když se zeptám, jeden z nich jde kamsi dovnitř a po chvíli na mě mává, abych ho následoval. Pouští mě za pásky a vedou mě do podzemí ještě mimo kryptu. Tam v prosklené místnosti, co vypadá trochu jako velín, sedí nějaký chlapík a opravdu mi razítko vcelku ochotně dává. Chlubím se, že jsem dorazil až z Cádiz, že jsem tady v cíli svého putování, že mám sice na odpoledne koupenou prohlídku, ale že chci ráno zakončit svou pouť bohoslužbou. Ptá se mě, kolik že nás připutovalo, vede mě ještě dál až do sakristie a tam mi dává takový nalepovací terčík s razítkem pro speciální vstup na zítřejší mši. Nebudu muset stát frontu a pustí mě zvláštním vchodem. Prostě budu zítra ráno VIPák.

Užívám si ten pocit a zároveň nechápu za co. Nejde o to, že mám extra vstup. To co udělal je docela logické. Ale že se všechny ty události a načasování a setkání řetězí a já zakouším opravdu pozvání k hostině Beránkově. Blahoslavení, kdo jsou pozváni. To přece nemůže být odměna za blbý nápad měsíc se plahočit po ještě blbějších cestách. Tak za co? Za tu touhu?

Cestou zpět kupuju šampaňské na poslední večer, v klidu si dělám v kuchyňce oběd a těším se na odpolední prohlídku.

Přicházím k bazilice v předstihu a nervózně stepuju před vchodem. Pouštějí mě o deset minut dřív. Pomalu a důkladně s audioprůvodcem ve sluchátkách postupuju kolem fasády Narození dovnitř. Ten dojem je omračující. I z venku je jasné, jak je tahle bazilika obrovská, ale prakticky prázdný vnitřní prostor podpíraný sloupy jen jako větvemi stromů a osvětlený barvami z vitráží jako v listnatém lese na podzim, to opravdu bere dech. Myslím, že takhle působily gotické katedrály na tehdejší lidi. Na nás už tak nepůsobí, jsme zvyklí, ale tohle dostane i současného člověka.

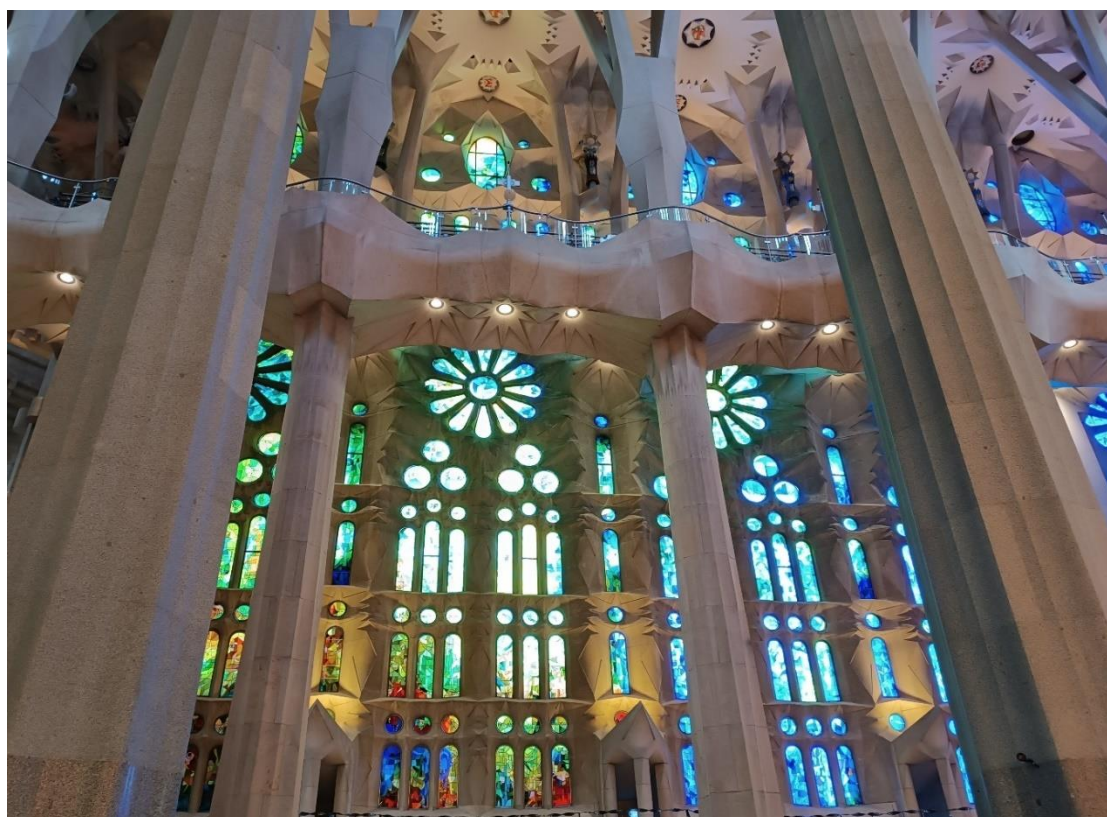
S Jaroslavem Váchou, co zapříčinil svým cestopisem můj bláznivý počín, se velmi shoduju v hodnocení a pohledech na místa, která jsme oba navštívili. S jednou výjimkou, a tou je právě Sagrada Família. Tu sice ohleduplně, ale přece jen strhal jako trochu zbytečný pomník ega jednoho muže. Možná to bylo Gaudího ego, rozhodně to byl svého druhu geniální šílenec, ale nedal by se stejně označit třeba Mozart? A stejně jako skrze něho do hudby, nevtělila se skrze Gaudího do architektury Božská krása? Podle mě ano.

V obchodě před východem si kupuju ještě jedno tričko s motivem vitráží, děsně drahé, ale takové nikde na stáncích nemají, jen tady. Pak to jdu celé ještě vydýchat k moři. Vracím se až k večeri, dnes si chystáme nějaké maso s rýží, moc dobře okořeněné. Připíjím si šampaňským a chvíli si ještě povídám. Jsou tu i zajímaví lidé, třeba lékařka-gynekoložka z Afriky, která je na roční stáži v Harvardu a odskočila si na dovolenou do Evropy. Blíží se půl jedenáctá, všichni jdou zase do města a já spát.

Těším se už na zítřejší ráno jako malý kluk.

Krypta Sagrady Familie

To se prostě nedá

To se prostě nedá

To se prostě nedá

Naplnění a Návrat (2.6. 2024, neděle)

Jasně, že nemůžu dospát. Dům je tichý, s ostatními se v časech na hygienu míjím, takže mám všude volno a klid. Před půl osmou už odcházím, dal jsem si v kuchyňce jen trochu čaje a sušenky. Kafe jsem dnes ráno vynechal, je močopudné, a to bych zrovna nepotřeboval. Prostě se snažím myslet na všechno. Kostel se otevírá už v osm, tak budu mít uvnitř dost času na klidné spočinutí. Jdu známou cestou, vlastně jen dlouho rovně a pak dlouho doprava. Nekličkuju ulicemi jako první den, to bylo sice kratší, ale cesta mi kvůli semaforům trvala o dost déle.

Před osmou jsem u svého VIP vchodu, už tam pár dalších onálepovaných lidí čeká taky. Od toho běžného vchodu se opravdu táhne obrovský tlustý had až někam za roh. Pak nás všechny začnou pouštět přes bezpečnostní rámy dovnitř. Mísím se s hlavním proudem, ale uvnitř mě ochranka pouští znovu zvlášť do vyhrazeného prostoru dřevěných lavic před hlavním oltářem. Kromě téhle vyhrazené části je celý obrovský chrám zaplněný skládacími židličkami. Už jen ta příprava jim musí zabrat spoustu času.

Sedím na svém místě a všímám si detailů schodišť a ochozů. Něco je na obou stranách stejné, něco odpovídá rozdílnému stylu průčelí zvenku. Dopadající světlo z vitráží každou chvíli zasvítí jinak a všechno se jakoby promění. Prostor lavic kolem mě se také postupně zaplňuje, celé to organizuje ten člověk, co mi včera dal tu VIP vstupku. Ještě jednou mu děkuju a dávám mu Jezulátko.

Mají to perfektně zorganizované, na lavicích i na velkých panelech jsou QR kódy, přes které si každý může stáhnout kompletní texty bohoslužby v několika jazycích. Volím pochopitelně angličtinu, češtinu v nabídce nemají. Jinak celá liturgie probíhá v latině, ve stále ještě univerzálním jazyce církve. Texty jsou znovu ze čtvrtěční slavnosti Těla a Krve Páně. Spojuje se mi tak ve vzpomínkách prožitek vlastního křtu v Týnském chrámu, kde byla liturgie také v latině, s až hmatatelným dotykem Boží přízně v den tohoto svátku při mé první pouti do Santiaga. Procházejí mnou pocity z cesty. Prach, vedro, silnice, neexistující cesty, protijedoucí kamiony, co mi poryvy vzduchu srážejí klobouk z hlavy, nejistota, kde a jak složím hlavu, všechna nebezpečí. Vybavuje se mi poslední píseň Leonarda Cohena „You want it darker“ - Chceš to (Bože) temnější. Ale taky ti, co mi zastavili u cesty na stop a ti, co mi půjčili na noc svůj dům (ano, vzal jsem si na krk pod včera tady koupené tričko ten růženec). Ti všichni jsou mi Božím Tělem. Nakonec je jím i to slunce, co mi cestou vysoušelo mozek, ale taky zahřívalo a sušilo mokré věci a co teď krásně září barevnými vitrážemi. Brečím jen trochu.

Kázání je v angličtině, mluví o Gaudím, o světle Kristově a eucharistii, o vděčnosti a lásce, kterou máme vnášet do světa ke všem potřebným. Celé je to doprovázené neokázalým, ale krásným zpěvem. Na závěr zní „Ite missa est“. Vícevrstvé lakonické sdělení, které česká verze „Jděte ve jménu Páně“ vystihuje jen trochu. Moje španělská mise se pro mě tím na jedné straně slavnostně uzavírá a zároveň jsem znovu vyslaný.

Pomalou odcházejím a stejnou cestou se vracím do hostelu. Dobaluju, odhlašuju se a v kuchyňce si v klidu dělám poslední zdejší oběd. Mám spoustu času, letí mi to až v šest večer. Fotím konce hůlek, jsou používáním obroušené až skoro k talířkům, které tam už také nejsou. Je úžasné, co toho tělo vydrží, víc než kov.

Odcházejím do nejbližší stanice metra, v klidu tam u automatu luštím, jak a který lístek si mám koupit na letiště a pak u něj, tentokrát záměrně, nechávám ty svoje do krajnosti opotřebované hůlky.

Na letišti jsem už v jednu, a tak musím hodinu bloumat po obchodech, než mě pustí do VIP salonku. Těším se, jak si v něm dám do trumpetky. Jsem trochu zklamaný, mají všechno jídlo už naservírované v mrňavých miskách naprosto neodpovídajících mé nenasytosti a ani nemají mé oblíbené Campari, ale i po mnoha malých dávkách se dá hodně najíst a místo Campari si dávám na závěr po šampaňském, bílém a červeném víně aspoň sladké Sherry. Neodbývám se, slavím.

V letadle čekáme na povolení k odletu hodinu navíc, a tak si povídám konečně česky se sousedkou. Tancuje latinu a po mateřské pauze byla znovu se svým španělským partnerem trénovat na soutěž. Má puchýře a já ne.

Na letišti mě čeká překvapení, vítá mě manželka s dcerou Markétou. Byl to prý její nápad a vyrobila pro mě i ceduli Vítej poutníku. Tak díky.

Tohle z nich zbylo

Privítání doma

Závěrem

Celý název baziliky, do které jsem doputoval, je „Templo Expiatorio de la Sagrada Familia“, tedy Chrám smíření, zasvěcený Svaté rodině. A i já se smířil. Smířil jsem se s tím, že už další takovou velkou osamělou pouť nepodniknu. Jsem vděčný za to, že jsem ve zdraví došel, i za to, co mi dala. Už jsem ale na takové divočení starý. A také jsem si potvrdil, v jak krásné zemi plné hospod a s přívětivou krajinou žiju.

Prošel jsem napříč vnitrozemím Španělska a cestou sbíral i jeho klenoty. Cádiz, Sevilla, Córdoba, Toledo, Barcelona Narozdíl od turistů, co přelétají z místa na místo a všude si ve spěchu uzobnou jen to nejkrásnější, jsem ho prožil vcelku. I s jeho nehostinnou a tvrdou krajinou a pichlavou vegetací, a hlavně s jeho vzdálenostmi, které nemají lidské rozměry a kde se prázdnota překonává jen po natažených kolejích nebo asfaltu.

Jaroslav Vácha tedy o nic nepřišel, ale i za tohle poznání to stálo.

A co mi řekl ten chlápek, co nikdy nebral stopaře, říkám i Tobě, čtenáři, co jsi nehostinnou krajinou mého deníku doputoval až sem: „Tebe fakt musí mít Bůh rád!“ Nejde o náboženství, prostě posílám dál důvěru tomu „božímu“ pocitu.

P.S.:

Po návratu domů jsem koupil pohlednici Prahy, s pomocí překladače na ni napsal poděkování a doplnil adresu „mých španělských bližních“. Odesl jsem ji na poštu, paní na přepážce si vzala peníze a nalepila na ni příslušnou známku. Byla s motivem Pražského Jezulátka. Takže zas a znovu, co je to náhoda?

Soupis cesty

	Cílové místo	nocleh	datum	~ km
Start	Cádiz (město)	South Hostel Cádiz	4.5. so	10
2	El Puerto de S. Maria	vlak z Cádizu do El Cuervo v 7h ráno	5.5. ne	40
3	El Cuervo de Sevilla	Hotel Restaurante Vía Sevilla-Cádiz	5.5. ne	41
4	Utrera	Pensión Hidalgo 1	6.5. po	60
5	Sevilla - předměstí	Casa Cortijo Olivar	7.5. út	28
6	Carmona	bus ze Sevilly do Carmony v 6:45h ráno	8.5. st	40
7	Écija	Hostal Santiago	8.5. st	59
	Guadalcazar	bus v 16h z Guadalcazaru do Córdoby	9.5. čt	40
8	Córdoba	Pension Cibeles	9.5. čt	22
9	Villaharta	Albergue de peregrinos	10.5. pá	39
10	Alcaracejos	Albergue municipal Casa del Peregrino	11.5. so	37
11	Mezi El Guijo a Brazatortas	Pod širákem uprostřed neexistující GR-162	12.5. ne	63
	Villamayor de Calatrava	z Villamayor pak autostop až do Ciudad Real	13.5. po	44
12	Ciudad Real	Hostal Frasca by Vivere Stays	13.5. po	30
	Fuente el Fresno	bus ráno v 8h do Fuente el Fresno	14.5. út	35
13	Urda	Byt nad lékárnou (Antonio+Claudia)	14.5. út	25
14	Sonseca	Hostal New York City	15.5. st	47
15	Toledo	Oasis Backpackers	16.5. čt	26
16	Aranjuez	Aranjuez camping – pod tarpem	17.5. pá	59
17	Fuentiduena de Tajo	Hospedería de Juan	18.5. so	51

	autostop	autostop: úsek k Almoguerě		15
18	Zorita de los Canes	přístřešek u vody a pak i ve vodě	19.5. ne	40
	autostop	autostopy: Sayatón-před Aunón; kousek k Alocénu; před la Puerta až do Trillo	20.5. po	30
19	Trillo	Albergue de peregrinos	20.5. po	38
	autostop	autostop: před Peralveche až k Rio Gallo	21.5. út	45
20	Molina de Aragon	Hotel San Francesco	21.5. út	47
	Zaragoza	bus v 7h do Zaragozy	22.5. st	160
21	El Burgo de Ebro	Albergue de peregrinos	22.5. st	30
	autostop	autostop: motorest V. Santa Lucia - Bujaraloz	23.5. čt	15
22	Bujaraloz	Hostal El Español	23.5. čt	47
23	Fraga	Hostal Trebol	24.5. pá	47
	autostop	autostop: pumpa za Alcarásem- LLeida	25.5. so	5
24	El Palau d'Anglesola	Amics del Cami – Refugi de Pelegrins	25.5. so	43
25	Cervera	Albergue Sagrada Familia	26.5. ne	36
26	Igualada	Alberg de pelegrinos Cal Maco	27.5. po	39
27	Montserrat	Alberg de pelegrinos Abad Oliba	28.5. út	27
28	Hospitalet de Llobregat	Casa barcelo Camp Nou Barcelona	29.5. st	48
Cíl	Barcelona	360 Hostel Centro	30.5. čt	30
	Barcelona (město)	360 Hostel Centro	31. -2.6.	50

Žlutě jsou vyznačeny kilometry, které jsem nešel (vlak, autobus, autostop)

Shrnutí - orientační statistika

Cesta celkem	1600 km
chůze	1150 km
vlak	50 km
autobus	260 km
autostop	140 km
dny putování	26
chůze - průměr	44 km/den
dny celkem (3.5. -2.6. 2024)	31
doprava (letenky, vlak, bus)	9 000 Kč
nákupy	9 000 Kč
noclehy	20 000 Kč

Co na sobě a s sebou vleču (cca 9 kg bez vody):

Podrobný výčet pro chystajícího se poutníka.

batoh	40l postačí, ale důkladně vybírat
spacák	malý a lehký
Tarp z Decathlonu	plachta se doplní trekovými holemi
trekové hole	jednoduchá konstrukce
folie	pod sebe na spaní (malá Tyvek folie)
pláštěnka	taková, aby se pod ni vešel i batoh
trekové boty	jedny pevné (Altra) a jedny sandály
kalhoty	jedny dlouhé kapsáče s odepínacími nohavicemi, druhé kapsáče po kolena. pásek - lepší je s plastovou přezkou, netrhá tričko
návleky	lehké Altry (nepoužil jsem je)
ponožky	kvalitní trekové, různé tloušťky

spodřáry	1x trenýrky na spaní a 3x funkční slipy
trička	3x s krátkým rukávem (z toho jedno bylo na spaní)
lehká šustáková bunda	pro chladné dny
kloubouk	lehký látkový z Decathlonu
brýle	i proti sluníčku
kapesník	2x
ručník	sportovní rychleschnoucí
pasta na praní	důležité, pere se denně. (spodřáry, tričko, ponožky)
pasta na zuby a kartáček	malé cestovní
zubní nit	šikovná i na šití
holení	umělohmotná násadka s výměnnými břity.
malé mýdlo	v plastové krabičce
šampon a sprchový gel 2 v jednom	malé balení
propiska a tužka	co nevyteče v horku
bloček na poznámky	malý formát A6
mapy	hlavně offline v mobilu (mapy.cz). Papírové jen na orientační úrovni
"itinerář" a orientační seznam ubytoven	vytištěný i v .xls v mobilu
mobil	v igelitovém sáčku proti promočení
pouzdro na mobil na ramenní popruh batohu	super, i pro bloček a propisku, vše po ruce
power banka	je těžká a nepoužil jsem ji, ale je prvkem jistoty
peníze a doklady	v igelitovém sáčku proti promočení, +letenky ...
kredenciál	mám stále ten jeden, v igelitovém sáčku proti promočení
kus prádelní šňůry	pro různé použití
malý nůž	včetně malé vývrtky
jehla a nit	jehla s větším ouškem, odtočená režná nit
čelovka	malá
nůžky na nehty	také na stříhání náplastí apod.
náplasti	různé druhy (hlavně elastická v celku)
tejpovací páska	pro různá lepení – dobře drží. A na chodidla na potenciální místa vzniku puchýřů
Voltaren forte	malé balení
Alpa Francovka	v malém rozprašovači
Septonex	v malém rozprašovači
Anti Friction krém	Anti friction anti frottement cream - Decathlon (důležité proti puchýřům)
Hemagel	maličká tuba
Framykoin	maličká tuba
Jelení lůj	na univerzální promazávání
krém proti sluníčku	malé balení
roll-on proti komárům	malé balení
minilékárnička s různými léky	v malé plastové krabičce, od každého několik kusů.
tabletky Magnesium B6	na každý den jedna, k doplnění hořčíku
pružné obinadlo	1x
zavírací špendlíky	několik
kolíčky na prádlo	malé plastové
sůl	v malém sypátku
kavárenské balení cukrů	několik
sáčky s čajem a inst. kafe	několik, kafe se osvědčilo i na teplou vodu z kohoutku
zelňáky	výživné, dobré, lehké a trvanlivé. (500g hladké mouky, 500g kysaného zelí, 300g sádla se škvarky 1:1, kmín, sůl. Smíchat a malé placičky upéct)
hroznové cukry	osvědčilo se
plastová jídelní lžice(-vidličkonůž)	hlavně ta lžice
zapalovač	sírky, podpalovací dřevitá vlna (nepoužil jsem)
plastové lahve na vodu	do jedné 750ml dávám červené víno, do 1l vodu + plastová hadička na pití
skládací 2l vak na vodu	pro spaní venku bez přístupu k pitné vodě
plechový hrnek	na ohřívání na plameni
lehká plastová miska	na ohřívání v mikrovlnce
skládací plynový vařič	vyzkoušel jsem
malá plynová kartuše	vyzkoušel jsem
jídlo dokupované cestou:	hlavně chleba (bageta), salám (chorizo), suché sušenky, červené víno